

เจ้าสาวฉบับ ตกขอบ

สวีต

สำนักพิมพ์
มางดรีม

สำนักพิมพ์
มางกริม

ลำดับที่ 52

เจ้าสาวฉบับตกขอบ

โดย รพัต

ราคา 260 บาท

ISBN 978-616-00-1287-9

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม 2557

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หน้าปกของบรรณาธิการสำนักพิมพ์มางกริม : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ
บรรณาธิการเล่ม : การบูร สุขวิไลธारा สุวิชา สุชีวงศ์ปต์ พิสุจน์อักษร : วิไลวรรณ ไยดี
ออกแบบปก : วะชิ จัดรูปเล่ม : สุพิน มาลัยทอง
พิมพ์ที่ : บริษัทเฮลโล่การพิมพ์ (1998) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัททศพรบิลเลี่ยนกรุ๊ป จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : ธัญภัทร ฟองไชย ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมสัมพันธ์ : นฤเบศ สมฤทธิ์

ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัททศพรบิลเลี่ยนกรุ๊ป จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พิวพูู

กระดานกอบสายตากินริ๊ด
www.greenread.com

คำนำนักเขียน

เจ้าสาวฉบับตกขอบ เป็นนวนิยายที่ผู้เขียนตั้งใจเขียนให้เห็นถึงความแตกต่างกันอย่างสุดขีดระหว่างพระ-นางของเรื่อง ที่ต่างคนต่างก็มีเอกลักษณ์โดดเด่นเป็นของตนเอง และเพราะความมีเอกลักษณ์อันโดดเด่นเป็นพิเศษ (มากๆ) ของคนทั้งคู่นั่นเอง ที่ทำให้เกิดเรื่องราวสนุกๆ และคาดไม่ถึงตามมามากมาย

ร่วมลุ้นและเอาใจช่วยซเนนทร์กับหมวดกัษมนด้วยนะคะว่าจะลงเอยกันได้อย่างไรถึงจะสงบสุขกันทุกฝ่าย

ขอบคุณสำหรับมิตรภาพของนักอ่านที่น่ารักทุกท่านที่มอบให้แก่ นักเขียนคนนี้เสมอมาค่ะ

ขอขอบคุณจากหัวใจค่ะ
รพีต

www.satapornbooks.com

5- 4- 3- 2- 1 ป้ายสัญญาณไฟจราจรเปลี่ยนจากสีเขียวเป็น สีเหลือง ก่อนจะตามมาด้วยสีแดง แต่รถยนต์ดำคันนั้นก็แล่นผ่านไป โดยไม่สนใจสัญญาณไฟแต่อย่างใด

“ไฟแดงแล้วทำไมไม่หยุดรถ” เสียงเข้มกึ่งตำหนิของชายหนุ่ม ที่นั่งข้างคนขับเอ่ยขึ้นอย่างไม่ค่อยชอบใจนักกับการขับรถฝ่าสัญญาณไฟจราจรของหญิงสาวที่นั่งอยู่ด้านข้าง

“รถมันติดพันคะ ถ้าขึ้นเรารออีกไฟแดงก็เสียเวลาแยะ หากไม่อยากจะให้พี่ซ้างไปสาย แล้วนิตๆ หน้อยๆ แบบนี้ตำรวจเขาไม่ถือสาหรอกคะ” ชนินาด สาวสวยที่เป็นผู้ขับรถเอ่ยยิ้มๆ อย่างไม่เห็นเป็นเรื่องใหญ่อะไร

“พี่ไม่ชอบ ต่อไปอย่าทำแบบนี้อีก” ชนินทร์เอ่ยเตือนเสียงเรียบ

“ได้ค่ะ ต่อไปนถไม่ทำแล้ว” ชนินาดยิ้มประจบและรีบรับปาก ชายหนุ่มในทันที เพราะไม่อยากจะทำให้พี่ชายของตนเองไม่พอใจ

“ว้าย! อะไรกันเนี่ย” จู่ๆ หญิงสาวก็อุทานออกมา เมื่อรถมอเตอร์ไซค์คันหนึ่งขับแซงขึ้นหน้า พร้อมกับโบกมือให้หญิงสาวจอดรถ ชนินาดหันองหึกเมื่อเห็นรถมอเตอร์ไซค์คันนั้นปาดเข้าไปจอดขวางด้านหน้า จนทำให้ตนเองต้องจอดตามอย่างเลียงไม่ได้

เจ้าหน้าที่ตำรวจลงจากรถมอเตอร์ไซค์ที่จอดอยู่ข้างทางและเดินตรงมาที่ฝั่งคนขับ ชนินาดเลื่อนกระจกรถลงพร้อมกับการทำหน้า

ไม่พอใจเมื่อเห็นเจ้าหน้าที่ตำรวจควักใบสั่งขึ้นมาเตรียมพร้อมแจกให้ตนเอง

“คุณผู้หญิงขับรถฝ่าสัญญาณไฟแดงนะคะ” ตำรวจหญิงบอก
ชนิทาถ

“ไฟเหลือง” เสียงหัวนกระซกตอบ

“แดงค่ะ” ตำรวจหญิงย้ำ “และถ้าคุณผู้หญิงอยากได้หลักฐาน
ที่สี่แยกมีกล้องวงจรปิดค่ะ เชิญตามไปดูได้ที่สถานีตำรวจนะคะ”

ชนิทาถห่างอหิงก เมื่อรู้ว่ามียหลักฐานที่จะมัดตนเองว่าขับรถ
ฝ่าสัญญาณไฟจราจรจริง “นี่คุณตำรวจ รู้ไหมว่าฉันเป็นใคร”

“ขอโทษนะคะคุณผู้หญิง ดิฉันไม่รู้ค่ะ” ตำรวจหญิงเอ่ยบอกเสียง
เพี้ยนนิดๆ กับเหล่านบรรดาคุณหนูไฮโซทั้งหลายที่ชื่นชอบกับการยก
นามสกุลมาข่มคนอื่นจนติดเป็นนิสัย

“นี่คุณตำรวจ วันๆ ไม่เคยออกมาจับรู้ข่าวสารโลกภายนอกบ้าง
หรือไง ถึงไม่รู้ว่าคุณเป็นใคร แล้วคนที่มากับฉันเป็นใคร” น้ำเสียงของ
ชนิทาถเริ่มฉุน

ตำรวจหญิงร่างสูงโปร่งฉีกยิ้มเหมือนไม่ถือสา เอ่ยตอบด้วยน้ำเสียง
ราบเรียบแต่แฝงไว้ด้วยความมั่นใจ

“ถ้ามีการทำผิดกฎจราจร ใบสั่งไม่สนใจชื่อและนามสกุลหรอกค่ะ
คุณผู้หญิง”

“นี่เธอ...คอยดู เธอโดนดั่งแน่ ฉันจะฟ้อง...” ชนิทาถขึ้นเสียง

“ชนิทาถ...” ชเนนทร์เตือนเสียงเข้ม “ให้ใบขับขี่ไป เรื่องมันจะ
ได้จบ พี่ไม่มีเวลามากพอกับเรื่องแบบนี้”

ชนิทาถเ้มปากเมื่อโดนคนที่นั่งอยู่ด้านข้างสั่ง ก่อนเจ้าตัวจะหันไป
เปิดกระบะใบไม้เล็กอย่างไม่ค่อยพอใจ พร้อมกับหยิบใบขับขี่ออกมาแล้ว
ยื่นให้ตำรวจหญิงที่เอื้อมมือมารับไปอย่างรวดเร็ว

“นี่คุณร้อยตำรวจโทหญิง กัษมน วิชัยนรากร” ชนิทาถมอง

ป้ายชื่อที่ติดอยู่ที่หน้าอกและเรียกชื่ออีกฝ่ายเต็มยศ เพื่อบอกเป็นนัยว่า ทั้งชื่อและนามสกุลตนเองจำได้หมดแล้ว เตรียมตัวรอเช็กบิลได้เลย

“คุณชนินาถ พิธานศิริทรัพย์ มีอะไรหรือคะ” คนที่กำลังเขียนใบสั่งงยหน้าขึ้นมาย้อนถาม

“เขียนๆ ไปเถอะ ไม่ต้องพูดมาก” ชนินาถพูดเสียงจุ่นเมื่อเห็นอีกฝ่ายเอาจริง และกำลังกรอกรายละเอียดลงไปบนใบสั่ง

เมื่อเขียนใบสั่งเสร็จเรียบร้อย ร้อยตำรวจโทหญิงกษมนก็ยื่นเอกสารให้หญิงสาวที่นั่งหน้าหงิกอย่างไม่พอใจ “ขอบคุณนะคะที่ทำให้ความร่วมมืออย่างดี”

ชนินาถดึงใบสั่งจากมือคนที่ยื่นให้ และชักสีหน้าพูดตอบด้วยน้ำเสียงห้วนสนิท “ฉันให้ความร่วมมืออย่างดีแน่ คอยดูก็แล้วกัน”

กษมนยิ้มอย่างเข้าใจความหมายโดยนัยนั้นดี แต่ไม่คิดถือสาหาความอะไร กลับแสดงความเป็นเจ้าหน้าที่ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ที่ดี ด้วยการเดินไปโบกให้รถยนต์คู่กรณีแล่นออกไปได้อย่างสะดวก

ชนินาถลืงตามองตามคนที่กล้าเขียนใบสั่งให้ตนเองด้วยแววตาไม่พอใจ ก่อนจะขับรถออกไปด้วยท่าทางจุ่นสุดๆ

คล้อยหลังที่รถยนต์สีดำคันหรูแล่นออกไป เสียงห้วนก็ไล่ตามหลังรถคันนั้นอย่างสุดกำลัง “โธ่เอ๊ย! คนหนึ่งก็อวดเม่งยิกๆ อีกคนก็ทำเป็นนั่งหน้าตุ้มไว้อารมณ์ร่วม” มุมปากคนพูดเบะขึ้นหย่นๆ “ก็ถ้ารู้ว่าไม่มีเวลามากพอ วันหลังก็อย่าคิดทำผิดกฎจราจร อยาเข้าไปเร็วๆ ก็ต้องปฏิบัติตามกฎ ไม่ใช่แหกกฎผิดวินัยแบบนี้ คิดว่าเป็นคนดั่งจะมีอภิสิทธิ์เหนือลัญญาณไฟได้หรือไง แล้วก็ไม่ต้องมาชู้ คิดว่าคนอย่างไอ้แกจะกลัวใช้ไหม บัดโธ่! อย่าให้เจอนอกเครื่องแบบนะโว้ย ฮือ ระทมแน่!”

กษมนทำท่าฮึดฮัด จากนั้นก็เริ่มส่ายหน้าช้าๆ เมื่อเห็นรูปที่ติดอยู่บนหลังบัตร “ส่งสัยตอนถ่ายรูปทำบัตร หน้าจะลืมตันนอนมุขลิสระหรือไม่ก็บอทอกซ์เริ่มหมดอายุ อายุเพ็งจะยี่สิบต้นๆ แห้ว หน้าล้าไปเยอะ

...มาก”

คนที่โดนว่ากลับหลังว่าหน้าล้าอายุไปเยอะมากทำหน้าไม่สบอารมณ์ หลังจากโดนยึดใบขับขี่ไป

“ทำไมพี่ข้างไม่ช่วยนาถ ปล่อยให้ยายบ้าคนนั้นมาเอาใบขับขี่ของนาถไป” เสียงชนินาถเอ่ยตัดพ้อ

“เราทำผิดก็ควรยอมรับ” ชนินทร์เอ่ย

“แต่ถ้ายายบ้านั้นรู้ว่าเราเป็นใครคงไม่กล้าเขียนใบสั่ง” ชนินาถเอ่ยอย่างมั่นใจ ตระกูลเธอมีชื่อเสียง ไปที่ไหนใครได้ยินนามสกุลก็ต้องเกรงใจ กับแค่ตำรวจชั้นสัญญาบัตรเล็กๆ คงไม่กล้าหือแน่ถ้ารู้ว่าเธอเป็นลูกหลานใคร “ถ้าเพื่อนนาถรู้ว่านาถโดนใบสั่ง นาถจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน นาถอายุเพื่อนนะ”

“ถ้ามันรุ่นุ้ยอายุยากก็เอาไว้ที่เดิม” ชนินทร์พูดเสียงขรึม

“พี่ข้าง! ทำไม่ชอบเข้าข้างคนอื่น” น้ำเสียงชนินาถเริ่มไม่พอใจ

“อย่าทำเสียงแบบนั้น พี่ไม่ชอบ แล้วลองกลับไปคิดทบทวนดูด้วยตนเอง สาเหตุที่โดนใบสั่งเป็นเพราะอะไร อยากกลับดำเป็นขาว สิ่งที่เราควรอายคือการทำผิดแล้วบิดเบือน ไม่ใช่โยนความผิดหรือยกนามสกุลไปข่มคนอื่น ทั้งๆ ที่เขาทำตามหน้าที่ เข้าใจไหม” ชนินทร์พูดสอนคนที่กำลังขับรถด้วยน้ำเสียงจริงจัง

ชนินาถหน้าจ้ำริบเสียบทันที เพราะรู้จักนิสัยของชายหนุ่มคนที่นั่งด้านข้างของตนเองดีว่าบทจะดีก็ดีใจหาย หากแต่เมื่อใดที่ไม่พอใจก็แสนจะดูจนใครๆ ต่างก็ขยาด

“ตกลงเข้าใจที่พี่พูดใช่ไหม” เสียงคำถามถามย้ำ เมื่ออีกฝ่ายหนึ่งเสียบไม่ยอมตอบ

“คะ พี่ข้าง” ชนินาถพูดเสียงอ่อย

“ดี” ชนินทร์พยักหน้า “ต่อไปอย่าทำนิสัยแบบนี้อีก พี่ไม่ต้องการให้ใครๆ มาว่ากลับหลังว่าคนตระกูลพิธานศิริทรัพย์เป็นพวกชอบใช้อิทธิพล

เถื่อนครึ่งแถมคนอื่น ฉะนั้นจงคิดก่อนทำ และอย่าทำอะไรที่จะทำให้วงศ์ตระกูลเสื่อมเสีย”

“ค่ะ” ชนิหนาดจำใจต้องรับคำอีกครั้ง

“หวังว่าพี่คงไม่ต้องพูดซ้ำอีก” ชเนนทร์พูดเป็นประโยคสุดท้าย จากนั้นทั่วทั้งรถก็ตกอยู่ในความเงียบ ชนิหนาดแอบหันไป瞥ปากเพื่อไม่ให้ชเนนทร์เห็น พี่ชายเธอเป็นพวกระเบียบจัดจ้านขึ้นชื่อ ช้างยังเด็ดขาดพูดคำไหนคำนั้น หนนี้ถ้าเธอไม่ต้องการรถยนต์ป้ายแดงคันใหม่ เธอคงไม่มานั่งตัวเกร็งเป็นสารทิวให้แบบนี้หรอก

“เอ่อ แล้วเรื่องรถของนาถ” เมื่อใกล้ถึงที่หมาย หญิงสาวก็เอ่ยถึงความต้องการของตนเอง

“รถยนต์คันละยี่สิบเจ็ดล้านมันเกินฐานะเด็กที่เพิ่งเรียนจบไปหรือเปล่า” ชเนนทร์ตบมือสาวเสียงเรียบ

“แต่เพื่อนนาถเขาก็ขับแบบนี้กันทุกคน นาถอายุเพื่อน” ชนิหนาดเริ่มหน้าเสียเมื่อรู้ว่าความต้องการของตนเองเริ่มล่อแหลมว่าจะมีอุปสรรคใหญ่จากพี่ชาย

“ลองกลับไปคิดไตร่ตรองดูแล้วค่อยกลับมาตอบพี่ ความยากกับเงินยี่สิบเจ็ดล้านมันคุ้มค่ากันไหม” ชเนนทร์พูดเสียงนิ่ง

“พี่ช้าง...” ความหวังของคนต้องการรถยนต์คันใหม่ดับวูบทันทีที่ได้ยินคำพูดของพี่ชาย “ทำไมพี่ช้างไม่เห็นใจนาถบ้าง นาถก็มีเพื่อนมีสังคมเหมือนกันนะ”

“เพื่อนที่ต้องซื้อด้วยหน้าตาฐานะหรือสังคมฟุ้งเพื่อที่ไม่รู้จักคุณค่าของเงินนะหรือ ที่เราบอกให้พี่เห็นใจ” ชเนนทร์พูดพร้อมกับหันมามองหน้าน้องสาวเมื่อรถยนต์แล่นมาจอดที่หน้าโรงแรมปรีณซ์-เอราวัณ โรงแรมระดับห้าดาวขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่ย่านใจกลางธุรกิจ “ถ้าอยากได้รถก็ต้องทำงานแลก โรงแรมในเครือของเราจ้างขาดคนทำงานอีกมาก ถ้านาถตกลง พี่จะบอกคุณสมภพให้หาตำแหน่งที่เหมาะสมให้”

“พี่ซ้างก็รู้ว่านาถไม่ชอบงานโรงแรม” ชนินาถพูด

“เธอไม่เคยชอบงานอะไรเลยต่างหากชนินาถ” ชเนนทร์พูดด้วยน้ำเสียงกึ่งตำหนิ “ถ้าอย่างนั้นพี่คงช่วยอะไรไม่ได้” พุดจบชเนนทร์ก็เปิดประตูและลงจากรถไปทันที ทั้งให้ชนินาถนั่งเฝ้าปากอย่างคนที่โดนชดใจ

“ถ้าพี่ซ้างไม่ให้นาถก็จะไปขอพ่อ!” ชนินาถเปิดกระจกรถและพูดใส่พี่ชายอย่างคนหัวเสีย จากนั้นก็เหยียบคันเร่งแล้วออกรถไปอย่างรวดเร็ว

ชเนนทร์ยืนมองรถยนต์ของน้องสาวที่แล่นออกไป ชนินาถโดนตามใจเสียจนเคยตัวตั้งแต่เด็ก เรียนจบมาแล้วเกือบครึ่งปีก็ยังไม่คิดเรียนต่อหรือทำงานอะไร ได้แต่ออกเที่ยวทุกวันเหมือนคนไร้แก่นสารในชีวิต เขาคงต้องบังคับทางอ้อมให้น้องสาวได้เรียนรู้ที่จะทำงานหาเงินมาใช้จ่ายด้วยตนเอง ก่อนที่ชนินาถจะเคยตัวและเสียผู้เสียคนไปมากกว่านี้

หลังจากรถยนต์ของน้องสาวแล่นหายออกไปจากสายตา ชเนนทร์ก็เดินเข้าไปในโรงแรมและขึ้นไปยังห้องทำงานที่อยู่ชั้นบนสุด และเมื่อชเนนทร์เดินเข้าไปในห้องทำงาน ชายหนุ่มผิวขาวร่างสูงโปร่งที่กำลังรอเจ้านายกลับมาจากการทานข้าวมื้อกลางวันกับน้องสาวก็เดินถือแฟ้มเอกสารปีกใหญ่ตามเข้าไป

“รติศ วันนี้มีงานอะไรด่วนหรือเปล่า” ชเนนทร์เอ่ยถามเลขาฯ คนสนิท

“มีครับ ตัวแทนจากบริษัทแกรนด์ไทมอนด์ยื่นยื่นมาแล้วนะครับว่าจะใช้โรงแรมของเราจัดงานโซว์อัญมณี และนี่เป็นสำเนาเอกสารที่ทางนั้นส่งมาให้เราดูก่อนครับ” รติศรายงาน พร้อมกับวางเอกสารไว้บนโต๊ะทำงานของเจ้านาย

“ถือเป็นข่าวดีของเราเลยนะครับ” รติศพูดต่ออย่างดีใจ

ชเนนทร์พยักหน้าเบาๆ อย่างเห็นด้วย นับว่าเป็นข่าวดีมากที่บริษัทแกรนด์โตมอนต์ซึ่งเป็นบริษัทอัญมณียักษ์ใหญ่เบอร์หนึ่งของโลกเลือกโรงแรมของเขาเป็นสถานที่จัดงาน เพราะงานที่จัดโชว์แต่ละครั้งของแกรนด์โตมอนต์ถือเป็นงานใหญ่ระดับนานาชาติ และครั้งนี้ก็เป็นโอกาสอันดีของปรินซ์เอราวัณจริงๆ ที่ได้รับเลือก

“บอกคนของเราให้เตรียมพร้อมรับงานสำคัญ งานนี้ฉันมอบหมายให้นายลงไปดูด้วยตนเอง และถ้ามีเรื่องขัดข้องอะไรให้รีบรายงานมาได้โดยตรงทันที” ชเนนทร์สั่ง

“ครับ” รัตติรับคำด้วยน้ำเสียงมั่นใจ หากเจ้านายของเขาสั่งให้เขาลงไปดูงานด้วยตนเอง นั่นหมายความว่างานนี้เป็นงานที่สำคัญมาก และห้ามมีอะไรผิดพลาดอย่างเด็ดขาด

คนที่เพิ่งแจกใบสั่งคนดังเดินเข้าสถานีตำรวจอย่างสบายใจ และ ไม่เคียดแค้นหรือใจกับคำขู่ของบุคคลใดๆ ทั้งสิ้น แต่ในทันทีที่ก้าวขาเข้าสำนักงาน เสียงเรียกจากคนที่ยืนอยู่เบื้องหน้าก็ทำให้คนที่เพิ่งแจกใบสั่งต้องหยุดชะงัก

“หมวดครับ ท่านสารวัตรเรียกพบครับ” จำประสานบอกหญิงสาวที่เดินเข้ามาในสำนักงาน

“อะไรจะฟ้องได้รวดเร็วขนาดนั้น” กัษมนบ่นเบาๆ สีหน้าแลดูเบื่อหน่ายสุดขีด

“ทำหน้าที่ตามแบบนี้ เจ้ไปก่อเรื่องมาแน่นอน” เสียงแซวอย่างรู้ทันทำให้กัษมนต้องหันขวับไปแยกเขี้ยวใส่ชายตำรวจหนุ่มรุ่นน้องที่ยืนยิ้มอยู่ไม่ไกลนัก

“ตกลงไปก่อเรื่องอะไรมาเจ้” เด่นพรพรรณ นายตำรวจหนุ่มผิวขาวร่างสูงเดินเข้ามาถามด้วยสีหน้าอยากรู้ในวีรกรรมใหม่ของตำรวจหญิงรุ่นพี่ ที่มีเรื่องมาให้ท่านสารวัตรได้แก้ปัญหาเป็นระยะๆ

“พูดมาก...” กัษมนตอกกลับ แล้วเดินไปนั่งที่โต๊ะทำงานของตนเอง ด้วยท่าทางไม่ทุกข์ไม่ร้อนอะไร “ก็แค่ออกไปสั่งให้ไฮโซลั้ลลาคนหนึ่งที่ขับรถได้เพลิดเพลินสายตาของเธอมาก คุณไฮโซเธอก็เลยมองข้ามพระสัญญาณไฟไป ดินะที่ไม่มีรัตนวงมา ไม่อย่างนั้นคงได้มีหน้ากระดาษหนังสือพิมพ์ไปห่มเข้าที่พระหน้าของคุณไฮโซให้กลายเป็นข่าวสะเทือนขวัญหน้าหนึ่งแน่”

เด่นพรพรรณห่อปากร้องอย่างชื่นชมกับวาจาของรุ่นพี่ “ว้าว...ว่าแต่คุณไฮโซผู้โชคดีคนนี้เป็นใครล่ะจ๊ะ”

“ไม่รู้จ๊ก” กัษมนยกไหล่ตอบ “คนมีเป็นล้านๆ จะให้ไปนั่งสังเกตการณ์รู้จักหมดทุกคนได้ยังไง ฉันไม่ใช่ซ้อสิบเอ็ดนะไว้วัย จะได้รู้ทุกเรื่อง” ร้อยตำราจตรีเด่นพรพรรณหัวเราะหึๆ อย่างชอบใจ

“อ้าว ถ้าอยากรู้ก็เอาไปดูเอง” กัษมนหยิบใบขับขี้ที่ยึดมาวางบนโต๊ะทำงาน “แล้วช่วยจัดการต่อให้ด้วย”

“ได้ทีใช้เลยนะจ๊ะ” เด่นพรพรรณบ่น หยิบใบขับขี้ขึ้นมาดูว่าผู้โชคดีที่ได้ใบสั่งคือใคร แต่ในทันทีที่ได้เห็นรูปบนบัตร คนที่ถือใบขับขี้ไว้ในมือก็ร้องคราง “อើ...สวยได้สะดุ้งจิตใจผมมาก ผมขอรับเรื่องต่อด้วยความเต็มใจครับผม”

กัษมนทำเสียงจี้จี้ในลำคอ “เจอตัวจริงก่อนเถอะ แล้วจะรู้สิ๊กจากสวยสะดุ้งจิตใจระวังจะกลายเป็นสวยสะท่อนจิตใจไปก็แล้วกัน”

“แหมเจ้ ถึงจะสะท่อนจิตใจแต่ผมก็ทนได้ ขอให้ชาวสวยนำมาก่อนเถอะ ผมยอมทั้งนั้น ผมแพ้ความขาว” เด่นพรพรรณยิ้ม สีหน้าแลดูละเมอหน่อยๆ

กัษมนกลอกตาอย่างอ่อนใจกับเพื่อนรุ่นน้องที่ชอบเป็นโรคแพ้ความสวยผู้หญิงขาวๆ หน้าแว้วๆ

“หมวดเค้ ท่านสารวัตรเรียกเข้าพบครับ” เสียงจำประสานย้ำบอกอีกหนเมื่อเห็นผู้หมวดสาวยังนั่งใจเย็นอยู่ที่โต๊ะทำงานของตนเอง

“ไปเดี๋ยวนี้ล่ะจ๋า” กัษมนพุดพลาญลุกขึ้น

“โชคดีนะเจ้” เต็นพรรณน้อวยพรรุ่นพี่

กัษมนยกไหล่อย่างไม่ใส่ใจมากนัก เธอชินแล้วกับการโดนย้ายสายฟ้าแลบ ภายในสี่ห้าปีที่ผ่านมาเธอโดนย้ายทุกเทศกาล แต่เธอก็ไม่คิดที่จะเปลี่ยนจุดยืนของตนเอง เธอจะยืนหยัดรักษาความถูกต้องในสังคมต่อไป เพราะเธอรู้ดีหากทุกคนล้วนแต่กลัวที่จะไม่ก้าวหน้าในอาชีพการงาน สังคมก็จะมีคามเหลื่อมล้ำ ฉะนั้นมันต้องมีคนแบบเธอบ้างโลกมันจะได้สมดุล

คนที่สร้างโลกสมดุลเดินเข้าไปในห้องสารวัตรอย่างพร้อมเผชิญหน้ากับทุกสิ่ง ทันทีที่เปิดประตูเข้าไป สารวัตรก็เงยหน้าขึ้นมามอง กัษมน โดยไล่สายตาตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า ก่อนจะทำหน้าที่ครุ่นคิดเหมือนกำลังขังใจในบางสิ่งบางอย่างกับคนที่กำลังยืนอยู่ตรงหน้า

“ท่านสารวัตรมีอะไรหรือคะ” กัษมนเปิดฉากถามก่อน เพราะรู้สึกสายตาของสารวัตรในวันนี้แปลกไปกว่าทุกวัน

“เตรียมตัวเก็บของ” สารวัตรพิชัยบอกเสียงเรียบ

กัษมนถอนใจเฮือกเหมือนนึกไว้อยู่แล้วว่าต้องเป็นแบบนี้ “หนนี้โดนย้ายไปที่ไหนคะ”

“ไปถึงจะรู้อเอง” สารวัตรไม่ได้ให้ความกระจ่างแก่กัษมนมากนัก และหญิงสาวก็ไม่คิดถามซ้ำซ้ำ เพราะรู้ตัวอยู่แล้วว่าถ้าหนักสุด อย่างมากก็ย้ายไปช่วยราชการอยู่ในโรงพักเล็กๆ ไกลๆ ที่ไหนสักแห่ง

“ถ้าอย่างนั้นดิฉันขอตัวไปเก็บของก่อนนะคะ” กัษมนเอ่ยขอตัว

“นั่งลงก่อนอย่าเพิ่งไป รออีกสองคน จะได้ไปที่เดียวพร้อมกัน”

สารวัตรเอ่ยบอก

กัษมนเลิกคิ้ว สงสัยว่าใครกันที่โดนย้ายเหมือนตนเอง และเพียงแค่อึดใจคนที่เดินเข้ามาเป็นกัวนโดนย้ายพร้อมตนเองก็ทำให้กัษมนแทบหลุดหัวเราะออกมา ด้วยนึกไม่ถึงว่านายตำรวจหนุ่มรุ่นน้อง

จะโดนหางเลขแดงไปพร้อมกับตนเองด้วย

ร้อยตำรวจตรีเด่นพรพรรณเดินเข้ามาในห้องด้วยมาดสุ่มเยือกเย็น กัษมนมองชายหนุ่มแล้วยกคิ้วให้อย่างขำๆ กับการวางท่าเก๊กขริมที่ขัดกับความประพฤติโดยสิ้นเชิง

“นั่งลงก่อนผู้หมวดเด่นพรพรรณ” สารวัตรพิชัยเอ่ยขึ้น “รออีกคนคงไม่นานหรอก ผมจะได้พูดให้รับรู้พร้อมกันเลยทีเดียว”

“เจ้ รู้ไหมว่ามีอะไร” ผู้หมวดหนุ่มกระซิบถามรุ่นพี่ เมื่อสารวัตรพิชัยเอ่ยขอตัวออกไปเข้าห้องน้ำ

“แดง” กัษมนตอบ

“หา! เแดง” เด่นพรพรรณเริ่มตาเหลือก “ผมด้วยหรือ”

“สามแดง” กัษมนยิ้มเหมือนเป็นเรื่องขำชินในชีวิตของตนเอง

“โธ่...ชีวิตผม ยังไม่เป็นรุ่นพี่โดนชะแล้วหรือ” นายตำรวจหนุ่มที่เพิ่งทำงานมาได้ไม่ถึงสองปี ยิ้มท้อเกี่ยวกับชะตาของตนเอง

เสียงประตูห้องเปิด ทำให้ทั้งสองคนรีบหันหน้าไปมองเพื่อนที่จะมาร่วมชะตากรรมกับตนเอง และเมื่อรู้ว่าคนที่เหลืออีกหนึ่งคนเป็นใคร กัษมนก็ร้องเสียงหลง “หา! เฮียจกก็โดนด้วยหรือ”

ร้อยตำรวจเอก จิรศักดิ์ หัสบัญญัติ มองรุ่นน้องทั้งสองคนแล้วไหวไหล่ “มันเป็นเรื่องปกติ อย่าไปคิดมาก เราเป็นตำรวจมีความสามารถทำอะไรก็ได้ทั้งนั้น”

“เจ้ โดนแดงเนี่ยมันต้องใช้ความสามารถมากขนาดนั้นเลยเหรอ ผมเพิ่งรู้นะ” หนุ่มรุ่นน้องแอบกระซิบถามรุ่นพี่ด้วยน้ำเสียงผิดๆ เหมือนคนยังทำใจไม่ได้

จิรศักดิ์เดินมาตบไหล่เด่นพรพรรณ “อย่าดูถูกความสามารถของตนเอง นายทำได้ ฉันมั่นใจ”

“ครับ” เด่นพรพรรณตอบรับอย่างงงๆ ถ้ารุ่นพี่มั่นใจว่าเขาทำได้ขนาดนี้ สงสัยต่อไปเขาคงได้กลายเป็นอีกหนึ่งตำนานเหมือนหมวด

กัษมนรุ่นพี่ ที่สร้างและสั่งสมประสบการณ์มั่นใจมาอย่างโชกโชนจนได้รับฉายาว่า...เจ้าแม่ร้อยโรงพัก

กัษมนกำลังจะเอ่ยปากถามนายตำรวจรุ่นพี่ที่ตนเองรักและเคารพถึงสาเหตุที่ทำให้โดนย้ายในครั้งนี้ แต่สารวัตรพิชัยเดินกลับเข้ามาในห้องเสียก่อน จึงทำให้กัษมนยังไม่มีโอกาสได้ถาม เพียงแต่คิดในใจว่า จิรศักดิ์คงไปชดช่าใครเข้าแน่ และคนคนนั้นคงต้องใหญ่พอสมควรไม่อย่างนั้นคนที่เก่งและได้รับการยอมรับจากผู้ใหญ่หลายฝ่ายอย่าง จิรศักดิ์คงไม่โดนดึงฟ้าผ่ากลางฤดูร้อนง่าย ๆ แบบนี้

“ในเมื่อมากันครบแล้ว ผมขอพูดเลยแล้วกัน” สารวัตรบอกทั้งสามคน “ผู้กองของพ่อรู้มาบ้างแล้ว แต่ผู้หมวดทั้งสองคนคงต้องตั้งใจฟังให้ดี เพราะเรื่องนี้ค่อนข้างอ่อนไหวมาก โดยเฉพาะกับผู้หมวดกัษมน”

กัษมนเลิกคิ้ว เธอเกลียดคำว่าอ่อนไหวที่สุด เพราะมันตีความหมายได้หลายอย่าง และในอะไรหลาย ๆ อย่างที่เธอประสบมานั้น เธอก็ไม่ค่อยจะชอบมันเสียด้วย โดยเฉพาะกับคำว่าอ่อนไหวครั้งล่าสุดที่ทำให้เธอต้องไปนั่งนับไข่มุกร่วมกับกองเอกสารฝุ่นจับอยู่เกือบห้าเดือน

“หมวดกัษมนคุณสูงเท่าไร” สารวัตรพิชัยหันมาถามคนที่น่าจะได้รับความอ่อนไหวมากที่สุด

กัษมนทำหน้าที่ก่อนจะเอ่ยตอบ “หนึ่งร้อยเจ็ดสิบสามคะ”

สารวัตรพิชัยพยักหน้าอย่างพอใจกับคุณสมบัติข้อแรก “แล้วขาโค้งไหม”

สีหน้ากัษมนยิ่งงงหนัก ต้องเอ่ยถามซ้ำอย่างไม่แน่ใจ “ท่านสารวัตรจะถามว่า ชอบกินขาไก่หรือเปล่าใช่ไหมคะ”

“ไม่ใช่” สารวัตรพูดน้ำเสียงจริงจัง “ผมถามหมวดว่า ตัวหมวดขาไก่หรือเปล่า”

“มะ...ไม่โค้ง ไม่ใหญ่ ขาปกติ” กัษมนตอบอย่างมีนัย ไม่เข้าใจว่า สารวัตรพิชัยจะถามเรื่องขาของตนเองไปทำไม

“ดี ถ้าอย่างนั้นคุณสมบัติของคุณผ่าน” สารวัตรเริ่มยิ้มออก แม้โดยภาพรวมแล้วหมวดกำขมนจะยังห่างไกลกับคุณสมบัติของคนที่ จะมารับหน้าที่ แต่ของอย่างนี้มันฝึกฝนกันได้ ขอเพียงมีพื้นฐานสองสิ่ง คือความสูงกับขาไม่โก่ง นอกนั้นก็อย่ามาฝึกกันภายหลัง

กำขมนชักสีหน้าหวาดๆ มองสารวัตรพิชัยอย่างเริ่มไม่ไว้ใจ

“หมวดไม่ต้องมองผมแบบนั้น แล้วช่วยกรุณาฟังผมให้จบก่อนที่ จะคิดไปไกลเกินเหตุ” สารวัตรพิชัยเอ่ยอย่างรู้ทัน “ทางเราได้รับการ ประสานมาจากหน่วยเหนือ ขอความร่วมมือส่งตัวแทนที่มีคุณสมบัติ ตามที่ทางนั้นต้องการ ให้ไปร่วมปฏิบัติการกิจในการดูแลและรักษา ความปลอดภัยของบุคคลที่มีชื่อเสียงที่จะมาร่วมงานโซว์อัญมณีของ บริษัทแกรนด์โดมอนด์ และทางหน่วยขอตัวพวกคุณไปร่วมงานนี้”

“โอ้ นี่กว่าเรื่องใหญ่อะไร” หญิงสาวเพียงคนเดียวภายในห้อง พิมพ์มาฯ และแอบถอนใจอย่างโล่งอกที่ตนเองรอดพ้นจากการโดนดึง

“พวกคุณทั้งสามคนจะถูกส่งตัวไปช่วยงานที่หน่วยเฉพาะกิจ งานนี้ผู้กองจिरศักดิ์เป็นคนคุมชุดปฏิบัติการ ส่วนผู้หมวดเด่นพรพรรณ จะไปเป็นผู้ช่วย ส่วนหมวดกำขมน งานนี้คงต้องหนักหน่อย” สารวัตร เอ่ยบอกนายตำรวจทั้งสามคนที่ถือว่าเป็นคนมีฝีมือ จนผู้ใหญ่ไว้ใจและ เรียกใช้ในงานสำคัญระดับเป็นหน้าเป็นตาของประเทศ

“ได้ค่ะ ไม่ว่าจะหนักหนาสาหัสแค่ไหน รับรองคนอย่างหมวดกำขมน ทำได้ทุกอย่าง” กำขมนตอบเสียงหนักแน่นอย่างมั่นใจ ไม่ว่างานมันจะ แส่นเหตุโศกปางตายมากแค่ไหน คนอย่าง กำขมน วิชัยนรากร จะไม่ร้อง ไม่บ่น ไม่คร่ำครวญ เพื่อประเทศชาติ เธอทำได้ทุกอย่าง

“รู้อย่างนี้ผมก็เข้าใจ” สารวัตรยิ้มมุมปาก

“สารวัตรมั่นใจได้เลยค่ะ ถ้าคนอย่างหมวดกำขมนลงมือ ไม่มีคำว่า ผิดหวังแน่” กำขมนยืนยันชัดด้วยน้ำเสียงหนักแน่นเช่นเคย

“ดี ผมนี่ก็ไว้ใจอยู่แล้ว คนที่มีความรับผิดชอบกับงานสูงเช่นหมวด

ต้องทำได้แน่นอน” สารวัตรยิ้มพอใจ

“ว่าแต่งงานนี้ท่านจะให้ดิฉันไปเป็นผู้ช่วยผู้กองอีกคนไม่ใช่ไหมคะ” กัษมนเอ่ยถามสารวัตรอย่างกระตือรือร้นกับงานที่กำลังจะได้รับมอบหมาย

สารวัตรส่ายหน้า

“หรือว่าสารวัตรจะให้ดิฉันไปเป็นหน่วยจู่โจมซุ่มโจมตีหากเกิดความไม่สงบในงาน” เมื่อข้อสันนิษฐานแรกไม่ใช่ กัษมนจึงเอ่ยถึงงานภาคสนามโหดๆ ตามที่ตนเองถนัด

“ไม่ใช่” สารวัตรปฏิเสธอีกครั้ง “เอาละ ไม่ต้องเดาหรือทรมอดทางหน่วยยึนยั้นมาแล้ว ถ้าหมวดสูงเกินร้อยเจ็ดสิบและขาไม้โง่ง หมวดจะถูกมอบหมายงานสำคัญให้ทำ และงานนี้ถือเป็นงานระดับชาติ นับว่าเป็นโอกาสของหมวดที่จะสร้างผลงานให้ผู้ใหญ่เห็น”

“เจ้ โอกาสกอบกู้พยายามแล้ว” เต๋นพรพรรณเอ่ยแซว

กัษมนถลึงตาใส่รุ่นน้อง

เต๋นพรพรรณอมยิ้ม แต่ยังไม่กล้าส่งสลับกับคุณสมบัติทั้งสองข้อ จึงเอ่ยถามสารวัตร “ว่าแต่ความสูงกับขามันเกี่ยวอะไรกับงานนี้ครับสารวัตร”

“นั่นสิคะสารวัตร” กัษมนถาม อยากรู้เหมือนกันว่าขาของตนเองไปเกี่ยวข้องกับงานนี้ด้วย

“คืออย่างนี้” สารวัตรมองหน้ากัษมนด้วยสีหน้าจริงจัง “ทางหน่วยต้องการให้มีคนของเราโดยตรง เข้าไปเป็นสายในงานโชว์อัธมณีนี และจากการที่เราประมวลผลภาพโดยรวมแล้ว สายตรงที่ดีที่สุดในงานครั้งนี้คือ...นางแบบ”

“นางแบบ! มะ...ไม่ได้หมายความว่า...” กัษมนถามหน้าตาเล็กลึกความรู้สึกในใจรีบบอกตนเองว่า ถ้าตอนนี้ตนเองโดนตั้งฟ้าผ่ากลางฤดูร้อนจัด จะยังพอทนอยู่ไหม

“หมายความว่านั่นแหละหมวด” สารวัตรพิชียเอ่ยอย่างเข้าใจ

จิตใจของผู้หมวดสาวผู้อยู่ภายใต้บังคับบัญชาดี

“เราจะให้หมวดแทรกตัวเข้าไปเป็นนางแบบ คอยสอดส่องความเคลื่อนไหวเชิงลึกด้านข่าววงใน หมวดจะต้องเฝ้าจับตามองดูทุกคนที่เกี่ยวข้องในงานนี้ แล้วนำข้อมูลมารายงานเป็นระยะๆ เพื่อเราจะได้รู้ทุกรายละเอียด ป้องกันความผิดพลาดแบบร้อยเปอร์เซ็นต์”

กัษมนส่ายหน้ายิกๆ อย่างไม่เห็นด้วย “สารวัตรคะ นางแบบนะคะ ไม่ได้ไปเดินซื้อของในตลาดนัด ที่ผู้หญิงทุกคนจะทำได้”

“หมวดมีคุณสมบัติครบ” สารวัตรยืนยัน

“แค่สูงกับขานะคะครบแล้ว” กัษมนถามอย่างไม่อยากเชื่อภาพตนเองขีดหน้าใส่ชุดพลีวปลิวลมเดินฉุยฉายบนเวที ทำให้กัษมนถึงกับทำหน้าสยดสยองอย่างรับไม่ได้จริงๆ

“เอาน่า ที่เหลือก็ค่อยๆ ปรับปรุงไป ไม่นานคงเข้าที่” สารวัตรเอ่ยอย่างให้ความหวัง

กัษมนกลอกตา “สารวัตรหาคนใหม่เถอะ ดิฉันขอผ่าน”

“หมวด ให้ถือว่านี่เป็นคำสั่ง ถ้าหาคนอื่นได้ เราคงไม่ฝากความหวังทั้งหมดไว้ที่หมวด ตอนนี้มีหมวดเพียงคนเดียวที่เหมาะสมกับงานนี้ที่สุด” เมื่อกัษมนปฏิเสธ สารวัตรพิชัยจึงเอ่ยเชิงบังคับให้กัษมนต้องรับงานนี้

“ไม่มีอะไรยากเย็นเกินกว่าที่ตำรวจไทยทำไม่ได้” จิรศักดิ์ที่นั่งเสียบมาโดยตลอดพูดพร้อมตบปากกัษมน เหมือนจะบอกเป็นนัยว่าให้หญิงสาวตกลงรับปากและทำใจปลงซะ

กัษมนมองหน้าจิรศักดิ์แล้วยกมือขึ้นมากุมขมับอย่างกลุ่มใจสุดๆ

“เอาน่าเจ้ จากโดยสภาพของเจ้แล้ว เจ้ก็ดูสูงโปรงพอไหว แล้วก็ฝึกทำเดินอาดๆ นักเลงโตให้ดูละมุนลง ผมว่าคงพอล้อมแก้มไปได้เดี๋ยวนี้นางแบบเค้าไม่เน้นอímเหมือนสมัยก่อน โบกปูนปิดทับเรียบริ้วแบบเจ้คงไม่เป็นปัญหาอะไรนักหรอก” เด่นพรรณน่อ่ยให้กำลังใจรุ่นพี่

ที่เคารพ

“โอ้เต๋น!” กัษมนแยกเขี้ยว

“หมวดเต๋นพูดถูก ไม่มีอะไรเป็นปัญหาใหญ่ ทางเราจัดมืออาชีพ มาเตรียมความพร้อมให้หมวดโดยเฉพาะ เชื้อผมเถอะ ถ้าทุกคนไม่มั่นใจ ว่าหมวดทำได้ เขาไม่เลือกคุณหรอก” สารวัตรพูดเสียงจริงจัง

“แต่...” กัษมนทำท่าจะอ้าปากปฏิเสธ แต่กลับถูกผู้กองหนุ่ม สนวนขึ้น “แก มั่นใจในตัวเองหน่อย ไหนว่าทำได้ทุกอย่าง แล้วงานนี้ ทำหายนความสามารถแก่มากนะ ที่สำคัญ ไม่ใช่ว่าทุกคนจะรับงานนี้ได้ งานนี้ต้องการคนที่มีความสามารถระดับสูง มีไหวพริบดี ซึ่งจากตัวเลือก ทั้งหมดในกรมตำรวจ พี่คิดว่าแกเป็นคนที่เหมาะสมที่สุด”

“ใช่ รวมถึงหน้าตาที่ผ่านเกณฑ์นิดๆ ด้วย” เต๋นพรรณช่วยพูดเสริม

“แต่...” กัษมนทำท่าจะอ้าปากปฏิเสธอีก แต่กลับถูกสายตาของผู้ชายที่นั่งอยู่ในห้องทั้งสามคนจ้องมองอย่างกดดัน จนกัษมนต้องรีบ หุบปากลงอย่างซ้าๆ ก่อนที่จะปิดสนิทแนบแน่นไปโดยอัตโนมัติ

“โอเค ในเมื่อหมวดตกลง จะได้เริ่มดำเนินการเลย” สารวัตรรีบรวบรัด

มุ่มปากกัษมนกระตุก หน้าตาเหมือนคนกำลังล้าลังน้ำ จะปฏิเสธ ก็ปฏิเสธไม่ออก

“ผู้กอง ผมฝากงานนี้ด้วย ขอให้งานราบรื่น” สารวัตรหันไปยิ้มให้จรัลศักดิ์อย่างพอใจที่ทุกอย่างลงตัวอย่างไม่มีปัญหา

“ครับสารวัตร ผมจะทำให้ดีที่สุด” จรัลศักดิ์รับคำ ก่อนจะผ่อนคลายใจออกมาซ้าๆ เมื่อเหลือบมองสีหน้าของหญิงสาวที่นั่งอยู่ด้านข้าง

“เอาละแก วันนี้กลับบ้านไปก่อน พรุ่งนี้ไปเจอกันที่หน่วย แล้วค่อยมาเริ่มดูกันว่าควรจะปรับปรุงอะไรบ้างถึงจะพร้อมเป็นนางแบบได้” จรัลศักดิ์บอกหญิงสาวที่พยักหน้ารับซ้าๆ อย่างคนไร้ความรู้สึกในการ

ตอบสนองไปชั่วคราว

“โห้ย...เจ้ เยียบผิตฟอร์มไปเลยหรือ เอาน่า จบงานนี้ดีไม่ตีเจ้อาจจะตั้งเป็นพลุ เพลออๆ จะถูกโหวตให้เป็นสาวโสดมโนผั้นก็ได้ คราวนี้แหละ ต่อให้คานของเจ้จะเคลือบหินมานานจนกลายเป็นซากฟอสซิลไปแล้ว ก็เถอะ ยังไงหนั้นเจ้จะต้องมีโอกาสอันดีที่จะได้เจอชายผู้โชคดีมาหุบคานฟอสซิลของเจ้แตกแน่ ผมละเสียตายแทนถ้าเจ้พลาดโอกาสหนั้นไป เพราะต่อไปชีวิตนี้ก็คงหมดหวังแล้ว” เต้นพรรรณพูดยิ้มๆ อย่างชอบใจ

“เธอ...” กัษมนหันมาจ้องรุ่นน้องตาเขียวบิต

“เชื่อผมเถอะ ผมมั่นใจ” เต้นพรรรณยิ้มกว้าง “เพราะดูจากสภาพตอนนี้คงต้องปรับปรุงยกแผงใหม่หมด และเมื่อแผงเสียเก่าๆ ของเจ้ มันถูกลอกออกไป ที่เหลือต่อจากนี้แหละของดีล้วนๆ”

“แต่เน แกยังอยากจะมีชีวิตอยู่ไหม” น้ำเสียงกัษมนเริ่มเหยิ่ม

“โห้...เจ้ ผมไม่อยากให้เจ้เครียดนะ คิดถึงแต่สิ่งดีๆ ที่จะได้รับ หลังการโมดิฟายสิ มันน่าตื่นเต้นจะตาย จากผู้หญิงที่รูปลักษณ์ครึ่งๆ ดุติเพียงแค่วงเวลาเสี้ยววินาที จะกลายมาเป็นนางแบบอินเตอร์สุดหรู ผันไปสืบชาติโอกาสอย่างนี้ก็หาไม่ได้นะเจ้” เต้นพรรรณพยักหน้า หวังให้กัษมนเชื่อตามความคิดของตนเอง

“แต่ฉันรู้สึกว่าจะตายก่อนที่จะได้เห็น” พุดจบกัษมนก็เอ๋อมีมือออกไปหวังจะไปบีบคอคนพุดมาก แต่เต้นพรรรณไวกว่า รีบลุกพรวดและเอ่ยขอตัวกับสารวัตรและจิริคักดีอย่างรวดเร็ว

“ผมขอไปก่อนนะครับสารวัตร เฮียจกครับ พรุ่งนี้เจอกัน” พุดจบเต้นพรรรณก็จำพรวดออกไปทันที

“เอาน่าหมวด ไม่ต้องโมโหไปหรอก กลับบ้านไปพักผ่อนทำจิตใจให้สงบ อย่าไปคิดกังวลอะไร ทุกอย่างหมวดทำได้แน่นอน” สารวัตรเอ่ยให้กำลังใจ

“ค่ะ” คนถูกให้กำลังใจก้มหน้ารับคำสั่งเสียงเพรียย ก่อนจะลุกขึ้น

และเดินออกไปจากห้องอย่างช้าๆ ประดุจคนที่หัวใจกำลังจะลั่นแล้ว
ทุกอย่าง

หลังจากกัษมนเดินพ้นออกไปจากประตู น้ำเสียงสารวัตรก็เอ่ย
กับจिरคักดีเหมือนยกภูเขาออกจากอก “นี่กว่าหมวดกัษมนจะอาละวาด
ไม่ยอมรับงานนี้ โชคดีที่ผู้กองเตาทางถูก ช่วยกันกดดันจนยอมไปเอง”

จिरคักดียิ้ม “แกมันก็เป็นแบบนี้มาตั้งแต่เด็กแล้วแหละครับ บ้ายอ
หน้อยๆ ต้องช่วยกันต้อนให้เข้ามูม จนมูมเมื่อไรก็ยอมไปเอง”

“แต่ว่าผู้กองมั่นใจว่าหมวดกัษมนทำได้แน่ใช่ไหม” สารวัตรพิชัย
เอ่ยถามกับคนที่เสนอชื่อให้กัษมนรับงานนี้

“แน่นอนครับ ผมมั่นใจ ด้วยศักยภาพของหมวดแก้ ทำได้
แน่นอน”

“แต่คงต้องปรับปรุงใหม่หมด เหมือนที่หมวดเด่นพรรณบอก”
สารวัตรยิ้มๆ โดยส่วนตัวยังนึกภาพไม่ออกว่าลูกน้องของตนเองจะกลาย
ไปเป็นนางแบบไปได้อย่างไร

“ไม่ต้องห่วงครับ เรื่องนี้ผมจะใช้ผู้เชี่ยวชาญโดยเฉพาะ ไม่เกิน
อาทิตย์หมวดแก้ของเราจะถูกพลิกโฉมแน่นอนครับ” ร้อยตำรวจเอก
จिरคักดีเอ่ยอย่างมั่นใจ เรื่องผู้หญิงเขารู้ดีที่สุด ลองได้จับมาแต่งหน้า
แต่งตาให้เข้าท่า ร้อยทั้งร้อย จากหน้าตาปรี๊ดมาตราบฐาน ก็ต้องได้
คะแนนบวกเพิ่ม เหมือนอย่างกัษมน เขาคิดว่าดูจากโครงสร้างรากฐาน
ใบหน้าแล้วก็ได้ไต่ไต่เกินไปนัก ถ้ามีมืออาชีพมาจัดการรีดและซ่อมแซม
ใหม่บางจุด คงพอที่จะปรับปรุงใบหน้าของกัษมนให้ดูดีขึ้นมาได้บ้าง
แล้วเดี๋ยวนี้นางแบบหน้าตาแปลกๆ ก็มีอยู่ถมไป เพิ่มความแปลกให้เข้า
วงการไปอีกคนหนึ่งคน ถือว่าสร้างสรรค์ตัวจิตให้วงการนางแบบก็แล้วกัน

2

คนที่ถูกหวังให้เป็นตัวจีตของวงการนางแบบเดินอย่างซังกะตาย
ไปที่รถมอเตอร์ไซค์คันใหญ่ของตนเอง กัษมนเปลี่ยนชุดจากเครื่อง-
แบบตำรวจไปเป็นเสื้อยืดสีขาว สวมทับด้วยแจ็กเก็ตสีเทาหม่น ตั้งใจจะ
ขี่รถเล่นไปเรื่อยๆ ลักพัก แล้วค่อยกลับบ้านไปนั่งทำใจต่อ

หญิงสาวที่ชื่นชอบการขี่มอเตอร์ไซค์เป็นพิเศษ ได้ขี่มอเตอร์ไซค์
ฮาร์เลย์คู่อ้อยอยู่บนถนนใหญ่จนพระอาทิตย์เกือบตกดินอย่างไม่รีบร้อน
แต่เมื่อผ่านหน้าโรงแรมอินเตอร์สตูตวร์ เสียงอะอะโวยวายทำให้กัษมน
เหลียวไปมองตามสัญชาตญาณของเจ้าหน้าที่ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ ว่าเกิด
เหตุการณ์อะไรขึ้น

ภาพเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของโรงแรมสี่ห้าคนวิ่งไล่ตาม
วัยรุ่นชายผมมสูง พร้อมกับเสียงตะโกนลั่นของสาววัยกลางคนที่ยืน
หน้าชัตตอยู่หน้าโรงแรม ทำให้กัษมนเข้าใจในทันทีว่าเกิดเหตุร้ายขึ้น

“ขโมย! ขโมย! ช่วยจับขโมยที่...”

สายตาของหมวดสาวในชุดนอกเครื่องแบบมองไปยังคนร้ายที่วิ่ง
ไปเกือบสุดถนน จากนั้นก็เริ่มบิดคันเร่งมอเตอร์ไซค์คู่อ้อยตามคนร้ายไป
จนทัน และเมื่อแซงได้ก็จอดรถเทียบบาทวิถีอย่างช้าๆ ด้วยความ
ทะนุถนอม ก่อนจะลงมายืนรออีกฝ่ายอย่างใจเย็น จนเมื่อฝ่ายนั้นวิ่ง
ผ่านเข้ามาเกือบถึงตัว รอยยิ้มเหี้ยมบริเวณมุมปากของผู้หมวดสาวว่าที่

นางแบบก็ยกขึ้น

“โชคดีแล้ว...ไอน้อง” ลีนคำพูด หมัดลุ่นๆ ก็ซัดโครมเข้าไปใส่คนที่วิ่งมาถึงพอดี

“ปัก!” หมัดขวาซัดเข้าไปเต็มใบหน้า ส่งผลให้คนที่โดนเต็มๆ ถึงกับผงะล้มลงไปนั่งบนพื้น ก่อนที่เจ้าตัวจะรีบตะเกียกตะกายลุกขึ้น พร้อมเสียงคำรามลั่นอย่างคนโกรธจัด “อยากตายหรือไมวะ ถอยไป!” มีดสั้นถูกชักออกมาจากเอว ยกมาจ่อตรงหน้ากำขมน

“วอนซะแล้ว...” กำขมนพูดเสียงล่อใจ

“กูบอกให้...โอ๊ย!” ยังไม่ทันพูดจบ คนที่มีมีดอยู่ในมือก็ร้องเสียงหลงดังลั่น เมื่อถูกกำขมนจู่โจมด้วยการเข้าประชิดตัวอย่างรวดเร็ว และบิดข้อมืออย่างแรงจนมีดตกลงไปที่พื้น ช้ำเข่นข้างนั้นยังโดนบิดไหลไปข้างหลัง รวมทั้งโดนเตะอย่างแรงเข้าที่ขาพับจนทรุดตัวลงไปนั่งคุกเข่า

“ไ้ ซ่าสั้นก็ไ้ใหม่ ไ้หนู” กำขมนแยย

“นงป่า ปล่อยกู”

กำขมนหายใจพริต เอามือตบหัวสั่งสอนโจรปากห่วยๆ ไปสองที “เพียะ! เพียะ! พุดเกินจริงไปแล้วไอน้อง วันนี้ได้ไปนอนในโรงกำจัดขยะแน่ ปากมอมๆ แบบนี้ ค้างลักคีนสองคีน ขยะในปากจะได้ถูกกำจัดจะได้ไม่ต้องเป็นมลภาวะให้โลกอีก”

“ขโมยอยู่นั้น ขโมยอยู่นั้น” เสียงเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่กำลังวิ่งตามมาตะโกนบอกกัน “จับเลย ทั้งสองคนนั้นแหละ คนพวกนี้ทำกันเป็นทีม”

กำขมนกลอกตาอย่างแข็งๆ ที่โดนเหมามาเป็นทีมเดียวกับโจรวัยรุ่นก็องแก๊ง

เมื่อเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของโรงแรมวิ่งมาถึงตัวกำขมน โจรวัยรุ่นก็อาศัยจังหวะที่กำขมนกำลังจะหันไปเจรจาสะบัดตัวหลุดพร้อมกับโยนกระเป๋าคู่ที่ขโมยมาให้กำขมนรับไป และรีบร้องบอกทุกคน

ที่วิ่งตามมา “ยายป้าทอมคนนี้เป็นหัวหน้า มันบังคับให้ผมขโมย”

“เฮ้ย!” คนถูกโยนตราบาปสะดุ้ง

“จับไปเลยพี่ยาม ยายป้าทอมนี่มันโรครจิต มันชอบบังคับให้เด็กวัยรุ่นก่อเรื่องกวนชาวบ้าน ดูมอเตอร์ไซค์มันลี มันเอาไว้ตระเวนออกหาเหยื่อแล้วชี้ให้ผมลงมือ ผมถูกบังคับ”

“ไอ้เด็กเวอร์” กัษมนถลิ่งตา สบถอย่างโมโห

“ว่าแล้ว ทำทางผมบักโกรกเหมือนทอมซี่ย่า จับส่งตำรวจไปเลยดีกว่าพวกเรา” ยามคนหนึ่งเอ่ยบอกพรรคพวกตนเอง จากนั้นทั้งหมดก็กรูกันเข้ามาล้อมหญิงสาวที่ตกเป็นผู้ร้ายในสายตาของทุกคน

โจรวัยรุ่นยกคิ้วให้กัษมนที่มองมาอย่างแค้นๆ ก่อนจะยกมือขึ้นมาทำท่าโบกมือบ้ายบายและพูดผ่านริมฝีปากโดยไม่มีเสียง “ไปก่อนนะ ยายป้าทอมนรก โชคดี”

กัษมนกัดฟันกรอดๆ อย่างเจ็บใจเมื่อเห็นโจรวิ่งหนีไปต่อหน้าต่อตา เพราะเมื่อตนเองจะวิ่งตามไปจับก็ติดกลุ่มเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของโรงแรมสักตึกไว้ไม่ให้ไปไหน

“หลีก!” กัษมนคำราม

“จะหนีไปไหน ไปนอนในคุกให้สำนึกดีกว่าน้อง จะได้เลิกยาแล้วกลับตัวเป็นคนดี” ยามที่อาวุโสที่สุดเอ่ยบอกอย่างหวังดี

กัษมนมุงปากกระตุก สูดหายใจเข้าปอดอย่างแรง “จะหลีกหรือไม่หลีก”

ทุกคนส่ายหน้า ยามคนหนึ่งรีบตะโกนบอกคนที่ยืนอยู่แถวนั้นอย่างสุภาพ

“ช่วยหลบไปก่อนนะครับ อาจต้องมีการลงไม้ลงมือใช้กำลังกัน เพราะดูแล้วโจรคนนี้คงไม่ยอมให้จับไปส่งตำรวจง่ายๆ หลีกกันสักนิดนะครับ เดี่ยวจะโดนลูกหลง ใครก็ได้ครับช่วยโทร. เรียก 191 ให้ตำรวจมารับหัวหน้าโจรตัวเอ้ไปด้วยครับ”

“ได้ๆ เตียวผมโทร. ให้ พวกที่ระวางตัวด้วยนะ ป้าทอมนี่ดูแล้ว ไม่ธรรมดา ยิ่งไงก็ต้องจับตัวหัวหน้าแก๊งให้ได้นะที่ สังคมจะได้สงบขึ้น” เสียงชายวัยรุ่นที่มุ่งดูเหตุการณ์มาตลอดเอ่ยบอกเจ้าหน้าที่ของโรงแรมอย่างเอาใจช่วย

“ใช่! จับส่งตำรวจไปเลย พวกหนักแผ่นดิน งานการไม่ยอมทำ เอาแต่ซื่รถเล่นกับสร้างความเดือดร้อน ไ้อ้วพวกหากินบนความทุกข์ของ คนอื่น” แม่ค้าที่ยืนหลบอยู่แถวนั้นช่วยพูดเสริม

“อ้อ! ไ้อ้วแก๊งนี้เองที่มันชอบมาแ้วตอนกลางคืน ฉันจำมันได้ ตัวหัวหน้ามันชอบใส่แจ็กเก็ตผ้าชีวีวเก่าๆ แบบนี้แหละ มันชอบขี่มาเปิด ถนนเป็นคนแรก” อีกเสียงของแม่ค้าขายน้ำร้องบอกคนอื่นๆ ที่ต่างพากัน ส่งสายตารังเกียจมายังหญิงสาวที่กำลังยืนอึ้ง

กัษมนเอามือกุมขมับ ตกงทำทางเธอมันเหมือนโจรมากใช้ใหม่ เหนีย

เจ้าหน้าที่ของโรงแรมหันไปมองหน้ากันแล้วพยักหน้าเพื่อเป็น สัญญาณ์ว่าให้เริ่มลงมือได้ คนที่ตัวโตสุดเดินเข้าไปก่อนเป็นคนแรก แต่ต้องชะงักก็เมื่อได้ยินคำพูดของอีกฝ่าย

“ฉันไม่ใช่โจร ฉันเป็นตำรวจ” กัษมนพูดออกมาอย่างแข็งสุดๆ

“อย่ามาโกหกดีกว่า ตำรวจทอมนี่ที่ไหน” เสียงแม่ค้าที่ขายขนมครก อยู่แถวนั้นตะโกนสวนขึ้น

“โอเคป้า เตียวจะเอาหลักฐานให้ดู ดูแล้วอย่าเพิ่งจับสลบไปละ” กัษมนชักสีหน้าเมื่อ เอื่อมมือไปหยิบกระเป๋าตุงจากกางเกงยีนตัวแกง

“เวรแล้ว” เสียงสบถเบาๆ ดังขึ้น เมื่อกระเป๋าตุงค์ที่เคยอยู่ใน กระเป๋ากางเกงได้อันตรธานหายไป

“นั่นไง แสดงพื้นฐานนิสัยโจรออกมาแล้ว โกหกตลปตะแลง ปลิ้นปล้อน พอจับได้ไล่ทันทีใช้มุกนี้มาอ้างตลอด ไม่ใช่ละครหลังข่าว สองทุ่มลิบห้าณะยะแม่ทอม ที่ฉันจะได้เชื่อไ้อ้วมุกตำรวจนอกเครื่องแบบ

ปลอมตัวมา” แม่ค้าพูดเสียงเยาะ ท่ามกลางคนอื่นๆ ที่พยักหน้ามองอย่างเห็นดีเห็นงามไปด้วย

คนถูกเยาะกลืนน้ำลายมองไปรอบๆ ก็เจอแต่สายตารูมประณามเต็มไปหมด

“จับตัวไปส่งตำรวจเลยดีกว่า เสียเวลาทำมาหากินหมด” กลุ่มแม่ค้าเชียร์ให้เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของโรงแรมเข้าไปจับตัวผู้ที่ถูกปรักปรำว่าเป็นหัวหน้าโจรสลัดตำรวจ

“ใช่! ใช่! จัดการเลย แอบอ้างเป็นตำรวจดิ้นก ถึงพวกฉันจะเป็นแม่ค้าแต่ก็ไม่ได้ใจจนดูไม่ออกนะยะว่าอะไรคือของจริง อะไรคือของก๊อบ” เสียงเชียร์เร่เร้าเริ่มดังขึ้น

กลุ่มชายฉกรรจ์ที่ทำหน้าที่ดูแลความเรียบร้อยของโรงแรมปรีนซ์เอราวัณก้าวเดินอย่างระมัดระวังเข้าไปเพื่อที่จะจับตัวกัษมนตามเสียงเชียร์จากเหล่าบรรดาขามู่งทั้งหลาย

“อย่าหว่าไม่เตือนแล้วกัน” กัษมนเอ่ยเตือน น้ำเสียงไม่ได้หวาดกลัวหรือทุกข์ร้อนอะไรมากนัก

“จับเลย! จับเลย!” เสียงเชียร์เร่เร้าต่ออย่างฮึกเหิม

กัษมนมองไปรอบๆ แล้วส่ายหัวอย่างระอา “ไม่ได้เชียร์กีฬาโอลิมปิกอยู่นะเจ้ถึงต้องร่วมแรงร่วมใจส่งแรงเชียร์มาเป็นหมู่คณะแบบนี้”

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่ตัวใหญ่ที่สุดเป็นคนลงมือคนแรกด้วยการเอื้อมมือไปหวังจะจับข้อมือของกัษมน หญิงสาวยิ้มเหมือนเดาทางออก ใช้มือตนเองตัวดจับข้อมือของอีกฝ่าย จากนั้นก็บิดอย่างเร็วและแรงจนอีกฝ่ายที่ไม่ทันตั้งตัวสีหน้าเหวอ หนไม่ไหวต้องร้องออกมาด้วยความเจ็บ “โหย!”

“ไฉนนี่ เป็นแค่ตัวอย่างเบาๆ ถ้าอยากได้อะไรที่มันแซบทะเลสุไปถึงลิ้นหัวใจมากกว่านี้ก็บอกมา เดี่ยวพี่จัดให้” กัษมนเอ่ยอย่างชอบใจ

คนที่เหลือเมื่อเห็นเพื่อนร่วมงานเจ็บตัวจึงคิดเข้าไปช่วย กัษมน ที่ตั้งท่าเตรียมพร้อมอยู่แล้วเอ่ยเตือนอีกครั้งอย่างคนหวังดี “ถ้าเจ็บตัวอย่ามาโทษกัน” พุดจบคนพุดก็ไม่รีรอ ตะเข้าไปที่ขาพับของคนที่ถลันเข้ามาเป็นรายที่สอง และตามด้วยหมัดลู่ๆ กระแทกใส่หน้าจนอีกฝ่าย หน้าหงายลงไปนอนกองบนพื้น

“ไม่ไหว อ่อนเชิงไปหน่อยนะพวก” กัษมนบ่นเบาๆ ก่อนจะหันไปถามคนอื่นๆ ที่ยังยืนค้อมเชิงอยู่ “เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลา เข้ามาพร้อมกันที่เดียวก็ได้ จันอนุญาต”

กลุ่ม รปภ. หันมามองหน้ากันอีกครั้ง จากนั้นทั้งหมดก็ปรี๊ดเดินเข้าไปหา กัษมน...

สายตาของคนที่นั่งอยู่เบาะหลังรถยนต์ที่กำลังแล่นอยู่บนถนน มองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบนทางเท้าแล้วเอะใจ “รดิศ นั้นใช้เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของโรงแรมเราใช่ไหม”

“ดูจากชุดน่าจะใช่ครับ” รดิศที่นั่งอยู่เบาะหน้ารถหันไปมองแล้วตอบเจ้านาย

“วคิน จอดรถ” ชเนนทร์สั่งคนขับรถ

“ครับ” วคินเปิดไฟเลี้ยว พร้อมกับนำรถยนต์จอดชิดริมขอบบาทวิถีตามคำสั่งเจ้านายทันที

เมื่อรถยนต์จอดเทียบบาทวิถีเรียบร้อยแล้ว ชเนนทร์ลงจากรถและเดินเข้าไปดูว่าเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้น ซึ่งภาพเหตุการณ์ที่กำลังเกิดอยู่ตรงหน้าทำให้ชเนนทร์ไม่พอใจเมื่อเห็นพนักงานที่สวมชุด รปภ. ของโรงแรมกำลังเดินปรี๊ดเข้าไปรุมคนคนเดียว พนักงานของเขาไม่ควรมาก่อเรื่องทะเลาะวิวาทกลางที่สาธารณะ โดยเฉพาะการรุมรังแกคนที่อ่อนแอกว่าหรือไม่มีทางสู้แบบนี้

เจ้าของโรงแรมปรินซ์เอราวัณคิดจะเดินเข้าไปห้ามคนของตนเอง แต่ไม่ทันเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นต่อหน้าต่อตา

“ปึก! ปึก! ปึก!” เสียงหมัดกระทบเข้าใบหน้า ลำตัว รวมทั้ง ลูกเตะของคนที่ชเนนทร์คิดว่าอ่อนแอกว่าที่กระหน่ำใส่คนของตนเอง จนทำให้คนคิดชะงักงันไป

เมื่อจัดการชายร่างยักษ์สามคนลงไปนอนกองกับพื้น และอีกสอง ที่ยังยืนล้มเลไม่กล้าฝืนลามเดินเข้ามา กัษมนยกนาฬิกาขึ้นมาดูเวลา แล้วยิ้มอย่างพอใจที่ตนเองใช้เวลาไม่มากก็เผด็จศึกได้สำเร็จ ‘เวลา ค่อนข้างดี’

“จะต่อไหม” กัษมนถามยิ้มๆ

“เกิดอะไรขึ้น!” เสียงเข้มถามมาจากทางด้านหลังของกัษมน ก่อน ที่ชเนนทร์จะเดินเข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าพนักงานของตนเอง และ ใช้สายตาดูดันกวาดมองทุกคนเหมือนต้องการคำตอบจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

“เอ่อ...คืออย่างนี้ครับคุณชเนนทร์ ผู้หญิงคนนี้เป็นขโมย เธอใช้ให้ เด็กไปวิ่งราวกระเป่าถือของแขกที่โรงแรมเรา พวกผมเลยวิ่งตามมา จับตัวครับ” เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่ดูอาวุโสที่สุดเป็นตัวแทน ตอบแทนทุกคนที่กำลังหลบสายตาคนดุของเจ้าของโรงแรม

“อ้าวเฮ้ย! อย่างมากกล่าวหากัน” กัษมนสวนทันที

“กล่าวหาอะไรกันคุณ พยานรู้เห็นมีเยอะแยะ ไม่เชื่อถามพวกเขา ก็ได้” เจ้าหน้าที่ของโรงแรมที่รายงานชเนนทร์หันไปถามคนอื่นๆ ที่ยืน มุงดูอยู่ “จริงไหมครับ”

“จริง บ้าเป็นพยานได้” แม่ค้าขายขนมครกเอ่ยเป็นพยานคนแรก

“ใช่ แม่ทอมคนนี้เป็นหัวหน้าเด็กแว้นในคราบโจร ทำมานานแล้ว ด้วย จับไปส่งตำรวจนั่นแหละดีแล้ว” แม่ค้าขายน้ำช่วยยืนยันอีกหนึ่ง เสียง

กัษมนกลกตาเป็นรอบที่สิบของวัน สารรูปเธอมันดูหม่นหมอง มากจนไปเหมือนเด็กแว้นไรสติแบบนั้นได้ยังไงกัน

“ถ้าอย่างนั้นก็จับส่งตำรวจไปเลยแล้วกัน” รติศพูด หันไปพยักหน้าให้คนของตนเองจัดการได้เลย

“เตี้ยวๆ! เข้าใจผิดกันไปใหญ่แล้วฉันไม่ใช่โจร โอ๊ย...ช่วยเถอะ ช่วยฟังกันบ้างได้ไหมเนี่ย” น้ำเสียงคนพูดเมื่อหน้าสุดชิดกับการถูกรุมยัดเยียดให้เป็นโจรอยู่ได้

“มีอะไรจะแก้ตัวอีกล่ะ พยานรู้เห็นมากขนาดนี้” รติศถามด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ เขาไม่ชอบคนที่ทำนาบนหลังคน คนพวกนี้งานการไม่ทำ คิดแต่สร้างความสะดวกรื้อนให้คนอื่น

กำขมแหม่มปาก แต่พอเหลือบไปเห็นหน้าคนที่ยืนอยู่ข้างๆ อีกคนซัดๆ ก็นึกออกว่าเคยเจอกันมาเมื่อเที่ยงของวันนี้ กำขมจึงยิ้มออกมาอย่างดีใจที่อย่างน้อยก็จะมีคนมาช่วยยืนยันว่าตนเองเป็นตำรวจ ไม่ใช่โจรเหมือนอย่างที่ถูกทุกคนกล่าวหา

“คุณจำฉันได้ไหม ฉันไง” กำขมรีบถามชเนนทร์

“ไม่ได้” ชเนนทร์เอ่ยตอบทันทีอย่างไม่มีแม้แต่อารมณ์เลย

“ดูหน้าฉันให้ชัดๆ สิ คุณจะได้นึกออก” กำขมงยงหน้าให้ชเนนทร์ดูชัดๆ ชเนนทร์มองแล้วหนึ่งไปจนกำขมเริ่มเบาใจ เพราะนี่กว่าชายหนุ่มจำได้แล้ว “นึกออกแล้วใช่ไหมว่าเรารู้จักกัน”

“ไม่รู้จัก และถึงแม้ว่าจะเคยเจอ แต่ผมก็ไม่คิดจดจำ ผมเจอผู้คนมากมายทุกวัน ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะใส่ใจหรือจำได้ทุกคน” น้ำเสียงชเนนทร์เย็นชา สายตามองกำขมอย่างไม่ชอบใจ ผู้หญิงคนนี้เป็นคนสูงจริงๆ ที่อ้างเขาเพื่อทำให้ตนเองพ้นผิด

กำขมหายใจพริต ถลิ่งตามองคนความจำสั้นอย่างเจ็บใจ

“แอบอ้างอีกแล้ว จับได้คาหนังคาเขาอย่างนี้ก็ยังไม่เลิกนิสัยโจรอีก” เสียงแม่ค้าบ่นด้วยความระอา

กำขมก่อกองตามองฟ้า วันนี้มันช่างเป็นวันมหาซงของเธอจริงๆ มีแต่เรื่องให้เธอปวดหัวทั้งวัน

“ตำรวจมาแล้ว” เสียงชายคนหนึ่งร้องบอกอย่างดีใจ ที่เห็นรถมอเตอร์ไซด์ของตำรวจกำลังจอดเทียบบาทวิถี

นายตำรวจสองคนลงมาจากรถมอเตอร์ไซด์ และเดินตรงเข้าไปหากลุ่มคนที่กำลังยืนมุงกันอยู่

“คนร้ายอยู่ไหนครับ”

“คนนี่ไงจ๋า รายนี้รายไม่เบาเลยนะ ถียงคอเป็นเอ็นว่าไม่ใช่โจร แถมยังปากเก่งแอบอ้างว่าเป็นตำรวจอีก สองกระซังไปเลยนะคุณตำรวจ” แม่ค้าขายน้ำรีบบอก ก่อนที่คนอื่นๆ จะพร้อมใจกันพยักหน้าอย่างเห็นด้วย

นายจ๋าตำรวจมองหน้าโจรแล้วเลิกคิ้ว ต้องรีบหันไปถามบรรดาแม่ค้าทั้งหลายอีกครั้งเพื่อความแน่ใจ

“คนนี่หะหรือโจร”

“ใช่ เป็นหัวหน้าโจรด้วยนะคุณจ๋า ทำเลวมาเยอะ กลางคืนก็ชอบออกมาแค้นเป็นจ่าฝูง ดีแล้วที่โดนจับไปนอนในคุกจะได้เซ็ด เลวๆ แบบนี้จะได้สำนึกกลับตัวซะที”

“อืม” นายตำรวจที่ตั้งใจมารับตัวโจรกลืนน้ำลายเบาๆ และเอ่ยบอกคนที่ถูกรุมกล่าวหาว่าเป็นโจรอย่างเกรงใจ “หมวดกำขมนเป็นอะไรไหมครับ”

“จะเหลือเธอ” กำขมนกัดฟันตอบ “แล้วจ๋าช่วยกรุณาอธิบายให้คุณแม่ค้าขามุงที่เคารถักทุกท่านช่วยรู้แจ้งนิตหนึ่ง ว่าไอ้หัวหน้าแค้นคนชั่วเลวสะบัดที่ชอบโกหกตลบลตะเลงปลิ้นปล้อน แล้วก็ใส่แจ็กเก็ตผ้าซีรืวนะ มันเป็นโจรไหม”

“ครับหมวด” จ่ารับคำสั่งเสียงอู้อี้ หันไปทำท่าจะบอกทุกคนให้เข้าใจ

“เรื่องพลิกหรือเนี่ย โธ่...อุตสาห์ยื่นรอสั่งตัวตั้งนาน อดไปตั้งกระทู้ดราม่าในเว็บบอร์ดเลย” ชายวัยรุ่นที่เป็นคนกดโทรศัพท์ไปแจ้ง 191 สายหัวอย่างเสียดายแล้วเดินจากไปเป็นคนแรก

“ไปแล้วหนึ่ง” กัษมนส่ายหัวตาม

“แหม...” แม่ค้าขายน้ำลากเสียงยาว “หมวดก็ช่วยแต่งตัวให้มันดูดีหน่อยสิ ให้สมกับตำแหน่งหน้าที่การงานหน่อย แบบนี้เดินไปไหนใครก็เข้าใจผิดได้ วันหลังไม่เอาแล้วนะแจ็กเกตตัวนี้ เลยไปหน่อยตรงหัวมุมนั้นมีร้านแจ็กเกตสีเจี๊ยบๆ ญุกๆ อยู่ ลองเข้าไปดูแล้วกัน แล้วบอกไปเลยว่าเจ๊ขายน้ำแนะนำมา เขาจะลดราคาพิเศษให้ ของหมวดให้เป็นกรณีพิเศษคนเดียวเลยนะ ถือว่าเราเป็นคนกันเอง” แม่ค้าขายน้ำยิ้มแป้น จากนั้นก็เดินเลี้ยวออกไปทำหน้าที่ของตัวเองต่อทันที

“ไปอีกหนึ่ง” กัษมนบ่น มองตามคนกันเองที่ร้ายเธอชะละเทะไปเลย

“หมวดเก่งนะ ฝีมือดีเชียว เก่งอย่างนี้พวกเรา ก็เบาใจหน่อยแวะมาแถวนี้บ่อยๆ นะหมวด พวกเราจะได้รับรู้สึกอุ่นใจขึ้น หมวดนี้เหมาะเป็นผู้รักษาความสงบเนอะพวกเรา มาตอบอุ่นด้วย” แม่ค้าอีกคนหนึ่งหันไปบอกพรรคพวกที่เหลือ ซึ่งต่างคนก็รีบพยักหน้าเห็นด้วย แล้วก็สลายตัวกันออกไปอย่างรวดเร็ว

กัษมนส่ายหน้า ‘เมื่อครู่เธอยังโดนรุมประณามว่าผมบักโกรกเหมือนขี้ายอยู่เลย ตอนนี้มีมาตอบอุ่นขึ้นมาแล้วหรือ เปลี่ยนใจกันง่ายจริงๆ เลยนะเจ๊?’

เมื่อเหล่าบรรดาขามุงต่างทยอยแยกย้ายกันออกไปจนหมด กัษมนก็หันไปมองกลุ่มต้นเหตุที่ทำให้โจรหนีไปได้

“คราวนี้ก็เหลือเราและเราแล้ว ว่าไงน้อง มาขัดขวางการทำงานของเจ้าหน้าที่จนทำให้โจรหนีไปได้” กัษมนได้ทีเอ่ยขู่อย่างกตัดดิน

“โอ้...ผู้หมวด ก็พวกผมไม่รู้ ถ้ารู้คงไม่มีใครกล้าหรอก” เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของโรงแรมเอ่ยอย่างขอความเห็นใจ

กัษมนไหว้ไหล่ ทำท่าไม่สนใจฟังคำแก้ตัว จนเจ้าหน้าที่ของโรงแรมต้องหันไปมองหน้ากันเล็กล็ก

ชเนนทร์เห็นสีหน้าของลูกน้องตนเอง จึงเป็นฝ่ายเอ่ยปากแทนทุกคน “ผมขอโทษแทนลูกน้องของผมด้วยที่เข้าใจคุณผิด แต่นั่นโทษว่าเป็นความผิดของลูกน้องผมฝ่ายเดียวไม่ได้ คุณซึ่งเป็นตำรวจควรจะทำให้ทุกคนเชื่อ ไม่ใช่ปล่อยให้คนอื่นเข้าใจผิดจนเรื่องบานปลายไปแบบนี้”

“อ้าวคุณ พูดแบบนี้เหมือนโยนความผิดมาให้ฉันนี่” กัษมนพูดถลึงตาใส่ชเนนทร์อย่างไม่ชอบใจกับคำพูดที่ชายหนุ่มเอ่ยขึ้น

“คุณควรยอมรับความจริง จากสภาพของคุณตอนนี้ ไม่ว่าใครเห็นก็เกิดความเข้าใจผิดได้” ชเนนทร์เอ่ยด้วยน้ำเสียงตำหนิ

กัษมนกัดฟันกรอดๆ มองคนสภาพเนี้ยบตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้าแล้วเจ็บจิตสุดๆ

“คุณคิดอย่างไรถ้าผมจะบอกว่าคุณไม่ควรเอาเรื่องพวกเขา เพราะผมคิดว่าสิ่งที่พวกเขาทำไป ทำไปด้วยสามัญสำนึกของความเป็นพลเมืองดี” ชเนนทร์ย้อนถามกึ่งดักคอเพื่อกันอีกฝ่ายปฏิเสธ

“ได้...” กัษมนตอบเสียงหัวน แหวดตาที่จ้องมองชเนนทร์เต็มไปด้วยความศุกรุ่น “เพื่อเห็นแก่สามัญสำนึกของการเป็นพลเมืองดี ก็ได้ ฉันโอเคฉันไม่เอาเรื่อง แค่นี้พอใจไหมคุณ”

ชเนนทร์พยักหน้าอย่างพอใจกับคำตอบที่ได้รับ “ดี...ที่คุณคิดได้แบบนี้”

กัษมนแหม่ปากแน่น ใ้ตายเถอะ ผู้ชายคนนั้นทั้งหน้าตาและวาจา มันช่างขัดหูขัดตาเธอจริงๆ

“เอาละ หหมดเรื่องแล้วก็กลับไปทำงานได้ บอกแขกของเราด้วย ถ้ามีอะไรเสียหาย ฉันยินดีจ่ายค่าเสียหายให้ทั้งหมด” ชเนนทร์หันไปสั่งคนของตนเอง

“ครับ” หนึ่งในเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของโรงแรมรับคำสั่งและแอบเหลือบมองกัษมนอย่างโล่งใจ ก่อนจะพากันเดินกลับไปโรงแรมพร้อมกับกระเป๋ของผู้เสียหาย

“ตกลงไม่มีอะไรแล้วใช่ไหมครับผู้หมวด” จำเอยถามกำขมน
 กำขมนพยักหน้า “ใช่ จากกลับไปเถอะ ไม่มีอะไรแล้ว เดี่ยวฉัน
 ก็จะไปเหมือนกัน”

“อย่างนั้นขอตัวก่อนนะครับ” นายตำรวจทั้งสองเอ่ยขอตัวกับ
 กำขมนและเดินออกไป

เมื่อเหลือกันอยู่เพียงสามสี่คน กำขมนหันไปมองหน้าชเนนทร์
 “เรื่องของลูกน้องคุณจบแล้ว แต่เรื่องคุณ...ยังไม่จบ”

ชเนนทร์เลิกคิ้ว สายตาคมดจ้องประสานกับอีกฝ่าย

“ถ้าคุณไม่ว่าอะไร ฉันขอแนะนำด้วยความหวังดีอย่างที่สุด ช่วย
 กรุณากลับไปความหาปลาจากกันสะตือทะเลมากินเสริมด้วย ขอเป็น
 สะตือทะเลน้ำลึก ลึกมากๆ เท่าไรก็ยิ่งดีนะคุณ เพื่อบางที่คุณค่าจาก
 เหล่าสารอาหารจากกันทะเลจะมาช่วยชะลอความเสื่อมถอยของระบบ
 สมองและประสาทได้บ้าง ไม่แน...บางทีหน่วยความจำของคุณอาจจะ
 ขยายขนาดมากขึ้นไปด้วยก็ได้ อ้อ...แล้วอย่าลืมบอกให้แฟนคุณไป
 จ่ายค่าปรับที่ขับรถฝ่าสัญญาณไฟด้วยนะ เดี่ยวจะลืม”

พูดจบมุมปากกำขมนก็เหยียดออก จากนั้นก็หมุนตัวเดินกลับไป
 ที่รถมอเตอร์ไซค์คู่ใจ พร้อมกับขึ้นคร่อมแล้วขี่ออกไปทันที โดย
 ไม่แม้แต่จะหันมามองคนที่กำลังขมวดคิ้วและฟ่งสายตาดูต้นมองตาม
 แม้แต่น้อย

“ตกลงรู้จักกันหรือครับ” รติศอดไม่ได้ที่จะถามเจ้านาย

“เคยเจอ แต่ไม่ถึงว่ารู้จัก” ชเนนทร์ตอบเสียงเข้ม แววดตาจ้อง
 เข้มมองตามผู้หมวดสาวที่กำลังขี่รถมอเตอร์ไซค์คันใหญ่ออกไป

“เคยเจอหรือครับ” รติศเอ่ยถามต่อ

ชเนนทร์พยักหน้าและตัดบทไม่ตอบอะไรด้วยการเดินนำไปที่
 รถยนต์ รติศกำบวคินหันไปมองหน้ากันอย่างไม่แปลกใจ ก่อนที่ทั้งสองคน
 จะรีบเดินตามเจ้านายไปอย่างรวดเร็ว

เมื่อรถยนต์เคลื่อนตัวออก ชเนนทร์นั่งสีหน้าเรียบนิ่งมาตลอดทางจนกระทั่งรถแล่นไปติดสัญญาณไฟแดง สายตาของชเนนทร์ก็ไปปะทะกับร่างของคนที่ตนเองบอกว่าเคยเจอแต่ไม่รู้จัก

“นั่นคุณผู้หมวดคนเมื่อกี่นี่” เสียงรติศเอ่ยขึ้น

วคินมองตามและพยักหน้าให้ “ใช่ รถมอเตอร์ไซค์คันนี้สวยดี”

“ขี่มอเตอร์ไซค์แบบนี้ ดูไม่ออกเลยว่าเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง” รติศพูดซ้ำๆ มองไปทางตำรวจสาวที่กำลังติดสัญญาณไฟแดงด้วยเหมือนกัน

วคินหัวเราะเบาๆ ในลำคอ “พูดแบบนี้ระวังโดนตะก้านคอไม่เห็นหรือคุณผู้หมวดนะไม่ใช่ผู้หญิงธรรมดา อดีตคนของเราจะจนหมดท่า ฝีมือน่านับถือใช้ได้”

เหมือนคนโดนหินทาจจะรู้ตัว เมื่อเจ้าตัวหันมามองทางรถยนต์สีดำที่แล่นมาจอดเทียบด้านข้าง กัษมนมองเข้าไปในตัวรถ फिल्मที่ไม่ทึบมากนักทำให้เห็นโครงหน้าของผู้ชายที่นั่งอยู่ด้านเบาะหลัง ซึ่งกัษมนจำได้ทันทีว่าเป็นใคร

“หน้ากวนโอ๊ย...มาก” กัษมนบ่นเบาๆ กับตัวเองและเบือนหน้ามองไปทางอื่นอย่างไม่สนใจ

“ท่าทางผู้หมวดจะไม่ค่อยชอบหน้าพวกเราเท่าไร” รติศเอ่ยขึ้นเมื่อเห็นปฏิกิริยาของผู้หมวดสาว

“สงสัยจะใช่” วคินเห็นด้วยกับเพื่อน

ชเนนทร์นั่งนิ่งไม่ออกความเห็นอะไร นอกจากใช้นิ้วนับตาเข้มจ้องมองไปยังหญิงสาวที่นั่งคร่อมอยู่บนมอเตอร์ไซค์สีดำมันวาวคันใหญ่ เขาไม่เคยคิดอยากรู้จักผู้หญิงที่ไม่ทำตัวเหมือนผู้หญิง ผู้หญิงอย่างน้อยก็ควรจะมีกลิ่นกุหลาบรีเบรียลติดตัวไว้บ้าง ไม่ใช่ทำตัวแข็งกร้าวเก่งเหนือผู้ชาย ยิ่งปากจัดทำตัวครึ่งๆ กลางๆ ตัดสินใจลงเลเลือกเพศตนเองไม่ถูกแบบนี้ นั่นก็สมควรแล้วที่เขาจะจำไม่ได้

คนที่ไม่สมควรจะถูกจำได้ติดสัญญาณไฟแดงอยู่เกือบสองนาที

ด้วยความแข็งแกร่งๆ และเมื่อสัญญาณไฟจราจรเปลี่ยนเป็นสีเขียว ก็ขยับตัวก็เคลื่อนรถมอเตอร์ไซด์คันใหญ่ของตัวเองออกไปทันทีอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็รีบภาวนาในใจ ขอให้ไฟแดงนี้เป็นไฟแดงสุดท้ายที่เธอกับหมอนั้นได้ใช้มันร่วมกัน จากนั้นก็ขอไปทางใครทางมัน และชั่วชีวิตนี้ขออย่าได้มีกรรมต้องโคจรมาพบเจอกันบนท้องถนนอีกเลย!

3

ภายในห้องสี่เหลี่ยมผนังสีดำปิดทึบ กลุ่มนางแบบสาวสวยเกือบ
สิบคนยืนท่าสะแอม้องมองนางแบบน้องใหม่ที่ยืนหน้าห้องยอโดดเดี่ยว
อยู่กลางห้องเพียงลำพัง

นางแบบที่ใครต่อใครชมว่าสวยสมบูรณ์แบบที่สุด มองนางแบบ
ที่เพิ่งเข้าวงการมาหมาดๆ ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าแล้วส่ายหน้า เหมือน
กำลังเอือมระอากับบุคลิกักษณ์ของคนที่เพิ่งได้เข้ามาสู่วงการเดียวกัน

‘เธอลองดูนางแบบหน้าใหม่คนนั้นสิ ไม่รู้ไปชุดเอามาจากหลุมไหน
ดูหนาๆ บานๆ มองแล้วน่าสลดใจซะจริง’

‘นั่นนะสิ หาที่ดีกว่านี้ไม่ได้แล้วหรือไง เสียสถาบันนางแบบหมด
งานนี้มาตรฐานวงการนางแบบของเราคงได้ตกต่ำแน่ เลือกของตกชั้น
แบบนี้มาได้ยังไงกัน’ เสียงตวัดสูงของนางแบบอีกคนพูดอย่างไม่ชอบใจ
กับคนที่จะมาทำให้วงการนางแบบต้องเสื่อมเสีย

‘แยะ ไม่เจียมตัวเอง แค่อู้งกับขาไม่โค้งสองอย่างมันยังไม่พอ
หรือกะนะ มันต้องมีสง่าราศีของนางแบบจับด้วย นี้อะไร ทำเดินเหมือน
กำลังจะออกไปสนามรบ ทางที่ดีมาทางไหนกลับไปทางนั้นเลยดีกว่า
ทั้งตัวไม่มีอะไรที่เหมาะสมจะมาเป็นนางแบบสักนิด’

เสียงซุบซิบเริ่มดังขึ้นเรื่อยๆ จนนางแบบน้องใหม่ถึงกับต้องยืน
กระลั่นกระส่ายปาดเหงื่ออย่างคนวิตกจริต และยังไม่ทันที่คนวิตกจริต

จะหายใจได้คล่องขึ้น จู่ๆ กลุ่มคนหน้าใหม่ก็เดินเข้ามาในห้อง พร้อมกับยกมือขึ้นมาชี้หน้าและพากันหัวเราะร่วนอย่างชอบใจ

‘หน้าตาอย่างหมวดนะหรือจะไปเป็นนางแบบ เตี้ยวก็เตี้ยไปเป็นนางแบบผ้าชีวี่หรือ’ แม่ค้าขายน้ำพุตแล้วสายหน้า

‘ถ้าอยากหาลำโพงพิเศษมาขายของแบบฉันดีกว่า อย่าหวังสูงไปเป็นนางแบบเลยผู้หมวด มันไกลตัวผู้หมวดเกินไป’ แม่ค้าอีกคนท้วงขึ้น

‘หมวดช่วยสงสารคนมองด้วย อย่าไปทำร้ายจอประสาทตาของคนอื่นเลย มันบาป’ ชายวัยรุ่นที่เป็นพลเมืองดี โทร. ไปแจ้ง 191 เอ่ยอย่างสลดใจเล็กๆ

และสุดท้าย ผู้ชายที่ก้าวแทรกขึ้นมาก็ทำให้ผู้หมวดสาวถึงกับอ้าปากค้าง

‘ดีแล้วที่ผมไม่รู้จักคุณ!’ เสียงผู้ชายที่ไม่อยากเจอกันอีกในชีวิตนี้ดังสะท้อนไปทั่วทั้งห้อง

ผู้หมวดสาวที่กำลังจะผันตัวเองไปเป็นนางแบบ กวาดสายตามองหน้าบรรดาขามุงทั้งเก่าและใหม่ด้วยใบหน้าที่ซีดเซียว จากนั้นเสียงเห็นด้วยของทุกคนภายในห้องก็เริ่มดังตอกย้ำซ้ำไปซ้ำมา

‘วงการนางแบบไม่ต้องการคนแบบเธอ เธอจะทำให้วงการนางแบบต้องมัวหมอง’ เสียงนางแบบสาวคนหนึ่งบอกอย่างเหยียดหยาม

‘ไม่รู้ตัวหรือ หมวดถึงเกินไป หมวดจะเป็นตัวถ่วงคุณภาพนางแบบของบ้านเรา’ กลุ่มแม่ค้าพุตใส่หน้ากำขมน ‘คนอย่างหมวดไร้ความสวย ไม่มีแม่แต่จะเฉียดใกล้คำว่าสวย ช่วยไปคัดลยกรรมหน้ามาใหม่ก่อนดีไหม’

‘โชคดีที่ผมไม่รู้จักคุณ!’ น้ำเสียงวางอำนาจคนเดิมดังตอกย้ำอีกครั้ง

กำขมนยกมือขึ้นปิดหู ‘โอ๊ย...อย่า! ฉันดราม่าไม่ไหวแล้ว พอแล้วพอกันที...ฉันขอลาขาด นางแบบบ้างบอกอแตกอะไร ฉันไม่เอาแล้ว!’

หญิงสาวเริ่มหายใจหอบหนัก เสียงสะท้อนดังลั่นยังคงดังวนเวียน กึกก้องอยู่ในแก้วหู จนเจ้าตัวเริ่มกระสับกระส่ายตื่นตไปปัดมาอย่างแรง ก่อนจะถลันลุกพรวดขึ้นมานั่งอยู่กลางเตียงด้วยใบหน้าที่ตื่นตระหนกสุดขีด

คนขวัญหายเหลียวซ้ายแลขวา รีบพนมมือยกขึ้นไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ด้วยสีหน้าเหวอ “ให้ตายเถอะ มันช่างเป็นฝันที่ร้ายกาจมากๆ โอม... ลูกช้างขออัญเชิญสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ให้ท่านช่วยปัดเป่าคุ้มครองให้ลูกช้างพ้นบาปเคราะห์ในครั้งนี้ด้วยเถิด ลูกช้างจะไม่ขออะไรมาก ขอแค่ให้พวกเขาเปลี่ยนใจไม่เอาลูกช้างไปเป็นนางแบบก็พอ สาธุ...”

เช้าวันใหม่ กัษมนเดินออกมาจากบ้านด้วยสีหน้าเหี่ยวเฉา รอบดวงตาทั้งสองข้างหมองคล้ำ เมื่อคืนเธอนอนฝันร้ายเกือบทั้งคืน ยิ่งตอนใกล้สว่าง เหล่าบรรดาแม่ค้าชาวมูมวมทั้งหมอนั้นก็เข้ามาเป็นกองเสริมในฝันของเธอให้สยองเข้าไปอีก กัษมนถอนหายใจเฮือกใหญ่เหมือนคนหมดแรง เดินอย่างซังกะตายไปที่รถมอเตอร์ไซด์คู่ใจ แม้วันนี้ท้องฟ้าภายนอกจะดูแจ่มใส เต็มไปด้วยแสงแดดอบอุ่น แต่ทำไมในใจของเธอ มันเห็นแต่ก้อนเมฆสีดำทมิฬที่ไม่รู้

กัษมนมาถึงสถานที่ทำงานเฉพาะกิจเป็นคนสุดท้าย ในทันทีที่หญิงสาวเดินเข้าไปในห้องประชุม สายตาเกือบลืบลูกกัทหันมามองเป็นตาเดียว

“ขอโทษที่มาสายค่ะ” กัษมนพูดเสียงพลี รีบเดินไปนั่งยังเก้าอี้ที่ว่างอยู่

“เจ้ คือนี่ทำไมมันโหมมพิศมิตตาไปอย่างนี้” เด่นพรรณเอ่ยทักรุ่นพี่อย่างเป็นทางการ

“นอนไม่ค่อยหลับ” กัษมนเอ่ยตอบเบาๆ

เด่นพรรณเลิกคิ้วแอบกระซิบถาม “แผนเจ้ใช้ใหม่เนี่ย ทำให้คนอื่น

ทรมาณทางสายตาสู่สุดท้าย พวกเขาจะได้เปลี่ยนใจ”

กัษมนเริ่มมีความหวัง กระซิบถามกลับ “แล้วมันได้ผลไหม”

“ไม่หรอก ก่อนเจ้มาพวกเขาตกลงกันแล้ว ไม่ว่าจะสภาพเจ้จะออกมาติดลบยังไง พวกเขาก็ลงมติกันว่าจะไม่เปลี่ยนใจ” เตนพรธรรณียิ้ม

มุ่มปากกัษมนกระตุก และเมื่อทำอะไรไม่ได้ก็นั่งหน้าหมองลงอย่างเดิม

“ในเมื่อมากันครบแล้ว ผมขอแนะนำตนเองก่อน ผมพันตำรวจเอกพิชิต จะมารับหน้าที่เป็นหัวหน้าชุดปฏิบัติการกิจพิเศษในครั้งนี้ ผมขอให้ทุกท่านร่วมมือร่วมใจทำงานนี้ให้ประสบความสำเร็จ เพื่อชื่อเสียงของประเทศเรา สำหรับหัวหน้าทีมปฏิบัติ ผมขอมอบหมายให้ร้อยตำรวจเอกจิรศักดิ์เป็นหัวหน้าที่รับผิดชอบการดำเนินการ ส่วนรายละเอียดปลีกย่อยต่างๆ อยู่ในเอกสารที่ผมแจกให้พวกคุณไป ผมให้พวกคุณทำความเข้าใจกับมันก่อนลิบนาที จากนั้นเราจะคุยกัน” หัวหน้าชุดเอ่ยบอกนายตำรวจฝีมือดีเกือบสิบคนที่ได้รับคัดเลือกมาเพื่อให้ปฏิบัติการนี้โดยเฉพาะ

กัษมนไล่อ่านเอกสารในมือด้วยสายตาพรวดเลื่อน ยิ่งกับคำว่านางแบบที่เป๊ะเธออยู่ต่อท้ายชื่อตนเอง ทำให้หญิงสาวคนเดียวในทีมเฉพาะกิจถึงกับใจห่อเหี่ยวลงไปทุกวินาที

เมื่อครบลิบนาที จิตใจของกัษมนก็ห่อเหี่ยวถึงขีดสุด เมื่อหัวหน้าชุดอย่างพันตำรวจเอกพิชิตเอ่ยถึงตัวเธอเป็นคนแรก “ผมขอพูดถึงผู้หมวดกัษมนก่อน ผมเข้าใจดีว่างานนี้ผู้หมวดอาจลำบากใจไปบ้าง”

เสียงกัษมนตะโกนในใจดังลั่น ‘แค่อาจหรือผู้พัน ฉันลำบากใจจนอยากจะทำตายอยู่แล้ว จะมีใครเข้าใจจิตใจที่บอบบางของฉันบ้างไหม’

“แต่ผมอยากให้ผู้หมวดคิดเสียว่าทำเพื่อชื่อเสียงของประเทศชาติ” พันตำรวจเอกพิชิตพูดต่อ

กัษมนมองหน้าหัวหน้าชุดแล้วตะโกนสวนในใจ ‘เวลาใช้ให้ทำงาน

ก็อ้างแบบนี้ทุกที แต่เวลาแต่งไม่เคยพูดไม่เคยจา แทบจะใส่หัวส่งให้ไปเร็วๆ’

“หมวดคิดว่าหมวดทำได้ไหม” พันตำรวจเอกพิชิตถามกัษมนด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“ดิฉันเลือกได้หรือคะ” กัษมนย้อนถาม สีหน้าเริ่มกลับมามีความหวังเรื่องรอง

หัวหน้าชุดปฏิบัติการมองกัษมนแล้วส่ายหน้า

สีหน้าของคนถามถูกดับความหวังวูบลง กัษมนบ่นอยู่ในใจ บังคับไปแล้วจะมาถามทำไมให้ตัวเธอต้องร้าวรานใจยิ่งขึ้นไปอีก

คนที่รู้ถึงจิตตคติทัศนคติความเป็นมาของกัษมนเลือกที่จะบังคับเพราะถ้าหากถามถึงความสมัครใจอาจคงต้องรอนานเกินไป หรือไม่ก็อาจจะไม่มีวันนั้นเลย

“เอาละ ผมคิดว่าผู้หมวดกัษมนคงไม่มีปัญหาอะไร” พันตำรวจเอกพิชิตเอ่ยจบเรื่องของกัษมน

“ดังนั้นผมจะขอเริ่มกระจายงานขั้นต้นให้พวกคุณทั้งหมดก่อน จากนั้นถ้ามีใครไม่เข้าใจอะไรให้สอบถามผู้กองจิริศักดิ์ได้ ผู้กองจิริศักดิ์จะเป็นคนอธิบายให้พวกคุณรู้ขั้นตอนทุกอย่างเอง”

กัษมนมองหัวหน้าชุดปฏิบัติการแล้วอยากจะทำอะไรไปกุมขมับ ไม่มีอะไรที่จะรวบรัดตัดจบได้รวดเร็วเท่ากับเรื่องของเธออีกแล้ว

เสียงบรรยายแจกแจงงานของคนอื่นๆ ผ่านหูกัษมนไปเหมือนเสียงคลื่นกระทบฝั่ง ตอนนี้เธอไม่มีกะจิตกะใจไปฟังเรื่องอะไรของใครทั้งนั้น แค่เรื่องของเธอก็หนักหนาสาหัสมากเกินพอแล้ว...เฮ้อ กัษมนบ่นในใจอย่างอึดอัด และกว่าจะรู้สึกตัวอีกที หัวทั้งห้องก็เหลือแค่หัวหน้าชุด หัวหน้าทีม และรุ่นน้องที่กำลังจ้องหน้ากัษมนอย่างเอาเป็นเอาตาย

“เจ้!” เสียงเรียกของเด่นพรรณันท์ทำเอากัษมนสะดุ้งหลุดออกจากภวังค์ “ไปอดหลับอดนอนมาจากไหนกัน”

กัษมนเพิ่งรู้สึกตัว รีบหันมามองทุกคนอย่างขอโทษ “เอ่อ...คือ”
 “ไม่เป็นไร ผมรู้ว่าเมื่อคืนคุณคงคิดมากจนนอนไม่หลับ” พันตำรวจเอกพิชิตเอ่ยอย่างเข้าใจ

คนที่หลับไปตั้งแต่ห้าหน้าที่แรกของการบรรยายรีบพยักหน้ายอมรับ
 “ผมเข้าใจ คนที่ได้ทำอะไรที่ตนเองไม่ถนัดก็มักมีความกังวล
 อย่างนี้เสมอ”

“แต่มันจะดีกว่าไหมคะหัวหน้าถ้าเราจะหาคนที่ถนัดมาทำงานนี้
 งานจะได้ราบรื่น ไร้ความกังวลจากทุกฝ่าย” กัษมนเริ่มพยายามต่อรอง
 “ผมก็เห็นมีแต่เจ้าคนเดียวที่กังวล คนอื่นเขาก็แฮปปี้มีความสุขดี
 นะจ๊ะ” เต๋นพรพรรณแย้ง

ดวงตากัษมนเขียวปัด หันขวับไปจ้องหน้ารุ่นน้อง
 “ไม่เอาหน้าหมวด กังวลไปก็เท่านั้น ยิ่งไงหมวดก็เป็นผู้ที่ถูกเลือก
 แล้ว ตั้งใจทำงานนี้ไปไม่ดีกว่าหรือ หมวดจะได้ลบคำสบประมาทของ
 ทุกคนที่ชอบมองว่าหมวดเก่งแต่ใช้กำลัง” พันตำรวจเอกพิชิตเอ่ยถึง
 ข้อครหาของกัษมนที่เขาได้ยินเสียงรำลือมานาน

คำพูดของพันตำรวจเอกพิชิตทำให้กัษมนถึงกับอึ้งไป

“จริงด้วยเจ้า งานนี้กำลังอย่างเดียวเอาไม่อยู่ ต้องมีทั้งไหวพริบ
 ความเฉลียวฉลาด สามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี ที่สำคัญต้องมี
 มารยาทหญิงชั้นสูงควบคู่ไปด้วย รับรองจบงานนี้เมื่อไรเจ้าจะเชยิบความ
 สามารถขึ้นไปอีกสองขั้นซ้อน แถมงานนี้จะได้ลูกเล่นแพรวพราวแบบ
 หญิงๆ ติดตัวกลับมาด้วยแน่” เต๋นพรพรรณช่วยพูดเสริมอีกแรง

“ฮึ มารยาทหญิงชั้นสูง ลูกเล่นแบบหญิงๆ” กัษมนทำเสียงรับ
 ไม่ได้กับสองคำนี้ จากนั้นเจ้าตัวก็หันไปถามคนที่ยังไม่ได้พูดชมอีก
 คนหนึ่ง “พี่จกมีอะไรจะพูดไหม”

จิริศักดิ์พยักหน้ายิ้มๆ “พี่มันใจ จบงานนี้ก็เลือกเพศได้แน่”

“พี่จก...จะต้องให้บอกก็ครั้งที่เลือกไปแล้ว” กัษมนกลอกตา

‘ให้มันได้อย่างนี้สิ’

“โอเค พี่ลื้อเล่น” น้ำเสียงจืดจางดีเปลี่ยนจากพูดเล่นเป็นจริงจัง “อีกเดี๋ยวจะมีช่างมืออาชีพมาช่วยเตรียมความพร้อมให้แก ทำใจให้สบาย ไม่ต้องกังวลอะไร จำไว้ ไม่มีงานอะไรที่ตำรวจไทยทำไม่ได้”

“มันจะเริ่มทำไม่ได้ก็งานนี้แหละ” กัษมนบ่นเบาๆ อย่างเซ็งสุดขีด ระหว่างที่ทั้งสี่คนนั่งรอช่างมืออาชีพที่กำลังจะมา เด่นพรพรรณก็แอบหันไปกระซิบถามรุ่นพี่ “เจ๊ๆ เฉลยหน่อย ตกลงเจ๊เลือกเพศไหนไปแล้ว”

กัษมนถอนหายใจซำๆ พร้อมกับหันมาถลึงตาใส่เด่นพรพรรณ “เพศไหนติดตัวมา ฉันก็เลือกเพศนั้นนั่นแหละ และถ้าวันหลังยังมาถามซ้ำอีก แกโดนแฟนบอลแยกแน่”

“ครับๆ” เด่นพรพรรณรีบรับคำ แต่ก็อดเหลือบมองคนที่เลือกเพศไปแล้วไม่ได้ว่าพูดโกหกหรือเปล่า

ไม่ถึงสิบนาที ช่างมืออาชีพที่จืดจางดีเอย่ไ้เมื่อสักครู่ก็มาถึง หญิงสาวหุ่นหนาใหญ่ที่ดูออกว่าอดีตเคยได้ตัดตลिनใจเลือกเพศฝั่งตรงข้ามไปแล้วเดินกริดกรายเข้ามาในห้องด้วยท่วงท่านางพญา พร้อมกับกระเป๋าสีลัมภาระใบใหญ่

“สวัสดิ์ค่ะทุกๆ คน” หญิงสาวเสียงห้าวใหญ่เอย่ยั้กทุกคนด้วยรอยยิ้มบาดจิต

“ไหนคะนางแบบน้องใหม่ที่จะให้แคลซี่ปั้น”

“ซัวร์...ผ่นี่ชื่อมาจากคมสัน” เด่นพรพรรณกระซิบบอกกัษมนที่พยักหน้าเห็นด้วยในทันที

“เอ๊ะ คนนั้นนายแบบหรือเปล่าคะ” แคลซี่ส่งยิ้มหวานให้เด่นพรพรรณ

เด่นพรพรรณรีบส่ายหน้าปฏิเสธ และรีบชี้มือไปที่คนที่นั่งด้านข้างอย่างรวดเร็ว

สายตาข้างบนมืออาชีพเขม้นมองไปยังคนที่เด่นพรรณที่ซึบออก ก่อนเจ้าตัวจะกวาดสายตาขึ้นและลง ลงและขึ้นไปสองรอบ จากนั้นก็ถอนหายใจอย่างหนักหน่วงเหมือนคนกำลังคิดหนักมาก

“แน่ใจหรือคะว่าคิดดีแล้วที่จะบั้นน้องคนนี้เป็นนางแบบ” แคลซี่ถามเหมือนจะให้แน่ใจในตัวเลือกที่ทางตำรวจสรรหามาให้เธอบั้น

“ครับ หมวดเก็คือคนที่ดีที่สุดในและพร้อมที่สุดสำหรับงานนี้” จีรศักดิ์เอ่ยตอบน้ำเสียงมั่นใจเต็มเปี่ยม จนกำขมจนถึงกับซึ่งใจที่จีรศักดิ์มอบความไว้วางใจให้ตนเองขนาดนี้

แคลซี่ถอนหายใจอีกครั้ง “เอาเถอะค่ะ ถ้าจากมันใจ แคลซี่ก็จะตั้งใจทำให้สุดความสามารถ เห็นแก่ที่เราเคยเป็นคนกันเองมาก่อน เพื่อจก แคลซี่ยอมทุ่มเต็มที่ที่สุดตัว”

“เจ้ ใดๆ กันมาก่อนด้วย” เด่นพรรณก็กระซิบกับกำขม

“เออ ไซ้” กำขมหันไปพยักหน้าซุบซิบตอบ “ยอมทุ่มเต็มที่ที่สุดตัวอีกด้วย อย่างนี้มันต้องมีลับลมคมในแอบแฝงแน่นอน”

จีรศักดิ์ซึ่งตามองทั้งสองคนให้หยุดนิทนาในระยะประชิด กำขมกับเด่นพรรณรู้ตัวจึงรีบหุบปากและกลับไปนั่งสงบนิ่งเหมือนเก่า

“โอเคค่ะ ถ้ายังงั้นขอแคลซี่ทดลองดูสินค้าหน่อยนะคะ จะได้รู้ว่าต้องปรับเปลี่ยนอะไรบ้าง” แคลซี่หันไปขออนุญาตพันตำรวจเอกพิชิตที่พยักหน้าอนุญาตทันทีที่โดนร้องขอ

เมื่อได้รับอนุญาต แคลซี่มองไปทางกำขมและเริ่มใช้สายตาค้นบั้นมืออาชีพจับตาดูปฏิกริยาของว่าที่นางแบบน้องใหม่ “ไหนคุณน้องหมวดลองลุกขึ้นยืนให้พี่ดูสิคะ แล้วลองเดินรอบห้องสักรอบ”

“ตอนนี้เลยหรือ” กำขมถาม สีหน้าแลดูอึดอัดไม่อยากจะทำ

“เดี๋ยวนี้เลยคะ” แคลซี่ย้ำ

กำขมถอนใจด้วยความแข็ง ตัดสินใจลุกขึ้นยืนและเดินไปรอบห้องตามคำสั่งของคนที่ยกมือขึ้นมาทาบอก พร้อมทำเสียงจี้จี้ในลำคอ

เหมือนคนที่กำลังตกใจกับภาพที่เห็นตรงหน้า

หลังจากเดินครบหนึ่งรอบ กัษมนทำท่าจะทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ตัวเดิม แต่ติดตรงเสียงของแคลซี่ที่สั่งห้ามดังลั่น “หยุด! อย่างนี้”

คนโดนสั่งไม่ให้หนึ่งชะงัก ยืนนิ่งไม่เข้าใจว่าอีกฝ่ายต้องการอะไร “หมุนตัวสามรอบ” แคลซี่สั่ง “ช้าๆ”

กัษมนหมุนตัวช้าๆ ตามคำสั่งอย่างทรมาน และยังไม่ทันที่จะครบสามรอบด้วยซ้ำ แคลซี่ก็ทำหน้าที่ตาสูดจะรับได้ “โอเค คุณผู้หมวดไม่ต้องหมุนแล้ว เพราะต่อให้หมุนวนไปทิศไหนยังงี้ก็ไม่มีทางดีขึ้น”

แคลซี่มองท่าทางหมวดสาวแล้วเอ่ยปลงๆ “คงต้องยกเครื่องใหม่หมด”

พันตำรวจเอกพิชิตพยักหน้าเหมือนเห็นด้วยทันที “แล้วแต่คุณแคลซี่เถอะ ผมให้เวลาหนึ่งอาทิตย์สำหรับการเตรียมตัว”

“หนึ่งอาทิตย์!” เสียงแคลซี่สูงอย่างอยากไม่เชื่อ “โครงสร้างหลักสักกรอบหน้าขนาดนี้ อาทิตย์เดียวก็ได้แค่ฉาบสก็ดไว้เท่านั้นแหละคะ”

กัษมนกลอกตา ‘เปรียบเทียบได้เห็นภาพมากเลยนะจ๊ะ’

“แคลซี่ เวลาเรามีไม่มาก” จิรศักดิ์เอ่ยบอก “อีกไม่ถึงสามอาทิตย์ จะมีการเลือกนางแบบที่จะเดินในงาน เราต้องส่งหมวดกัษมนเข้าไปคัดเลือกด้วย ฉะนั้นพวกเรามีเวลาไม่ถึงสองอาทิตย์ที่จะรีบสร้างชื่อเสียงให้หมวดกัษมนอย่างรวดเร็วที่สุด”

แคลซี่มองหน้ากัษมนแล้วนิ่งไปสักพัก “ถ้าอย่างนั้นแคลซี่คงต้องตีวเข้มยีสบีสี่ชั่วโมง เอลละ...เพื่อไม่ให้เสียเวลา แคลซี่จะเริ่มแปลงโฉมเบาๆ ก่อน เสร็จแล้วจะให้ผู้หมวดไปเก็บกระเป๋าและย้ายเข้าไปอยู่ที่บ้านแคลซี่ชั่วคราว”

“ไปตอนไหนไม่ได้เลยหรือจ๊ะ ไปเริ่มที่บ้านจ๊ะก็ได้” กัษมนขอยืดเวลาแปลงโฉมออกไป เพื่อให้ตนเองได้มีเวลาทำใจอีกสักนิด

“ไม่ได้!” แคลซี่รีบตอบปฏิเสธทันที “ที่บ้านจ๊ะไม่เปิดรับบุคคล

ที่หน้าตาไม่พึงตาพึงใจเข้าบ้าน เดี่ยวเด็กๆ ที่บ้านเจ็จะตกใจเสียขวัญ
เจ็ช็ก็ยกพาไปโรงพยาบาล”

กำษมนหัวเราะหึๆ อยากรู้อะไรเด็กๆ ที่บ้านเจ็แคสช็นี่เสียจริง
อะไรจะขวัญอ่อนขนาดนั้น

“โอเค เจ็ญคุณหนุ่มๆ ออกไปก่อนนะคะ แคสช็ขอเวลาแปลงโฉม
คุณน้องหมวดสักสองสามชั่วโมง เสร็จเมื่อไรจะเรียกให้ทุกท่านมาชม
ผลงาน และขอให้ทุกท่านไม่ต้องเป็นกังวลหรือเป็นห่วงใดๆ ทั้งสิ้น
แคสช็ที่การ์นต์ด้วยฝีมือที่มีทั้งหมด รับรองว่าจากนกเบ็ดน้ำคลุกโคลน
จะกลายมาเป็นนางหงส์เห็นได้อย่างแน่นอน” แคสช็เอ่ยบอกทุกคน แต่
ยี้มหวานให้เด่นพรรณเป็นพิเศษกว่าใคร

เมื่อชายหนุ่มทุกคนออกไปจากห้อง หมวดสาวที่ยังเป็นได้แค
นกเบ็ดน้ำก็เอ่ยถามเมื่อเห็นแคสช็เปิดกระเป๋ายิบใหญ่ออกมา ช่างใน
เต็มไปด้วยอุปกรณ์มากมายหลากหลาย

“เจ็แคสช็ เจ็ว่าโหมว่าพวกเขาคิดผิดที่เลือกฉัน”

“พวกเขาไม่ได้คิดผิด แต่พวกเขาไม่ได้คิดเลยต่างหาก” แคสช็
จิบปากจิบคอตอบ

กำษมนอยากรู้อะไรจะกลอกตา แต่ความคิดที่เริ่มวิ่งจิวทำให้หญิงสาว
หรีตาลง ถ้าตอนนี้เธอเกลี้ยกล่อมเจ็แคสช็ได้ ทุกอย่างก็ยิ่งพอทันเวลา...
หึๆ

“เจ็ไม่กลัวหรือ ถ้าปั้นแล้วแป้ก ชื่อเสียงโด่งดังของเจ็ที่เคยสะสมมา
จะต้องมาพังทลายลงเพราะคนที่เจ็จำใจต้องปั้น อันที่จริงเจ็จะขอเปลี่ยน
คนก็ได้นะ ถ้าเจ็บอกเหตุผลพวกเขาไปว่าไม่มีทางเป็นไปได้แน่นอนที่จะ
ปั้นฉัน ทุกคนก็ต้องเชื่อเจ็อยู่แล้ว” กำษมนลองหยั่งเชิงพูดจาหวานล้อม
แคสช็

“นี่น้องหมวด! อย่าหวังจะมาหลอกใช้เจ็ซะให้ยาก” น้ำเสียงแคสช็
เอ่ยอย่างรู้ทัน “แผนยี้มมือคนอื่นแบบเด็กๆ คิดอย่างนี้ คิดหรือว่าคน

อย่างแคสซี่จะดูไม่ออก”

“โอ้ ฉลาดก็ไม่บอก” กัษมนสายหวั่นอุบ

“เฮอะ! เงินะไอคิวเหี้ยดไอส์ไต้न्हะยะ ฉะนั้นอย่ามาคิดล้วงลูก
เด็ดขาด”

“ล้วงลูกกระเดือกใหญ่ๆ ของเงินะหรือ ไม่เอาละ...ปล่อยไว้ให้
เป็นหลักฐานทางสรีรวิทยาอย่างเดิมดีกว่า” กัษมนยั๊กคิ้วกวน

“ปากคอช่างเราระบายจริงๆ สงสัยต้องเพิ่มคอร์สบริหารวจาเข้าไป
ไปอยู่ในหลักสูตรหนึ่งอาทิตย์นี้ด้วย” พุดจบแคสซี่ก็สะบัดหน้าพริต
แล้วหยิบชุดเครื่องมือแต่งหน้าออกมาจากกระเป๋า

กัษมนมองกองเครื่องสำอางแล้วทำหน้าตาตื่นๆ เหมือนไม่เคยเห็น
“เครื่องสำอางเจอลังการมาก”

“แค่นี้ยังน้อยไป” แคสซี่ตอบอย่างภาคภูมิใจกับเครื่องมือหากิน
ของตนเอง

“อืม ดูจากขนาดใบหน้าเจ้ก็พอจะดูออก เล็กๆ ไม่ต้อง ใหญ่ๆ เยอะๆ
เท่านั้นถึงจะมีค่าคู่ควรกับความอลังการยิ่งใหญ่ของมัน” กัษมนทำหน้า
เข้าใจ

“แหม...” แคสซี่ลากเสียงสูง “ก็ไม่ต่างกับหน้าน้องหมวดโงะคะ ต้อง
ถมเท่านั้นถึงจะกลบโครงเก่าได้หมด ดังนั้นต้องเหมามาทั้งโรงงานคะ
ถึงจะถมพอ”

กัษมนหัวเราะชอบใจ “เจ้ันต์ลกติ”

“ยะ” แคสซี่ยกมือขึ้นมานวดขมับ “เวรกรรมของฉันทจริง ๆ เจอ
คนมาครึ่งชีวิต ยังไม่เคยเจอใครพูดจากวนประสาที่ได้เท่านี้”

“เอาน่าเจ้ ในเมื่อเจ้ไม่ขอเปลี่ยนคน ยังไงเราก็ต้องอยู่ด้วยกัน
อีกนาน เห็นไหม...ถ้าเจ้ไม่มีไอคิวเหี้ยดไอส์ไต้न्हะยะ ป่านนี้เจ้ก็
คงได้นั่งยิ้มแยม์สุขสันต์ทั้งวันแล้ว” พุดจบกัษมนก็หัวเราะหึๆ อย่าง
ชอบใจ

แคลซี่ถลึงตาใส่กำขมน ก่อนที่เจ้าตัวจะก้มลงไปหาของในกระเป่า และเมื่อค้นเจอก็หยิบมันขึ้นมาพร้อมกับมองไปที่กำขมนด้วยแววตา เขี้ยวเกรี้ยว

“โอ้ เจ้ หาสกอตช์เทปก็ไม่บอก วันหลังไม่ต้องเอามาห rokok เจ้ที่นี่ มีเยอะ” กำขมนบอกอย่างหวังดี “ว่าแต่แววตาเจ้าทำไม่ดูแปลกๆ”

“ใช่! แปลก” แคลซี่พูดเสียงโหด จากนั้นก็ไม่รอช้า รีบเอาสกอตช์เทปแปะเข้าไปที่ปากของกำขมนอย่างรวดเร็ว รวมทั้งยกนิ้วชี้ขึ้นมาชี้สิ่งอีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด “อย่าพูด! อย่ากระดุกกระดิก! อย่าเคลื่อนไหว! ขั้นตอนต่อไปนี่จะเป็นการกะเทาะชั้นผิว ฉะนั้นถ้ายังอยากมีหน้าหน้าอยู่ครบ จงเงียบอย่างที่สุด เข้าใจไหม”

กำขมนพยักหน้าหงึกๆ แวต่ายินยอมแต่โดยดี

“ดีมาก ค่อยสบายหูหน่อย” แคลซี่ยิ้มพอใจ เริ่มหยิบสารพัดครีมขึ้นมาและจัดการทั้งพอกทั้งถมลงไปไ้ใบหน้าของกำขมนอย่างไม่ลังเล “ครั้งนี้จะต้องเป็นผลงานที่ดีที่สุดในชีวิตของแคลซี่คนนี้นั่นแน่นอน เพราะไม่มีอะไรจะยากกว่าการบั่นทอนกระฉิบจนกระจอกใต้หลังคาบ้านให้กลายเป็นนกหงส์หยกในกรงทองได้แน่” คนพูดยิ้มอย่างมาดหมายกับหน้าที่ความรับผิดชอบอันยิ่งใหญ่และแสนยากลำบากที่ตนเองได้รับ

สามชั่วโมงผ่านไป นอกจากเสียงฮัมเพลงอย่างสบายใจของช่างปั้นมืออาชีพแล้ว ก็ไม่มีเสียงใดๆ ของกำขมนเล็ดลอดออกมาจากห้อง ให้คนอื่นได้ยินความเคลื่อนไหวแม้แต่น้อย จนเพื่อนรุ่นน้องต้องเอ่ยถามถึงอย่างเป็นทางการในสวัสดิภาพของรุ่นพี่ “พี่จกว่า เจ้แก่แกจะรอดไหม เสียงไปแบบนี้มันไม่น่าจะใช้สีลี่ยของเจ้าเขาเลยนะ”

จิริคักดี๋มยิ้ม “เชื่อมือแคลซี่เถอะ เขาจัดการได้”

“พี่จกมันใจขนาดนั้นเลยหรือครับ” เต่นพรพรรณถามอย่างลังเล

“แคลซี่ไม่ธรรมดา เขาจับมือไหว” จิริคักดี๋พูดอย่างเชื่อมั่นในตัว

คนที่เขาติดต่อหามาให้เพื่อจัดการกับเรื่องนี้โดยเฉพาะ

“ท่าทางที่จึกจะสนิทกับคุณแคลสซีมากนะครับ” เตนพรรธน์มองหน้ารุ่นพี่ที่เคารพอย่างจับพิรุณ

“ไม่ต้องมาคิดฟุ้งซ่าน” จิรศักดิ์ส่ายหัวอย่างรู้ทันความคิดรุ่นน้อง “ฉันกับมันเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่ชั้นมัธยมยันเรียนจบ เมื่อก่อนมันชื่อคมกฤต มันเป็นคนฉลาดมาก เรียนดีกีฬาเด่น เรียกได้ว่าครบสูตรทุกอย่าง ตอนมันบอกว่าจะเปลี่ยนเพศ ฉันยังตกใจ ฉะนั้นทำความเข้าใจซะใหม่ ฉันยังมีรสนิยมชอบคนสวยมากๆ เหมือนเดิม โอเคไหมอ่อนง”

“โอเคครับ” เตนพรรธน์ยิ้มแย้ม

“โอ้ย...อะไรเนี่ย!” เสียงร้องโวยวายที่ตั้งเล็ดลอดออกมาจากห้อง ทำให้นายตำรวจหนุ่มทั้งสองคนหยุดการพูดคุยและหันมามองหน้ากัน

“โวยวายลั่นห้องอย่างนี้ต้องเสร็จแล้วแน่ เข้าไปดูกันเถอะครับ ผมละเอียดกเห็นให้มันเป็นบุญตาจริงๆ” เตนพรรธน์พูดอย่างตื่นเต้น

จิรศักดิ์พยักหน้าเห็นด้วย ทั้งสองคนจึงเดินเข้าไปในห้อง ในทันทีที่เปิดประตูเข้าไป เตนพรรธน์ที่เดินเข้าไปก่อนก็ยืนนิ่งงันอยู่ตรงหน้าประตู

“อู๊ย...แม่เจ้า!” นายตำรวจหนุ่มรุ่นน้องอุทานออกมาเหมือนเจอกับภาพลวงตา หลังจากได้เห็นภาพลักษณ์โฉมใหม่ของคนที่ตนเองรู้จัก

จิรศักดิ์ที่เดินตามเข้ามาข้างหลังชะงักตาม “เกิดอะไรขึ้น”

“ดูเอาเองเถอะพี่จึก ผมเห็นแล้วตื่นตันใจจริงๆ” เตนพรรธน์พูดเสียงตื่นตันพร้อมกับพลิกท่างให้จิรศักดิ์ได้เห็นคนที่กำลังก้มหน้างูดๆ เพราะไม่กล้าเงยหน้าขึ้นมาสบตาใคร

จิรศักดิ์เพ่งมอง ลักพาก็อมยิ้ม

“พี่จึกคิดเหมือนผมไหม สุภาชีวิตไก่อ่งามเพราะชนคนงามเพราะแต่งเป็นสัจนิรันดร์ที่ไม่มีวันตาย”

“แหม...น้องเด่นคะ ของอย่างนั้นมันขึ้นอยู่กับฝีมือคนแต่งด้วยคะ” แคลสซียื่นมือผลงานตนเองอย่างชื่นชม

“ครับ ผมเห็นด้วย เมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้านี้หน้าเจ้าก็ยกยงัวเสียง มีดหม่น ตอหน้าขาวสว่างใสวประกายออว่าจับติดแน่นเลยครับ” เเด่นพรพรรณ พุดยิ้มๆ

กำขมนแม้ปากบ่นอุบอิบ “เย็นหยอกกันเข้าไป ไม่คิดมั่งหรือว่าถ้าราคามันยังลึกลับแข็งแรงมันคงดี ยังไงมันก็ต้องแจ๋ว”

“เจ้ เงยหน้าให้พวกผมเห็นชัดๆ หน่อยเถอะ ไม่ต้องอายหรือกขนาดก้มแล้วเห็นแค่เลี้ยวเล็กๆ ผมก็ดูออกว่าหน้าเจ้มันต้องมีเชิงลึกมากขึ้นแล้ว” เเด่นพรพรรณก็ถ้อยถ้อยให้กำขมนงายหน้า

“คุณน้องหมวดคะ ด้วยจากพื้นฐานนิสัยของคุณน้องหมวดแล้ว เจ้คิดว่าไม่ควรจะมีความอายหลงเหลืออยู่อีกแล้วนะคะ” พุดจบแคลสซี้ก็เอื้อมือหนาๆ ไปจับหน้าของกำขมนที่ยังก้มงูดยกขึ้นทันที

“โอ้ย...เจ้ เจ้บนะ” กำขมนคราง พยายามจะก้มลงอย่างเดิม แต่สู้แรงสองมือของแคลสซี้ที่จับบังไม่ได้ กำขมนจึงจำใจต้องเผยใบหน้าทีเต็มไปด้วยเครื่องสำอางชุดใหญ่ที่ประโคนเข้าใส่อย่างไม่ยั้ง

“ว้าว...” เเด่นพรพรรณตาโต รีบผิวกปากแซว

“แก...จะผิวกปากหาบาทใช้ใหม่” กำขมนหน้าบึ้ง

“นี่คุณผู้หมวด ช่วยใช้วาจาให้มันดูสร้างสรรค์สวยงามหน่อย ปากนะยะไม่ใช่เส้นทางระบายน้ำเสียลงคูคลอง” แคลสซี้ส่ายหน้าอย่างระอากับคำสบถ

เด่นพรพรรณหัวเราะหึๆ มองไปทางจिरคักดีเหมือนเชื่อแล้วที่บอกว่าแคลสซี้จะจัดการกับกำขมนได้

“เอาละ ลูกขึ้นแล้วก็เดินไปรอบๆ ห้อง และเจ้หวังว่าที่เจ้พรั้าสอนไปเมื่อสักครู่ มันจะเข้าสู่กระบวนการทางความคิดของคุณน้องผู้หมวดได้บ้างนะ” แคลสซี้สั่งกำขมนหลังจากตนเองใช้เวลาแต่งหน้าควบคู่ไปกับการพรั้าบอกถึงวิธีการเดินอย่างสง่าว่าเป็นอย่างไร

กำขมนสุดลมหายใจเข้าอย่างแรงก่อนจะตัดสินใจยึดตัวลุกขึ้น

จากเก้าอี้ และรีบก้าว่างเดินไปทั่วห้องตามหลักทฤษฎีการเดินทางที่ตนเอง
ฟังมาจนหูเกือบไหม้

แคลสซีก็ลอกตา “โอ๊ย...ฉันจะเป็นลม บอกอะไรไปไม่เคยจำได้
สักที บอกแล้วเวลาเดินให้เก็บแขนไว้ด้วย ไม่ได้กำลังแกว่งสารสัมพันธ์
โองนะคะคุณน้อง จะได้แกว่งซะแรงขนาดนั้น”

“บ่นเก่งจริงๆ” กัษมนบ่นเบาๆ หนีบแขนตนเองไว้ไม่ให้มันขยับ
จนเกินงามอีก

“ดีขึ้นลิบเปอร์เซ็นต์” แคลสซีพูดอย่างพอใจขึ้นนิดหนึ่ง จากนั้น
ก็หันไปถามความคิดเห็นของจิรศักดิ์

“ว่าไงคะ พอใจกับผลงานหรือเปล่า”

จิรศักดิ์พยักหน้า “ดีกว่าที่คิดไว้”

“ของมันแน่นอยู่แล้ว ลองถ้าคนอย่างแคลสซีตั้งใจจะทำอะไร มัน
ต้องออกมาดีหรือดีมากเท่านั้น” แคลสซียิ้มกว้างอย่างพึงใจกับความสำเร็จ
ในวันนั้นของตน

“เหนื่อยแล้ว พอดีกว่า” จู่ๆ กัษมนก็หยุดเดินและทิ้งตัวลงนั่งบน
เก้าอี้ด้วยท่าทางหมดแรง “เฮียจก ถ้าเฮียไม่อยากจะเห็นคนคนหนึ่งสติแตก
ไปต่อหน้า ช่วยบอกเจ้แคลสซีด้วยว่า วันนี้พอเท่านี้ก่อน”

จิรศักดิ์ยิ้มเข้าใจ “แคลสซี วันนี้พอแค่นี้ก่อนเถอะ เก้คงรับไม่ไหว
แล้ว”

“ย่ะ แม่แก๊ๆ กังๆ” แคลสซีค้อนหมวดสาว

“เฮ้อ...ค่อยยังชั่ว” กัษมนถอนหายใจยาว

“หมั่นไส้” แคลสซีสะบัดเสียงไล่ “แล้วจำไว้ อย่าเอาสบู่อาบน้ำไป
ล้างหน้าเหมือนเดิมเด็ดขาด”

“หา! เจ้ใช้สบู่อาบน้ำล้างหน้ามาตลอดเลยหรือ” เด่นพรพรรณถาม
อย่างไม่อยากเชื่อ

“มันก็ล้างได้เหมือนๆ กันนั่นแหละ” กัษมนพูดเหมือนไม่ใส่ใจปัญหา

ใหญ่โตอะไร

“จะบ้าหรืออะ เหมือนกันที่ไหน หน้าพังหมด” แคลซี่พูดสวนอย่าง
ทนไม่ไหว

กำขม่นไหวไหลไม่สนใจ เอ้อมมือไปหยิบกระจกที่วางไว้บนโต๊ะ
ขึ้นมาส่องหน้าตนเองอีกครั้งและเปรยเบาๆ อย่างอ่อนอกอ่อนใจ “เด่น
แก้วใหม่ ผู้หญิงพอโดนเครื่องสำอางกระแทกหน้าเข้าไปหน่อย กลายเป็น
นางฟ้านางสวรรค์ไปเลย”

คนพูดหันหน้าซ้ายขวาเพื่อดูหน้าของตนเองให้ชัดๆ ก่อนจะเปรย
ต่อ “ต่อไปฉันคงเดาศภาพดั้งเดิมของสาวๆ จัดเต็มพวกนั้นได้ สงสัย
ตอนดึกๆ ถ้าลอกหน้าออกจนหมดคงหลอนพิลึก และคืนนี้ฉันก็หวัง
เป็นอย่างยิ่งว่า...หลอนแรกคงไม่เกิดขึ้นกับฉัน” พูดจบกำขม่นก็เหลือบ
มองหลอนแรกที่ตนเองอาจต้องเจอในคืนนี้

แคลซี่ค่อนข้างสนใจไม่รู้จะค่อนข้างไง

เด่นพรรณหันหัวเราะหึๆ มองหมวดรู่นพีกับนักปั้นมืออาชีพอย่าง
ข้าๆ กินกันไม่ลงจริงๆ คุณ

หลังจากนั้นเด่นพรรณก็ได้ไปเชิญพันตำรวจเอกพิชิตเข้ามา
ตรวจสอบใบเบิกทางแรกสุดของการทำงาน และในทันทีที่หัวหน้าชุด
เห็นใบหน้าที่นางแบบ ความโล่งใจก็ฉายชัดออกมาทางแววตา จน
กำขม่นถึงกับต้องกลอกตามองเพดานอย่างแข็งสุดๆ

“ผมนี่ไม่ถึงจริงๆ ว่าคุณแคลซี่จะมีฝีมือดีขนาดนี้” พันตำรวจเอก
พิชิตเอ่ยชม

“เป็นฝีมือปกติอะ” แคลซี่ยิ้มรับ

“ผมดีใจนะที่ได้คุณแคลซี่มาช่วยงานพวกเรา เมื่อผมเห็นอย่างนี้
ผมวางใจมาก” เสียงคนพูดเอ่ยอย่างโล่งใจ หลังจากแอบกดดันมานาน
กับเรื่องของนางแบบจำเป็น “คุณด้วยนะหมวดกำขม่น คุณเปลี่ยนไปมาก
จนผมจำแทบไม่ได้ นับว่าผู้กองจิรศักดิ์ดีตาถึงมากที่เสนอชื่อคุณกับงานนี้”

จिरคักดีก็กระแอมเบาๆ ส่วนกัษมนหันขวับไปซึ่งตาจ้องผู้กองที่
เคารพอย่างเคื่องนิตๆ

“เอาน่าเก้ ถ้าพี่ไม่มั่นใจศักยภาพของแก้วทำได้ พี่ไม่กล้าเสนอ
ชื่อเราหรอก” จिरคักดีพูดพร้อมตบปากัษมนอย่างแรงเพื่อให้กำลังใจ

“ตั๊ย! นายจก วันหลังอย่ามาตบปากัษมนอีกนะ จำไว้ ตอนนี
คุณน้องผู้หมวดเป็นผู้หญิงแล้ว จะมาตบปากัษมน โอบไหล่ กอดกระชับ
อะไรแบบเมื่อก่อนไม่ได้อีกแล้ว ห้ามเด็ดขาด!” แคลซี่สั่งห้ามเสียงเฉียบ

จिरคักดีรีบยกมือขึ้น “ขอโทษทีลืมหัด”

แคลซี่พยักหน้าพอใจ “เอาละ คุณน้องหมวดไปเก็บของ เตรียมตัว
ไปบ้านเจ้ได้แล้ว”

กัษมนเริ่มคอดก เพราะมองเห็นอนาคตรำไรรๆ ของตนเองว่า
ช่วงชีวิตกำลังจะเดินเข้าสู่โหมดรัตนตแล้ว

“นี่ คุณน้องผู้หมวด ช่วยทำหน้าที่ให้มันดีๆ หน่อย อย่าทำหน้าที่
เหมือนคนโดนวงแหวนรอบนอกของดาวเสาร์ฟุ่มใส่หัว” แคลซี่พูดอย่าง
หมั่นไส้ รัฐใหม่มีคนมากมายแค่ไหนที่ต้องการให้แคลซี่คนนี้นั้น ตูเอาเถอะ
ช่างไม่รู้คุณค่าเอาเสียเลย

แคลซี่เอ่ยขอตัวลาพันตำรวจเอกพิชิตและเดินนำกัษมนไปที่ประตู
แต่ก่อนที่ทั้งสองคนจะเดินพ้นออกไปจากห้อง กัษมนก็หันกลับมามอง
หน้าทุกคนด้วยสายตาระโหยหา

“เจ้เก้สู้ๆ” เตนพรพรรณให้กำลังใจกัษมนที่พยักหน้ารับหงอยๆ

“เตน ฉันซาบซึ้งน้ำใจแก่มาก แต่ยังไงหลังจากนี้สองสามวันแก
ช่วยแวะไปที่บ้านของเจ้แคลซี่ด้วย เผื่อบางทีแกอาจต้องพาฉันไปส่ง
โรงพยาบาล ฉันรู้สึกสังหรณ์ใจอยู่ลึๆ ว่าก่อนครบเจ็ดวันฉันอาจสติ
วิปลาสไปก่อนก็ได้” น้ำเสียงกัษมนหมองสุดขีด

“ฉันละปวดหัวที่สุด ไม่รู้คิดผิดหรือถูกที่จะพาไปบ้าน” แคลซี่บ่น
ด้วยความหน่ายใจ

“ผิด!” กัษมนรีบชิงตอบให้อย่างกระตือรือร้น เพื่ออีกฝ่ายจะเปลี่ยนใจ

แคลซี่ทำหน้าที่เหมือนนายกาจะฆ่าคน ก่อนจะคว้าข้อมือกัษมนแล้วรีบลากออกไปอย่างรวดเร็ว

กัษมนขี่รถมอเตอร์ไซด์นำรถของแคลซี่ไปยังบ้านของตนเอง

เมื่อมาถึงบ้าน กัษมนขอขึ้นไปเก็บของที่ห้องนอนชั้นบน แคลซี่จึงถือโอกาสนี้เดินสำรวจภายในบ้านของกัษมน และเมื่อคนสำรวจเห็นข้าวของทั้งหมดภายในบ้านก็ทำได้แต่ส่ายหน้าไปมา ทว่าห้องไม่มีอะไรสักอย่าง นอกจากโต๊ะและตู้เย็นที่ข้างในว่าง มีเพียงน้ำเปล่าห้าขวดกับไซโกอีกสามฟอง แคลซี่มองสภาพความเป็นอยู่ของหญิงสาวแล้วได้แต่ทำหน้าที่ปลง ะไรมันจะช่างเรียบง่ายได้ขนาดนี้

เมื่อกัษมนเก็บกระเป๋าเสร็จ หญิงสาวที่เริ่มทำใจได้บ้างแล้วก็หิ้วกระเป๋าใบเล็กมาแสดงตัวว่าพร้อมที่จะไปแล้ว

“ทั้งเนื้อทั้งตัวมีของแค่นี้หรือ” แคลซี่ถามเสียงสูง มองกระเป๋าใส่สัมภาระของกัษมนแล้วอึ้ง

“จะต้องเอาอะไรไปหนักหนา บ้านเจ็กี่มีครบไม่ใช่หรือ”

แคลซี่พยักหน้า สายตามองไปที่กระเป๋าอีกครั้ง “ก็ดี ไม้ที่เอาไปก็ไม้รู้จะได้ใช้หรือเปล่า”

“ฉันก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน” กัษมนเอ่ยเห็นด้วย “เดี่ยวเจ้ขับรถนำไปเลยนะ ฉันจะขี่รถของฉันตามหลังเจ้ไปเอง”

“ไม่ต้องเอารถมอเตอร์ไซด์ไปหรอก จอดไว้ที่นั่นแหละ” แคลซี่เอ่ยเสียงเรียบ

กัษมนรีบส่ายหัวปฏิเสธทันที “ไม่ได้หรอกเจ้ ของรักของหวง ที่งไว้ไม่ได้เด็ดขาด แล้วฉันต้องล้างต้องขัดมันทุกวันด้วย”

“ตามใจ แต่ขอบอกเอาไว้ก่อน ช่วงเวลาที่เป็นนางแบบ ห้ามขี่มัน

ออกไปไหนเด็ดขาด ให้จอดทิ้งไว้เฉยๆ เข้าใจไหมคุณน้องหมวด” แคลซี่
สั่ง

“ทำไมล่ะเจ้ ทำไมชี้ไม่ได้” กัษมนร้องถามเหตุผล

“มันเสียภาพลักษณ์” แคลซี่ตอบสั้นๆ

“เฮ้อ...” กัษมนถอนใจลึกๆอย่างเมื่อน่าหาย “จบงานนี้เมื่อไรคงได้
สยอกกับคำว่านางแบบไปอีกนาน”

“พูดมากจริง ไปได้แล้ว” แคลซี่พูดด้วยน้ำเสียงหม่นไส้ จากนั้น
ก็เดินนำหน้าออกไปก่อน ทิ้งให้คนที่ทำหน้าที่นำตาเมื่อน่าหายสุดขีดต้องมอง
รอบๆ บ้านของตนเองอีกครั้ง ก่อนจะตัดใจอำลาและเดินตามแคลซี่ไป

หนึ่งชั่วโมงต่อมา...

กัษมนยืนอยู่หน้าประตูบ้านของแคลซี่พร้อมๆ กับเจ้าของบ้าน
ที่กำลังจะเปิดประตู และในทันทีที่ประตูบ้านเปิดออก เสียงเด็กๆ ที่
แคลซี่เคยบอกไว้ก็รุมตอบรับกันอย่างเกรียวกราว “โส่งๆ”

“นี่นะหรือ เด็กๆ ที่ขวัญอ่อนของเจ้” กัษมนมองสุนัขพันธุ์ชิวชิว
สามตัวที่กำลังกระดิกหางต้อนรับเจ้านายกลับบ้าน

“เลิศไหมล่ะ” แคลซี่ตอบ “น้ำเอก น้ำโท น้ำตรี วันนี้มีมาหมีพาเพื่อนมา
ด้วยนะ เขาจะมาอยู่กับเราอาทิตย์หนึ่ง หนูๆ จะอนุญาตไหมจ๊ะ”

สุนัขทั้งสามตัวหันมามองผู้ที่ถูกแนะนำตัว หนึ่งในนั้นมองกัษมน
แวบหนึ่ง แล้วทำหน้าที่เดินหนีไปก่อนเป็นตัวแรก จากนั้นอีกสองตัว
ก็ทำตามด้วยการเดินไล่กัษมน จนคนถูกเมินถึงกับอึ้งอย่างไรต่อไม่ถูก

“ไม่ผ่าน” เสียงแคลซี่บ่นเหมือนปลงๆ

“โหย...เจ้” กัษมนครวญ “นี่ฉันถูกหมาสามตัวรุมตัดลิ้นหรือเนี่ย”

“น้ำเอก น้ำโท น้ำตรี เป็นสุนัขที่มีเทสต์เรื่องความสวยงามสูง
เขาไม่มาคลุกคลีกับบุคคลที่เขาไม่ต้องตาต้องใจ ดังนั้นต้องเป็นที่กลืน
เน่าๆ ของหมวดเนี้ยทำให้้องๆ เมิน” แคลซี่เริ่มทำจมูกพุดพิดหา

สาเหตุ

กำขมนไม่สนใจอาการฟุดฟิดของแคลซี่ หญิงสาวยกมือขึ้นมา กุมหน้าอก ทำท่าเหมือนคนปลื้มใจสุดๆ

“หมาชั้นเทพ นักปั้นมือทอง ช่างเป็นบุญวาสนาของไอ้แก้วจริงๆ ที่มีบุญได้มาอยู่ร่วมชายคาด้วย”

แคลซี่ค้อนไล่คนพูดมาก “ห้องอยู่ข้างบนด้านซ้าย ไปเก็บของ ได้แล้วหมวด อ้อ...แล้วจำไว้ด้วยนะหมวด ต่อไปนี้หมวดอายุยี่สิบสอง เพิ่งเรียนจบมาหมาดๆ”

“อ้าว ทำไมล่ะเจ๊ ทำไมต้องลดอายุด้วย อีกไม่กี่เดือนฉันจะยี่สิบ เจ็ดแล้วนะ”

“คนอย่างแคลซี่ไม่เคยปั้นนางแบบหน้าใหม่ที่อายุเกินยี่สิบ” แคลซี่ พูดเสียงหยิ่ง “ยกเว้นหมวดคนเดียวที่อนุญาตให้ เพราะถ้าบอกคนอื่นว่าไม่ถึงยี่สิบคงไม่มีใครเชื่อ ลักยี่สิบสองเนียแหละพอจะทนรับกับสภาพ ใบหน้าของหมวดได้บ้าง เข้าใจนะหมวด”

“เข้าใจค่ะท่าน ปลื้มจริงๆ ได้กลับไปเยี่ยมเยียนวัยยี่สิบสองอีกครั้ง” กำขมนหัวเราะทำให้แคลซี่อย่างชอบใจ จากนั้นก็เดินผิวปากวืดวิ่วออกไป อย่างอารมณ์ดี

แคลซี่ได้แต่ส่ายหน้าระอาตามหลัง ไม่เคยนึกมาก่อนว่าในชีวิตนี้ ของตนเองจะต้องมาอยู่ร่วมบ้านกับผู้หญิงที่แสนจะหาความเป็นหญิง ไม่เจอ ซ้ำยังพูดจาได้กวนอารมณ์มากๆ อีก โชคดีที่ยังพอดูออกว่า เจ้าหล่อนเป็นคนที่จริงใจ รวมทั้งได้รับการการันตีจากเพื่อนเก่าแก่อย่าง จิรศักดิ์ว่าเป็นคนดีมาก ไม่อย่างนั้นคงไม่มีทางที่คนอย่างแคลซี่ผู้เพียบ-พร้อมจะยอมพาเข้าบ้านอย่างเด็ดขาด

4

ตีห้าของวันใหม่ กัษมนเดินลงมาข้างล่างด้วยชุดเสื้อยืดสีขาวยาวกางเกงวอร์มสีดำ หญิงสาวเดินออกจากบ้านไปอย่างเงียบๆ เพราะไม่ต้องการรบกวนการนอนของใคร จากนั้นก็วิ่งไปเรื่อยๆ รอบหมู่บ้านจนกระทั่งเกือบหกโมงจึงกลับเข้ามาในบ้านอีกครั้ง

กัษมนเดินไปหาน้ำดื่มในครัว และเมื่อเปิดตู้เย็นก็อดที่จะตื่นเต้นไม่ได้ “ตู้เย็นในบ้านแจ๊แคลสซีช่างอุดมไปด้วยทรัพยากรทางอาหารจริงๆ แถมยังจัดได้เป็นระเบียบสุดๆ”

ครึ่งชั่วโมงต่อมา ขนมปังหกแผ่น ไช้ดาวสองฟอง ไข่กรอกสามชิ้นใหญ่ รวมทั้งแฮมและเบคอนอีกเกือบสิบชิ้นก็วางอยู่ตรงหน้า กัษมน หญิงสาวยิ้มปลื้มมองอาหารเข้าของตนเองด้วยนัยน์ตาเป็นประกายสุกใส ไม่มีอะไรจะสุขใจได้เท่ากับอาหารมื้อแรกของเช้าวันนี้ได้อีกแล้ว

“ตายแล้ว!” เสียงสูงปริ๊ดดังแทรกอารมณ์สุนทรีย์ของคนที่กำลังจะลงมือตักไข่เข้าปาก

“อะไรอีกล่ะเจ๊” กัษมนส่ายหัว เมื่อโตนซ์ตขวางสำหรับอาหารค่ำแรกของตนเอง

แคลสซีมองอาหารตรงหน้าแล้วแทบเอามือก่ายหน้าผาก “นี่เรียกว่ากินหรือคะคุณน้องผู้หมวด ดูจากปริมาณแล้วจะเยอะไปไหม”

“โธ่เจ๊ แค่นี้ถือว่าปริมาณหลุกขลิก ไม่เยอะหรอก กินแบบชิวชิว

เพลินฯ” กัษมนหัวเราะหึๆ กับสายตาของแคลซี่ที่มองปริมาณอาหาร ฉบับขลุ่ยขลุ่ยของตนเอง “ไม่เอาน่าเจ้ อย่าคิดมาก มากินด้วยกันดีกว่า ฉันทำไว้เผื่อเจ้ด้วยนะ” พุดจบคนพุดก็เดินไปหยิบจานที่ตนเองทำให้อีกฝ่าย ก่อนเอามาวางไว้ตรงหน้าแคลซี่

แคลซี่มองอาหารเข้าไปในจานของตนเองแล้วกะพริบตา ทั้งจานมีไข่ต้มเสี้ยวหนึ่ง ไส้กรอกครึ่งชิ้น แฮมและเบคอนอีกอย่างละครึ่งชิ้น นอกนั้นก็เป็นผักทั้งหลายที่โปะมาจนพูนจาน

“ฉันคิดว่าเจ้ต้องชอบกินผักเป็นอาหารเข้าแน่” กัษมนเอ่ยอย่างรู้ดี

“รู้มากจริงๆ นะยะ” แคลซี่ค้อนไล่ มองสองจานที่แตกต่างกันอย่างลิบลับแล้วได้แต่ส่ายหัว “วันหลังเพลๆ ปากหนอยก็ดิณะหมวดรู้ใหม่นางแบบเขาไม่กินแบบยัดเต็มที เวลากินเขาต้องดูแคลอรีประกอบด้วยว่าเกินปริมาณที่ต้องการหรือเปล่า”

“นานๆ ที ไม่เป็นไรหรอกเจ้” กัษมนไหวไหวเหมือนไม่ค่อยสนใจเรื่องแคลอรีอะไรสักเท่าไรนัก

“แน่ใจหรือหมวดว่าของหมวดนานๆ ที” แคลซี่ย้อนถาม

กัษมนเริ่มตักไข่เข้าปาก ไบหน้าระบายรอยยิ้มเยิ้มมสุข “ฉันไม่ได้กินอาหารฝรั่งเป็นมือเข้าแบบนี้ทุกวันหรอกน่าเจ้ ส่วนมากก็ข้าวแกงสองสามจานแถวที่ทำงาน นานๆ จะได้กินแบบโก้ๆ เต็มยศสักทีมันก็ต้องล่อให้เต็มคราบหน่อย”

“ยะ เต็มคราบกระเพาะของหมวด แต่ของที่หมวดกินเข้าไปมันมาจากตู้เย็นบ้านคนอื่นทั้งนั้น”

“แหม...โอภาสดีๆ แบบนี้มันก็ต้องขอลังการบ้าง” กัษมนยิ้มชอบใจ “ว่าแต่ไส้กรอกนี่มันก็อร่อยดิเนะ ถ้าเจ้ไม่ว่าอะไร...” สายตาทหญิงสาวมองไปที่ไส้กรอกครึ่งชิ้นที่อยู่ในจานของแคลซี่

“หยุด! อย่าได้มาแตะต้องไส้กรอกนี้เด็ดขาด” แคลซี่รีบห้าม

“อ้าว เจ้ไม่กลัวแคลอรีเกินปริมาณหรือ ฉันหวังดีนะ กลัวแคลอรีของเจ้จะพุ่ง แล้วมันจะยุ่งยากมากเลยนะถ้าเจ้ต้องมาลดทีหลัง” กัษมนเอ่ยเตือนเหมือนจะหวังดี

แคลซี่ซึ่งตาใสอีกฝ่าย ก่อนจะดับความต้องการของกัษมนด้วยการใช้ส้อมจิ้มไส้กรอกแล้วเอาเข้าปากตนเองก่อนเป็นอันดับแรก

“โธ่” กัษมนทำเสียงเสียดาย “ไม่เป็นไร ยังมีในตู้เย็นอีกถุง”

แคลซี่ถอนหายใจหนัก สงสัยไม่กินสามวันตู้เย็นในบ้านของตนคงโหล่งแบบไม่มีอะไรเหลือติดตู้เหมือนตู้เย็นที่บ้านยายหมวดนี่แน่นอน

กัษมนรื่นรมย์กับอาหารตรงหน้าอย่างมีความสุข แคลซี่มองแล้วก็พลอยอิมตาม อันที่จริงหมวดสาวคนนี้ก็มิน้ำใจพอใช้ได้ที่สู้อุตส่าห์ทำอาหารเข้ามาเพื่อตนเองด้วย

“ขอบใจสำหรับอาหารเช้า” แคลซี่เอ่ยขอบคุณ หลังจากจัดการสลัดผักตรงหน้าไปเรียบร้อยแล้ว

“ไม่เป็นไรหรอกเจ้ ฉันก็ทำตามคำโบราณที่ท่านว่าไว้...มาบ้านท่านอย่างนี้ดูตาย ถือว่าอาหารมื้อนี้ ฉันก็กะสลักวัวควายประเคนให้เจ้าของบ้านก็แล้วกัน” พุดจบมุ่มปากของคนพุดก็ยกขึ้นอย่างพอใจ

“ยะ จะจำไว้” แคลซี่กัดฟันกรอด

กัษมนอมยิ้ม ก่อนจะยิ้มค้างไปกับคำพุดทิ้งท้ายของแคลซี่ที่กำลังจะลุกออกไป “อีกห้านาทีเจอกัน ถึงเวลาบทรเย็นแรกของการก้าวเข้าสู่การเป็นนางแบบมืออาชีพแล้ว”

เมื่อแคลซี่เดินพ้นจากสายตาไป หญิงสาวที่ยังนั่งนิ่งอยู่เพียงลำพังพร้อมๆ กับจานที่ว่างเปล่าก็บ่นพึมพำอย่างละเหยใจ “เฮ้อ...ไม่มีอีกแล้วความสุขของฉัน”

จากนั้นไม่กี่นาทีต่อมา บทเรียนบทที่หนึ่งสำหรับการเตรียมตัวไปเป็นนางแบบก็ทำให้คนที่ไม่มีอีกแล้วความสุขถึงกับต้องร้องโอดครวญออกมาอย่างหนัก

“เจ้ ฉันขอเปลี่ยนเป็นทางเกงนักมวยได้ไหม ใส่ทางเกงแบบนี้มันสูญเสียความมั่นใจ ที่สำคัญยังเสียภาพลักษณ์ตำรวจหญิงอีก เจ้ไม่รู้หรือว่าตำรวจเราไม่ใส่ทางเกงขาสั้นแบบหญิงจำขนาดนี้ มันไม่เท” กัษมนขอต่อรองด้วยสีหน้ามีความหวัง

“นี่คุณน้องหมวด เลยเข้ามาไม่ถึงคืบแค่นี้ไม่ถือว่าสั้นหรอก แล้วก็หยุดบ่นได้แล้ว เพราะเรามีเรื่องต้องสะสางทางกายกันอีกเยอะ ดูเอาเถอะเป็นผู้หญิงยังไง ขนหน้าแข็งก็ไม่คิดจะเอาออก ไม่ใช่จริงจิง” แคลซี่จ้องมองหน้าแข็งของกัษมนแล้วอยากจะทำตายนะ ‘ตกลงยายผู้หมวดนี่เคยคิดบ้างไหมนะว่าตนเองเป็นผู้หญิง’

“โธ่เจ้ ต้องเข้าใจถึงคนที่มีจุดยืนเข้มแข็งในตนเองหน่อยนะ” กัษมนบ่น

“อ้อ นอกจากจุดยืนที่เข้มแข็งของหมวดแล้ว มันยังแฝงไปด้วยความซกมกอีกด้วยใช้ไหม” แคลซี่ย้อน

“โหย...พูดอย่างนี้ไปต่อไม่ถูกเลยนะเนี่ย” กัษมนหัวเราะชินๆ แคลซี่ก็ลอกตามองเพดานอย่างระอาใจ หวังว่าตอนนั้นเธอคงไม่ได้คิดผิดที่จะเจียรระโนซากอูกกาบาตให้กลายเป็นเพชรอยู่หรอกนะ

“เจ้ ทางเกงสีมันชมพูแหวไปหน่อยไหม” กัษมนยังทำไม่ได้กับทางเกงสีชมพูรัศรูป “ทำไมเจ้ไม่ลองของใหม่ บั้นนางแบบแนวสปอร์ตดูล่ะ เจ้ลองคิดดูนะ ถ้าเราจะย้ายอยู่กับแบบเดิมๆ ใช้ความสวยเดินเหียวไปเหียวมาบนเวทีโครมๆ เหมือนแต่ก่อนมันก็ไม่ได้มีความต่างอะไร ของแบบนี้มีเยอะจนเกร่อไปหมดแล้ว มันต้องพลิกประวัติศาสตร์วงการบ้าง ผู้หญิงยุคนี้มันต้องแกร่ง เก่ง ทนทุกสภาพ เราต้องสร้างจุดขายที่มันแตกต่างสิเจ้ มันถึงจะเปรี๊ยะ”

แคลซี่คิดตามคำพูดของกัษมน จนคนแนะนำยิ้มในใจอย่างเริ่มมีความหวัง

“อืม น่าสนใจ” แคลซี่เริ่มเห็นดีด้วย “แล้วหมวดพอลเล่นกีฬาอะไร

เป็นบ้าง”

“โอ้เจ้ โปรตอย่าเรียกว่า...แค่พอเป็น เพราะถ้าถามถึงเรื่องกีฬา เรียกไอ้แกคนนี้ว่ากูรูได้เลย” กัษมนพูดเสียงโอ่อ่าอย่างมั่นใจกับทักษะและความสามารถทางด้านนี้ของตนเอง

“เย่ แม่กูรู สรุปลงแล้วตกลงเล่นอะไรได้บ้าง”

“เอาแบบที่ถนัดเรียงจากมากไปหาน้อย หรือว่าจะเอาฉบับรวมมิตร หลากหลายแบบทั้งดูทั้งเล่น”

“แม่คุณ บอกๆ มาเถอะ ลีลาเยอะชะเหลือเกิน” แคลซี่ส่ายหัว

กัษมนก็ยิ้ม เริ่มร่ายรายการกีฬาสุดโปรดของตนเอง “ถนัดที่สุดก็ต้องเป็นมวยไทย ฉันมีเข็มขัดแชมป์มหาวิทยาลัยการันตีความสามารถด้วยนะ ร่องๆ ลงมาก็พวกเทควันโด ยูโด คาราเต้ ไอคิโด แต่พวกงูๆ ปลาๆ ก็พอได้นะเจ้ จะรวมเอาไปด้วยไหม”

“พอๆ” แคลซี่ก็ลอกตา กีฬาชนิดห้าห้ากันทั้งนั้น “กอล์ฟ เทนนิส พวกกีฬาต่างๆ อะไรแบบนี้พอเล่นเป็นบ้างไหม”

กัษมนทำหน้าที่คิดหนักอยู่นิ่งอึดใจ ก่อนจะพยักหน้าอย่างมาดมั่น และยิ้มออกมา เมื่อตนเองก็มีกีฬาถนัดอีกหนึ่งอย่าง และค่อนข้างทำได้ดีมากๆ ด้วย

แคลซี่ลุ่นตามไปกับคำตอบของกัษมน “แบดมินตันหรือเปลา่ตอห์นนี่กำลังฮิตด้วย”

“เปตอง!” กัษมนยิ้มกว้างกับคำตอบที่ตอบออกมาด้วยน้ำเสียงมั่นใจ จากนั้นก็บอกผลงานที่ผ่านมาเพื่อการันตีความสามารถของตนเองอีกครั้ง “ฉันแข่งได้ที่หนึ่งของกรมตำรวจหลายปีซ้อนติดกันด้วยนะเจ้ พวกผู้ชายนี่ร้องจ๊าก ลูไม่ได้เลยสักคน”

“เหรออ ผู้หมวด” เสียงแคลซี่อ่อนใจ สมเป็นสุดยอดนักกีฬาจริงๆ แม่คุณเอ๊ย

“จะเอาแบบที่คลั่งไคล้ไหมเจ้ พวกตามดูจนเป็นแฟนพันธุ์แท้ล่ะ”

กัษมนถามต่อ

“ไม่เอา” แคลซี่เอ่ยตัดบทอย่างปวดหัว

“ໄ໓ กำลังเล่ามันเลย ไม่อยากรู้จริงๆ หรือเจ้า” คนกำลังติดลม
ทำลุ่มเสียงเหมือนอยากเล่าต่อ

“ไม่อยากรู้” คนไม่อยากรู้ซึ่งตาใส่

“ว่า... ว่ากำลังจะพูดถึงเรื่องสนุกเกอร์ด้วยเชียว อันนี้ก็ค่อนข้าง
ถนัดอยู่พอสมควร” กัษมนพูดอย่างเสียดาย

แคลซี่อยากจะทำลุ่มใจตายกับกีฬาที่กัษมนเลือกเล่นแต่ละอย่าง
“เจ็ดตัดสินใจแล้ว ไปเปลี่ยนชุด จะพาไปข้างนอก”

“กำลังจะเริ่มหิวพอดีเลย เรากำลังจะไปหาอะไรกินกันข้างนอก
ใช้ไหม” กัษมนถามแหวตาคึกคัก

“ทั้งใช่และไม่ใช่” แคลซี่มองกัษมนและเสยะยิ้ม

“ยิ้มแบบนี้ไม่ค่อยน่าไว้วางใจเลยเจ้า” คนพูดเริ่มระแวงกับรอยยิ้ม
ที่ค่อนข้างดูออกว่าต้องคิดทำอะไรที่ตนเองไม่ชอบใจอีกแน่

“เราจะไปร้านตัดผมกันก่อน จากนั้นก็จะแวะไปชดฝิวกันสักสาม
ชั่วโมง ซึ่งก็จะเสร็จทันพอดีมือเย็น” แคลซี่บอกรายการที่จะไปทำกัน
ในวันนี้

“อ้าว แล้วข้าวกลางวันหายไปไหนล่ะเจ้า” กัษมนหัวง

“มีข้าวกล่องให้กินตอนอยู่ในรถ” แคลซี่ยิ้ม

กัษมนมองหน้าแคลซี่แล้วถอนใจเบาๆ อย่างคนเริ่มปลงตง “จาก
ละครมากมายที่ฉันเคยดูๆ มา ตัดผมและนวดตัวเป็นหนึ่งในภารกิจ
เตรียมพร้อมเพื่อก้าวเข้าสู่บางแบบใช้ไหมเจ้า”

แคลซี่พยักหน้ายิ้มๆ อย่างพอใจที่กัษมนเริ่มเป็นคนไข้ใจอะไร
ไต้ง่ายขึ้น “เชื่อเถอะคุณน้องหมวด ผ่านวันนี้ไป คุณน้องหมวดจะกลายเป็น
คนใหม่แม่แต่ตัวเองก็คาดไม่ถึงถึงแน่นอน”

“ขนาดนั้นเลยหรือ” กัษมนหรีตออย่างไม่เชื่อ

แคลซี่ไม่ตอบ ได้แต่ยิ้มมุมปากอย่างมาดหมาย

หลังจากนั้นไม่นาน แคลซี่ก็พากัษมนมาที่ร้านตัดผมชื่อดัง และเมื่อมาถึง ช่างตัดผมมือหนึ่งของเมืองไทยซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของแคลซี่ก็พากัษมนไปจัดการเปลี่ยนทรงผมใหม่ทันที

“น้องเก้ไม่ต้องกังวลนะคะ ทรงผมใหม่ของน้องเก้จะทำให้น้องเก้มีบุคลิกแน่นชัดและโดดเด่น และมันจะต้องดูดีกว่าทรงเดิมของน้องเก้ที่ช้ไปมาอย่างไร้ทิศทางแน่นอน ซึ่งพี่มั่นใจว่าเมื่อน้องเก้เดินออกจากร้านของพี่ไป จะไม่มีใครจำน้องเก้คนเดิมได้แน่” ช่างตัดผมเอ่ยบอกด้วยน้ำเสียงให้ความมั่นใจกับกัษมน

“คะ” กัษมนจำใจรับคำ ขอให้ไม่มีใครจำได้จริงๆ ด้วยเกิดสามชั่วโมงผ่านไป เสียงครวญในใจของคนที่เคยเห็นผมพร้อมกับทำผมสีใหม่ก็ดังลั่น กัษมนมองสภาพผมบนหัวของตนเองแล้วอยากจะทำใจตาย เธออยากกลับไปเป็นกัษมนคนเดิมที่ดูเท่และนุ่มลึกมากกว่าไม่ใช่กัษมนในทรนแบวส์สไตล์อย่างนี้

“เยี่ยมจริงๆ” แคลซี่เอ่ยชมฝีมือของเพื่อนสนิท “โครงหน้าดูมีมิติมากขึ้น เฉียวขึ้น ดูดีมาก”

“ถ้าเสริมบุคลิกให้โดดเด่นอีกหน่อย รับรองได้เลย น้องเก้ได้กลายเป็นนางแบบแถวหน้าแน่” ช่างตัดผมมือหนึ่งเอ่ยกับแคลซี่อย่างคนที่คลุกคลีในวงการนี้มานาน

แคลซี่มองกัษมนแล้วเอ่ยปลงๆ “จะหวังอะไรมากนักไม่ได้หรอก แค่ออให้เด็กได้แจ้งเกิดในวงการบ้างก็พอ”

“แหม หนนี้หวังน้อยจริงๆ นะ ทุกที่ต้องดันสุดตัวไม่ใช่หรือ” ช่างผมเ้าแคลซี่

แคลซี่ยิ้มพลีๆ สายตาเหลือบมองกัษมนอีกแวบหนึ่ง “ก็หวังไปตามความเป็นจริง”

“จู่ๆ เกิดนึกอะไรขึ้นมาถึงปลงได้” ช่างผมหัวเราะเบาๆ ขำเพื่อนสนิท “ฉันรู้หรือก่อนว่าเธอไม่อยากจะไ้มาไปเจอเพชรเม็ดงามเข้า ฉันดูแววกักรู้แล้วว่าเด็กคนนี่รุ่งแน่ หน้าแก่แปลกตา รูปร่างก็สูงเพรียวสมส่วน และถึงจะสูงแต่ก็ไม่ผอมแห้งแบบไร้เรียวแรง ดูหุ่นเหมือนพวกนักกีฬา มากกว่า อย่างนี้แหละคุณสมบัติของนางแบบชั้นนำรุ่นต่อไป”

“พี่ตาแหลมมากค่ะ” กัษมนยิ้มกว้าง รีบหันไปมองแคลซี่แล้วยกคิ้วให้

“หึ” แคลซี่ฟันลมหายใจหนัก

“แคลซี่” เสียงช่างทำผมเอ่ยเหมือนเข้าใจเพื่อน “อย่าให้อดีตของคนคนหนึ่งมาทำให้เธอไม่เชื่อใจใครอีก เด็กแต่ละคนไม่เหมือนกันนะ”

“เรื่องนั้นฉันไม่คิดแล้วละ ใครทำอะไรก็ได้แบบนี้” แคลซี่ตอบ กัษมนหรือตา ธัญชาติญาณของเจ้าหน้าที่รักษากฎหมายทำให้ตนเองเดาออกว่าต้องมีอะไรเกิดขึ้นกับเจ้าแคลซี่แน่นอน และเรื่องนั้นต้องเกี่ยวกับการปั้นเด็กเข้าวงการด้วย

“ดีแล้ว อย่าไปคิดมาก” ช่างทำผมเอ่ยปลอบเพื่อน “เธอตั้งใจมาปั้นน้องแก่นี่ดีกว่า ดูแล้วน่าจะเป็นเด็กนิสัยดี เวลายิ้มก็หน้าตาน่ารัก น่าเอ็นดู มองแล้วทำให้โลกสดใส เสียอย่างเดียวชอบทำหน้าที่เหมือนคนจะโดนบีบคอบอยู่เรื่อย”

“ไม่แปลกหรอก เพราะยายน้องแก้วของเธอโดนฉันบีบคอบในใจ เป็นสิบๆ ครั้งต่อวัน” แคลซี่พูดเสียงสละบัด เพื่อนของเธอยังรู้ฤทธิ์วาจาของยายผู้หมวดคนนั้นน้อยไป โชคดีที่ก่อนออกจากบ้าน เธอสั่งห้ามเด็ดขาดว่าอย่าพูดมากเกินความจำเป็น ไม่อย่างนั้นเพื่อนเธอคงได้ช็อกตาตั้ง กลับคำชมไม่ทันแน่

เพื่อนของแคลซี่หัวเราะ จากนั้นแคลซี่ก็เอ่ยขอตัวลากลับเพื่อไปทำธุระต่อ และเมื่อทั้งสองคนออกมาจากร้านตัดผม กัษมนก็ยิงคำถามใส่แคลซี่ทันที

“เจ้าโดนใครหักหลัง”

แคลสซีชะงัก ทำเฉไฉพูดไปเรื่องอื่นเพราะไม่อยากตอบคำถามนี้ “เดี๋ยวจะต้องไปนัดตัวชัดผิวต่อ อย่าโวยวายทำให้เจ้ต้องขายหน้านะ”

“เจ้อยาเปลี่ยนเรื่อง อย่าให้ฉันต้องสืบเอาเองนะเจ้ ไม่อย่างนั้น เจ้จะถูกล้างความลับชนิดชอกแซกหมดเปลือก ขนาดกางเกงในใส่ไซส์ไหน เบอร์อะไร ยังต้องถูกเอาออกมาตีแผ่เลย” กัษมนชู

“เวลาตำรวจเขาสืบข้อมูล เขาเจาะลึกขนาดนั้นเลยหรือ” แคลสซี ทำท่าสงสัย

“ยิ่งกว่านี้อีกเจ้ สืบลึกไปถึงเรื่องบนเตียงเลยด้วยซ้ำ” กัษมนพูด พลงยิ้มเหี้ยม

“นี่! ยายผู้หมวด ไม่ต้องมาชู้” แคลสซีเสยะยิ้มพูดอย่างรู้ทัน “ฉัน มีเพื่อนชื่อ จิรศักดิ์ ทัศนัญชา ที่สำคัญ ฉันเรียนนายร้อยตำรวจรุ่นเดียวกับเขาอะยะ”

“เหอๆ โโทษทีเจ้ สืบนี่ก็ไปว่าเจ้ผ่านการโอนเพศมา” กัษมนยิ้มจืดๆ แบบขอโทษที

“ยะ แม่คนเพศเด็ดเดี่ยว” แคลสซีค้อนขวับ

“นำเจ้ เล่าเถอะ ตอนนี่เราลงเรือลำเดียวกันแล้วนะ” เมื่อไม่แข็ง ไม่ได้ผล กัษมนก็เริ่มใช้ไม้อ่อน

“เอาไว้ว่างๆ ค่อยเล่าแล้วกัน ตอนนี่ยังไม่ว่าง” แคลสซีเอ่ยตัดบท ก่อนจะก้มลงไปเปิดถุงที่เตรียมไว้ พร้อมกับหยิบข้าวกล่องยื่นให้กัษมน “กินซะจะได้เลิกพูดมาก”

กัษมนรับข้าวกล่องมาถือไว้ในมือ “แล้วของเจ้ล่ะ”

แคลสซียิ้มกว้างและตอบสั้นๆ “ไม่มี”

“อ้าว เจ้ไม่กินข้าวกลางวันหรือ” กัษมนถามสีหน้าสงสัย

“กินสิ เดี่ยวพอส่งหมวดเข้าไปนัด เจ้ก็จะออกไปหาอะไรกิน แถวนั้นมีร้านอร่อยๆ บรรยากาศดีๆ หลายร้าน” แคลสซีพูดยิ้มๆ อย่าง

เยาะเย้ยใครบางคน

กำขมนร้องฮี้ เปิดข้าวกล่องของตนเองแล้วบ่นเบาๆ “ฟ้ากับกันบึ้ง
ต่างกันสุดกู่”

“เหมม...” แคลสซี่ลากเสียงยาว “มันก็ไม่ต่างจากอาหารมือเช้า
ที่ผ่านมาหอรอกยะ ต่างกันสุดกู่”

“เหมม...” กำขมนลากเสียงยาวตาม “ขอบใจนะเจ้ที่เอาคืน”

แคลสซี่หัวเราะเหมือนคนที่หัวเราะที่หลังดังกว่า “กระดุกมันคนละ
เบอร์ย่ะ”

“ของมันแน่นอยู่แล้ว เป็นถึงระดับเจ้แคลสซี่ กระดุกมันก็ต้องหา
ต้องใหญ่เท่าหน้า ไม่อย่างนั้นมันก็ไม่เกิดความสมดุลทางโครงสร้างลิเจ้”
กำขมนยิ้มกวนๆ

“หมวดเคยล้าลักข้าวโดยไม่รู้ตัวบ้างไหม” แคลสซี่ถามเสียงเย็น

“ไม่เคย ไม่ลอง แล้วก็ไม่เอาด้วย” กำขมนหนียิ้ม ตอบแบบดักคอก
ไว้ทุกคำถามที่จะถูกสวนกลับ

แคลสซี่ค้อนขวับ รู้สึกปวดหัวกับยายหมวดนี่เหลือเกิน...

เมื่อทั้งคู่มาถึงร้านสปาชื่อดังอันดับหนึ่งของเมืองไทย แคลสซี่

ก็จัดการฝากฝั่งเจ้าของร้านช่วยดูแลกำขมนให้เป็นพิเศษ ไล่ตั้งแต่ใบหน้า
จดปลายเท้า จากนั้นแคลสซี่ก็เอ่ยขอตัวจากไปโดยทิ้งกำขมนไว้ที่ร้านสปา
เพียงลำพัง

ขั้นตอนต่างๆ ที่กำขมนต้องเผชิญอย่างโดดเดี่ยว ทำเอาหญิงสาว
ที่นี้กว่าตนเองแกร่งทนได้ทุกสภาพถึงกับหวัดน้ำตาร่วง กำขมนต้อง
ก้มก้มลิ้นผืนหนลงไปแช่น้ำนม ชัดผิว และอื่นๆ อีกจิปาถะ ที่ล้วนแล้ว
แต่สร้างความกระอักกระอ่วนใจจนทำให้ผู้หมวดที่ไม่เคยกลัวอะไร
ถึงกับอยากวิ่งกลับไปนอนคลุมโปงที่บ้าน

สุดท้ายกำขมนจึงตัดสินใจขอเจริญสมาธิบนเตียงพอกหน้า ใคร

อยากจะทำอะไรก็เชิญ ตอนนี่เธอขอตัดขาดจากโลกภายนอกไปชั่วขณะดีกว่า

“ห้องนี่ไม่ได้นะคะ คุณแคสซี่เธอจงให้เด็กของเธอแล้วละ” เสียงที่ดังขึ้นหน้าประตูห้องปลุกคนที่กำลังจะเคลิ้มให้ขยับเปลือกตาอย่างซัดใจ

“นี่เธอไม่รู้หรือว่าฉันเป็นใคร” เสียงลูกค้าแว๊ดใส่เด็กพนักงานในร้านสปา ส่งผลให้กำขม่นลืมหูลืมตาขึ้นมาพร้อมๆ กับอาการส่ายหัว บ่นอุบในใจ... ‘แม่แต่ในร้านสปา ก็ยังมีคำถามฉันเป็นใครอีกหรือเนี่ย’

“แต่คุณแคสซี่เธอจงไว้อ่อนนะคะ” เด็กพนักงานเริ่มเสียงอ่อย

“เงียบไปเลยเธอ ก็แค่นักปั้นตกระบ้อง จะไปให้ความสำคัญอะไร ไปบอกผู้จัดการร้าน ฉันจะเอาห้องนี้ให้เด็กของฉันใช้” น้ำเสียงบังคับเข้มข่มขู่ทำให้กำขม่นได้ยินเสียงเด็กพนักงานรับคำ จากนั้นเสียงพูดที่หน้าห้องก็เงียบไป ทดแทนด้วยเสียงเปิดประตูพร้อมกับเสียงฝีเท้าที่เดินเข้ามาในห้อง

“นี่เธอ ออกไปใช้ห้องอื่น ห้องนี้มีคนจะใช้”

กำขม่นที่มีโคลนสีดำโปะเต็มใบหน้าหันมองหญิงสาวคนลั้งแล้วตอบเสียงกวนๆ “ไม่ออก! แล้วก็ไม่ต้องมาตั้งคำถามใส่ฉันนะว่าตัวเจ้เป็นใคร เพราะขนาดเจ้ยังไม่รู้ตัวเอง แล้วฉันจะรู้ได้อย่างไร ที่สำคัญ ฉันไม่ใช่เจ้าหน้าที่ทะเบียนราษฎรหรือพนักงานสถิติแห่งชาติ ที่จะต้องมาคอยตอบคำถามของคนที่ยังงงๆ หรือกำลังสับสนกับชีวิตของตัวเอง”

คนถูกย่อนถลึงตาเขียวบ๊วใส่กำขม่น “นี่หล่อน คงนึกว่าตัวเองเป็นเด็กยายแคสซี่แล้วมาทำปากดีได้ รู้ตัวใหม่ว่าหล่อนนะดับตั้งแต่ยังไม่ได้เข้าวงการ”

“แหม...” กำขม่นตัดเสียงเล็กเสียงน้อย “เป็น 1900775 ตรวจดวงชะตาหรือโง่เจ้ ถึงได้ทำนายอนาคตได้”

คนที่ได้รับเกียรติให้เป็นเบอร์โทร. ตรวจสอดดวงชะตาหายใจ

พรีตแรง จ้องเขม็งใส่คนที่กำลังนอนอยู่บนเตียงสปานวดหน้า จนดวงตาทั้งสองข้างแทบถลน

ผู้จัดการสปรินเดินเข้ามาในห้อง “คุณแก้วคะ ต้องขอโทษด้วยนะคะ พอดีห้องนี้คุณแคลซี่เธอจองไว้ให้เด็กของเธอแล้วค่ะ”

“แต่วันนี้แก้วพาคนระดับวีไอพีมานะคะ จะให้ไปใช้ห้องอื่นได้ยังไง โหโฮอย่างน้องนาถเขาไม่ยอมใช้ห้องที่ไม่ใช่เกรดเอบวกรอกคะ” คนพูดชักสีหน้าไม่ยอมเด็ดขาด

“เอ่อ...” ผู้จัดการเริ่มทำหน้าลำบากใจ

“จะว่าอะไรไหม ถ้าฉันจะยกทฤษฎีการเข้าคิวกับจริยธรรมสาธารณะขึ้นมาเป็นหัวข้อให้พวกเราได้ถกกันสักหน่อย” เสียงกัษมนพูดแทรกขึ้น

“นี่หล่อน คิดจะหลอกดำกันใช่ไหม” แก้วกัลยา เอเจนซีคนดังของวงการนางแบบพูดอย่างโมโห

“ก็ประมาณนั้น” กัษมนยอมรับกลายเป็น

“กล้ามากนักรนะ คิดว่าได้ย้ายแคลซี่ขึ้นกับเกรดต่ำถือหางแล้วจะมาทำพของใส่ เตียวหล่อนจะได้รู้ว่ากำลังเล่นกับใครอยู่ ระวังตัวเอาไว้ให้ดีทั้งย้ายแคลซี่และหล่อน ต่อไปจะไม่มีที่ยืนในวงการนี้แน่” น้ำเสียงแก้วกัลยาชู่กัษมนอย่างโกรธจัด

“โธ่เอ๊ย ชูแบบวัยละอ่อนไม่ได้ใจวัยรุ่นเลยวู้ และอย่าหาว่าฉันสอนเลยนะ เวลาชูคนมันต้องดูต้นถึงใจอย่างนี้” พูดจบกัษมนก็ลุกจากเตียงนวดหน้าและเดินอย่างเอาเรื่องเข้าไปหาเอเจนซีคนดัง ก่อนจะหยุดยืนอยู่ตรงหน้าอีกฝ่ายพร้อมกับจ้องด้วยแววตาเหยียด จากนั้นก็กระซอกเสียงกร้าวตวาดใส่หน้าซ้ำๆ ซັดๆ

“แก! ไอ้พวกนิสัยห่วย ชอบทำตัวกร่างข่มคนอื่น ฉันจะเขี่ยพวกแกทั้งยวงให้กระเด็นหลุดผังวงการนางแบบเร็วๆ นี่แหละ แกเตรียมเผ้านับวันรอได้เลย”

หลังคำขู่ของกำมะนจนจบลง แก้วก็ลยาก็ถึงกับผงะ

“รูปแบบนี้ชอบไหมเจ้” กำมะนฉีกยิ้มกว้าง ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้กับวาจา
ก่อนหน้านี้ของตนเอง

“นั่ง...อสรพิษ” แก้วก็ลยตอบกลับปากคอสั้น

กำมะนอมยิ้ม “ชอบใจนะเจ้ที่ชม แต่ยังไงเจ้ก็ช่วยระวังพิษ
ของนังอสรพิษคนนี้ไว้ด้วยนะ และทางที่ดีช่วยคิดอะไรก่อนทำจะดีกว่า
ฉันเป็นห่วง อยากให้เจ้ได้อยู่ในวงการนี้ไปอีกนานๆ”

“นังบ้า” แก้วก็ลยง้างมือ หมายถึงพาดไปที่ใบหน้ากำมะน

“ฉันเตือนเจ้แล้วนะจะให้คิดก่อนทำ ดังนั้นฉันจะไม่รับรองความ
ปลอดภัยของจุมูกหรือใบหน้าเจ้ หากมันจะต้องกลับไปเสริมซิลิโคน
ใหม่หรือฉีดลัดส่วนไปจากเดิม เพราะฉันสวนกลับสามเท่าเป็นอย่างต่ำ
แน่” กำมะนเอ่ยน้ำเสียงราบเรียบ แต่สายตาเต็มไปด้วยแววเอาจริง

แก้วก็ลยง้างมือค้าง ไม่กล้าลงมือกับหญิงสาวที่มีโคลนสีดำ
พอกจนมองแทบไม่เห็นใบหน้าจริง

“เกิดอะไรขึ้นคะพี่แก้ว” สาวสวยที่แก้วก็ลยเอาถึงว่าเป็นไฮโซ
มีระดับเดินเข้ามาในห้อง

“ไม่มีอะไรหรอกคะน้องนาถ ก็แค่เด็กของนักปั้นตกชั้นปากไม่สิ้น
กลิ่นน้ำนมคนหนึ่ง” แก้วก็ลยหันไปพูดเสียงหวานกับคนที่ตนเองตั้งใจ
จะผลักดันให้เข้าสู่วงการนางแบบ

“บอกแล้วว่าให้คิดก่อนพูด” กำมะนทำเสียงหน่ายใจ “คนเราโต
ขนาดนี้ทำไมยังคิดไม่ได้อีกก็ไม่รู้”

“นัง! นัง!” แก้วก็ลยยกมือชี้ขึ้นมาชี้หน้ากำมะน

กำมะนจับนิ้วที่ยกขึ้นมาชี้หน้าตนเอง และทำท่าจะหักนิ้วนั้นทิ้ง
แก้วก็ลยถึงกับตกใจ รีบสะบัดมือก่อนจะโดนอีกฝ่ายหักนิ้วตนเอง
“นังบ้า นังเด็กเถร!”

คนหน้าดำหัวเราะหึๆ

“พี่แก่วาย่าไปใส่ใจเลยอะ นิสัยต่ำจริงๆ” ชนิณาถมองผู้หญิงตรงหน้าแล้วเหยียดสีหน้าดูหมิ่น

กัษมนเล็กคิ้ว และเมื่อมองหญิงสาวที่เพิ่งเดินเข้ามาใหม่เต็มๆ ตาก็จำได้ทันทีว่าเป็นใคร จึงไม่แปลกใจนักที่จะได้ยินคำพูดตั้งเงาเชิงดูถูกคนอื่นแบบนี้

“นิสัยอย่างนี้ก็ไม่ต่างกับคนจะปั้นหรือแกะคุณน้องชา ฮี...คิดจะปั้นนางแบบหน้าใหม่ ไม่รู้ไปคว้าได้ตัวอะไรมา ไร้รสนิยมสิ้นดี” แก้วกัลยาเบะปากมองกัษมนอย่างชิงชัง

ชนิณาถปรายตามองคู่แข่งในอนาคตของตนเองแล้วเซิดหน้าอย่างเห็นด้วย

“แหม...เจ้า รสนิยมเงินดูดีนะ เลี้ยงจ่ายจัดจ้านเชียว ไปเหมาซื้อมาจากโรงเคลบหรือเปล่า สีมันถึงได้ดูขี้ตาอย่างนี้ กางเกงอีก ยังไงเจ้ก็ช่วยดูก่อนขาของเจ้หน่อยก็ดีนะ เลือที่มันปกปิดหน่อย ถ้าเป็นข้อแบบนี้เห็นแล้วนึกถึงไส้อ้ว ไอ้อย...หิวอะ” กัษมนมองขาของแก้วกัลยาแล้วซี้ดปาก เหมือนกำลังมีไส้อ้วมาบริการเสิร์ฟให้ถึงที่

“แก! แก!” สาวใหญ่้วยสามสิบหกหายใจแรง ในชีวิตไม่เคยโดนใครพูดตอกใส่หน้าแบบนี้มาก่อน

“พี่แก้วคะ ไปกันเถอะคะ อย่าลดตัวไปเสวนากับคนไม่มีหัวนอนปลายเท้าเลยคะ” ชนิณาถบอกแก้วกัลยา

“คะคุณน้อง ไปกันเถอะ พี่รับไม่ได้แล้วจริงๆ” แก้วกัลยามองหน้ากัษมนเหมือนจะขอฝากไว้ก่อน จากนั้นก็สับตหน้าพรีตอย่างแค้นๆ แล้วเดินออกไป

“โชคดีนะเจ้” หวังว่าเราจะได้เจอกันอีกบนเวทีเดินแบบเร็วๆ นี้ อย่าลืมมาดูพัฒนาการของฉันด้วยล่ะว่ามันจะเลิศเลอสมกับอนาคตนัมเบอร์วันขนาดไหน” กัษมนตะโกนฝากทิ้งท้ายอย่างขบใจ

“คุณน้องแก้อย่าทำแบบนี้อีกนะคะ พี่หัวใจจะวาย” ผู้จัดการสาว

ที่เสียบมาโดยตลอดถอนหายใจอย่างโล่งอกที่เรื่องทุกอย่างจบลงด้วยดี โดยไม่มีการทะเลาะวิวาทกันมากไปกว่าการปะทะคารมที่ค่อนข้างจะสะใจเล็กน้อย

“เหม...พี ถือว่าเป็นสีสันในวันนี้ก็แล้วกัน” กัษมนยิ้ม

“แต่พีก็กลัวแทนน้องแก่นะคะ ใครๆ ในวงการก็รู้ทั้งนั้นว่าคุณแก้วกัลยานะเขามีอิทธิพลมากแค่ไหน เขาซึ่งเป็นซี้ต่ายบรรดานางแบบได้เลยนะคะ” เสียงผู้จัดการสาวเอ่ยบอกอย่างเป็นทางการกับความก้าวหน้าในวงการนางแบบของกัษมน

“ไม่ต้องห่วงหอรอกะพี งานนี้ต่อให้มีอิทธิพลมากแค่ไหนก็ห้ามความดังของนางแบบน้องใหม่มาแรงอย่างกัษมน เก่งทุกทิศ ไม่ได้หอรอกะ” กัษมนยกคิ้วกววนๆ

ผู้จัดการร้านสปาหัวเราะ “รู้แล้วเหยียบไฉนคะ วันนี้พีสะใจมากคะ”

“แล้วพีจะได้รับความสะใจมาเก็บเพิ่มในคอลเล็กชันอีกแน่นอน” กัษมนพูดกลั้วหัวเราะ

“จ๊ะ และเพื่อความสะใจในอนาคตของพี วันนี้พีจะจัดชุดมหาเกรียงไกรให้น้องแก่นะคะ มาคะ...มาเสริมสร้างความสะใจกัน พีจะทำให้ผิวของน้องแก้วใสสะอาดขึ้นไปทั่วทั้งวงการเลยคะ” ผู้จัดการสปาพูดอย่างเอ็นดูกัษมน

“เหอๆ” คนถูกเอ็นดูยิ้มเรียกรวด จะบ่นก็ไม่กล้าเพราะอีกฝ่ายท่าทางตั้งใจทำจริงจัง แถมยังดูหวังดีต่อตัวเธอสุดๆ

เวลาผ่านไปจนเกือบเย็น แคลซี่เดินยิ้มกลับเข้ามาในร้านสปาอีกครั้ง และเมื่อมาถึง พนักงานในร้านสปาก็รีบรายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้แคลซี่ฟัง แคลซี่ลมออกหูหลังจากฟังเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมด แก้วกัลยาเป็นพวกชอบใช้อิทธิพลบีบบังคับให้คนอื่นยอมทำตามใจ

ตนเอง แต่หล่อนคงไม่รู้ว่ากำลังเล่นกับใครอยู่

“เจ้าไม่ต้องทำหน้าที่เหมือนจะไปขบหัวใครหรอก เพราะตอนนี้คนที่เจ้าควรจะเห็นใจมากที่สุดมีแต่ฉันคนเดียวเท่านั้น” กัษมนเดินกระมิด-กระเมี้ยนออกมาจากห้องแต่งตัวช้าๆ หลังจากถูกขัดถูจนวดเกือบทั้งวันจนร่างกายได้รับความบอบช้ำไปหมด

แคลสซีหันไปมองและกวาดสายตาไปทั่วทั้งตัวของกัษมนอย่างพอใจ

“เจ้าไม่ต้องชมฉันนะ ฉันรู้ตัวเองดี” กัษมนพูดดักคอไว้ก่อน

“ยะ” แคลสซีค้อน “ถ้าจะชม เจ้าก็จะชมน้องๆ ในสปาเนี่ยแหละ ที่พยายามเซ็นครกขึ้นจนเขาได้จนสำเร็จ”

กัษมนยิ้มโอ้ “โอ้ ฉันรู้หรือหน่าวว่าใจจริงเจ้าจะชมฉัน แม้มันจะอ้อมๆ ไปหน่อยก็เถอะ”

“หลงตัวเองเกินไปหรือเปล่ายะ” แคลสซีส่ายหัว แต่สายตาดูเฉยแฉะพอใจกับการเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์โฉมใหม่ของผู้หมวดดาว

“แหม มันก็หลงนิดหนึ่ง” กัษมนหัวเราะ “ว่าแต่อย่าลืมนิ้วเย็นที่เจ้าบอกนะ เจ้าคงไม่รู้หรือที่ฉันผ่านวันนี้มาได้ก็เพราะความหวังอันहींเท่านั้น”

“ยะ ไม่ลืมหรอก แต่ก่อนจะไปต้องเปลี่ยนชุดก่อน” พุดจบแคลสซีก็ยื่นถุงกระดาษให้กัษมน

กัษมนหรือตามองถุงกระดาษในมือแคลสซีอย่างไม่ค่อยวางใจนัก “เจ้า ฉันหวังว่าคงไม่ใช่ชุดสุดท้ายที่นางเอกในละครเขาชอบใส่กัน ตอนไปเจอพระเอกในร้านอาหารหรอกนะ”

แคลสซียิ้มเย็น “ที่หวังไว้ถูกต้องแล้วจะ ในเมื่อเจ้าเป็นแฟนละครหลังข่าวที่ดี ดังนั้นจึงต้องจัดให้คุณน้องได้ลองของจริงสักครั้งในชีวิต”

หญิงสาวที่จะได้ลองของจริงแห่งนี้หน้ามองเพดาน บ่นมึนง่าอย่างจนใจ “มันเป็นนิ้วเย็นที่ต้องแลกมาอย่างเจ็บปวด”

“บ่นเข้าไป” แคลสซีจับถุงยัดใส่มือกัษมน กำชับเสียงแข็ง “ไปเปลี่ยน

ชุดได้แล้ว บ่นมากๆ เดียวจะได้ข้าวกล่องไปกินแทน”

“หวังว่าคุณพี่แกลจะมึรสนิยมดีกว่าเจ้แก้วหน้าม้าณะคะ” พุดจบ กัษมนก็เดินหายเข้าไปในห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า ทิ้งให้แกลซึ่งค่อนข้างประหลาดประหลือก บ่นตามชุดใหญ่ “ฉันกับยายแก้วมันคนละรสนิยมกันอยู่แล้วละ ที่สำคัญ รสนิยมระดับแกลซึ่งไม่มีคำว่าธรรมดา”

เมื่อผู้จัดการร้านเห็นกัษมนเข้าไปเปลี่ยนชุดจึงเดินเข้ามาคุยกับแกลซึ่ง “น้องแก้วเธอน่ารักนะคะ รับรองอีกไม่นานจะต้องได้ขึ้นแท่นเป็นนางแบบแถวหน้าแน่”

“คงอีกนานกว่าจะถึงวันนั้น ต้องขัดต้องเกลากันอีกเยอะเลยละคะ” แกลซึ่งยิ้มไม่เต็มปากนักเมื่อมีคนเอ่ยชื่นชมกัษมนจนเกินความเป็นจริงไปมาก

“ดิฉันเชื่อฝีมือคุณแกลซึ่งคะ” ผู้จัดการสพายิ้มให้อย่างจริงใจ

“ขอบคุณคะ” แกลซึ่งยิ้มตอบ จะมีใครรู้อ่างใหม่ว่าการจัดการกับยายผู้หมวดเป็นเรื่องที่ยากมากและปวดหัวที่สุด หากเธอปิดจ๊อบงานนี้ได้เมื่อไร เธอคงต้องขอลาไปพักผ่อนเพื่อสงบสติอารมณ์อย่างน้อยสักหกเดือนเป็นอย่างต่ำ

สิบห้าวันที่ต่อมา กัษมนนั่งบิตตัวไปมาอย่างอึดอัดในรถยนต์ จนกระทั่งคนที่นั่งด้านข้างต้องเอ่ยปากถามอย่างหมั่นไส้ “คุณน้องหมวดโดนเห็นกัดหรือไงคะถึงได้นั่งยุกยิกตลอดเวลาแบบนี้”

กัษมนมองชุดเดรสค่อนข้างเข้ารูปสีเขียวที่ตนเองสวมใส่แล้วโอตครวญ “โธ่เอ๊ย ก็ชุดของเจ้มนั้รัดซะจนจะหายใจไม่ออกแล้วนี่”

“เวอร์จริงๆ” แกลซึ่งส่ายหน้า “ถ้าชุดนี้มันใส่แล้วหายใจไม่ออกปานนี้คงมีคนตายกันไปเกือบครึ่งเมืองได้แล้วมังยะ”

“มันจะคู้มกับมือเย็นใหม่เนี่ย” กัษมนยังคร่ำครวญไม่เลิก จนเมื่อรถเลี้ยวเข้าโรงแรมที่กัษมนคู้นตา ผู้หมวดสาวจึงรีบเอ่ยถาม “เจ้เอ่ยบอกระยะว่าจะมากินข้าวกันที่โรงแรมนี้”

“ก็ใช่นะสิ เจ้จะพาเรามาเปิดตึกหลายๆ จะได้เริ่มเป็นที่รู้จัก แล้ว
อาทิത്യหน้าเราค่อยออกงานจริงจัง” แคลซี่วางแผนไว้อย่างเสร็จสรรพ

“เจ้ มันจะเร็วไปไหม วันนี้ฉันยังไม่ทันได้ฝึกซ้อมอะไรเท่าไรเลยนะ”
กัษมนเริ่มไม่มั่นใจ

“แค่คุณน้องหมวดไม่พูดมาก ที่เหลือเจ้จัดการเอง” แคลซี่เอ่ยให้
ความมั่นใจกัษมน

“โอเคเจ้” กัษมนรับคำ “ฉันจะพูดให้น้อยที่สุด และจะนั่งกินอย่าง
เสียบๆ รับประทานได้”

“ดี” แคลซี่พยักหน้าพอใจ “แล้วอย่าลืมที่สอน”

“เช็ดหน้าพอดูหยิ่งน้อยๆ มุมปากขวยยกขึ้นลิบองศา หลังตรง
ผึ่งผาย ก้าวเดินมั่นใจ เชื่องช้านิดๆ กรีดกรายหน่อยๆ มือแกว่งแต่
พองาม แต่ไม่ต้องแกว่งมากเพราะไม่ได้กำลังเดินสวนสนาม” กัษมน
ท่องคำสอนของแคลซี่ให้ฟัง

“แล้วทำให้ได้ตามที่ท่องด้วย หวังว่าเจ้คงไม่ได้กำลังสอนนกกลูก
ผสมระหว่างนกแก้วกับนกที่ติดที่อยู่หรอกนะ” สายตาแคลซี่มองกัษมน
อย่างประเมินความสามารถของผู้หมวดสาว

“ได้เลยเจ้ แล้วฉันจะแสดงศักยภาพของพญาอินทรีเหยียบเมฆา
ให้เจ้ดู” กัษมนเอ่ยยิ้มๆ

“ยะ ฉันจะคอยดู” แคลซี่ส่ายหัว ค่อยๆ ยายผู้หมวดที่ไรเริ่มมีอาการ
ปวดหัวทุกที

คนขับรถจอดรถส่งแคลซี่และกัษมนหน้าโรงแรม ในช่วงจังหวะ

ที่กัษมนเดินผ่านหน้าประตู หญิงสาวแอบชำเลืองมองเจ้าหน้าที่รักษา-
ความปลอดภัยสองคนที่ยืนอยู่บริเวณนั้น และเมื่อเดินผ่านไปโดยที่
ทั้งสองคนไม่มีท่าทีว่าจะจำตนเองได้ เจ้าตัวก็แอบผ่อนลมหายใจออกมา
เบาๆ

“เฮ้ย...” จู่ๆ กัษมนก็อุทานออกมาเมื่อเกือบจะเดินชนกับชายหนุ่มที่เดินสวนออกมา

“ขอโทษครับ” ชายหนุ่มที่เกือบเดินชนกัษมนรีบเอ่ยปากขอโทษพร้อมๆ กับมองหน้ากัษมน

“อ้าว คุณธีรธร” แคลซี่เอ่ยทักเมื่อเห็นหน้าชายหนุ่มตรงหน้าชัดๆ

“สวัสดิ์ครับคุณแคลซี่” ธีรธรหันไปยิ้มให้แคลซี่ “มาทานข้าวหรือมาธุระครับ”

“ทานข้าวค่ะ” แคลซี่ยิ้มตอบ

“เสียดายจังครับ ถ้าผมไม่ติดธุระด่วนคงขอไปทานด้วยคน” ธีรธรมยิ้มกว้าง “ไว้โอกาสหน้านะครับคุณแคลซี่ รับรองผมไม่พลาดแน่”

แคลซี่หัวเราะเบาๆ กับวาจาน่ารักเป็นกันเองของธีรธร เพราะไม่ว่าจะเจอกันกี่ครั้ง ชายหนุ่มคนนี้ก็ไม่เคยถือตัว ใดๆ ที่เป็นถึงลูกหลานคนดัง

“ผมขอตัวก่อนนะครับ” ธีรธรมยิ้มให้แคลซี่ก่อนจะหันมายิ้มให้กัษมน แล้วก็เดินจากไป

เมื่อธีรธรเดินพ้นหน้าประตูโรงแรม แคลซี่ก็เหมือนเพิ่งนึกได้ “อ้าว ลืมแนะนำหมวดให้รู้จักเลย”

“ก็แน่ละสิเจ้ ฉันเห็นเจ้เอาแต่ยิ้มตาหวานยิ้ม สงสัยลืมไปเลยละมั้งน่าจะยังมีฉันยืนอยู่ด้วย”

แคลซี่ยกไหล่อย่างไม่สนใจ “ของแบบนี้มันก็อยู่ที่ลำดับความสำคัญนะหมวด บางทีเราก็ต้องเจียมตัวเอาไว้บ้าง”

“โหยเจ้ ลำเอียงจนออกนอกหน้าเกินไปหรือเปล่าเนี่ย” กัษมนหัวเราะหึๆ ในลำคอ

“พูดมาก ไปได้แล้ว หิวไม่ใช่เหรอหมวด” พุดจบแคลซี่ก็สะบัดหน้าเดินนำออกไปก่อน

กำขมนสายหัวยิ้มๆ จากนั้นก็เดินตามแคสซีไปยังห้องอาหารของ
โรงแรมที่อยู่ชั้นบน และเมื่อเข้าไปในห้องอาหาร กำขมนไม่แปลกใจเลย
สักนิดว่าทำไมแคสซีถึงต้องให้ตนเองเปลี่ยนชุด เพราะไม่ว่าจะมองไป
ทางไหน เธอก็เห็นแขกแต่ละคนจัดชุดเต็มกันทั้งนั้น

“เจ้! สั่งอาหารหนักๆ ให้ฉันด้วยนะ ไ้อ้พวกที่มีกระจิตเดียวอยู่
ตรงกลางจานนะฉันไม่เอาะ กินแล้วมันไม่หนักท้อง ฉันนะเป็นคนกินง่าย
อยู่ง่าย ดังนั้นเต็มที่ได้ทุกอย่งนะเจ้ สั่งมาได้เลย ไม่ต้องเกรงใจ” กำขมน
กระซิบบอกแคสซีหลังจากเดินผ่านแต่ละโต๊ะแล้วเหลือบเห็นปริมาณ
อาหารในแต่ละจาน

“ยะ แม่กระเพาะข้างแฝด” แคสซีกระซิบตอบอย่างหมั่นไส้ใน
ความเจริญอาหารสุดๆ ของอีกฝ่าย

บริการพาแคสซีและกำขมนมาส่งยังโต๊ะที่แคสซีได้โทร. มาจองไว้
ก่อนล่วงหน้า กำขมนเหลือยมองไปรอบๆ ห้องด้วยสายตาของเจ้าหน้าที่
รักษาความสงบเรียบร้อยพร้อมกับเปรยขึ้น “เจ้! ไม่เห็นมีใครเหมาะ
จะเป็นพระเอกเดินมารักแรกพบกับฉันเลย”

“แหม ช่างกล้าพูดนะ” แคสซีค้อน ตัดบทด้วยการหยิบเมนูมา
สั่งอาหารชุดใหญ่ให้แกกำขมน

กำขมนยิ้ม ถึงอย่างไรวันนี้เธอก็แต่งตัวแต่งหน้ามาตั้งหลายชั้น
ดังนั้นไม่ต้องกลัวว่าใครจะจำผู้หมวดกำขมนคนเดิมได้ ขนาดยามหน้า
โรงแรมที่โดนเธอจัดการไปเมื่อวันก่อนก็ยังไม่มียี่ห้อจะจำเธอได้เลย
แม้แต่เนี่ย จะนั่นตัดความกังวลเรื่องการเสียภาพลักษณ์ของหมวดแกร่ง
เช่นเธอไปได้เลย และที่เหลือต่อจากนี้ก็เตรียมลงมือลิ้มรสอาหารโรงแรม
สุดหรูให้มีความสุขดีกว่า

“สวัสดีค่ะ! วันนี้คุณชเนนทร์ลงมาสำรวจความพร้อมเรียบร้อยด้วย
ตนเองหรือคะ” เสียงหวานของแคสซีที่เอ่ยทักชายหนุ่มร่างสูงใหญ่
ทำให้มุมปากกำขมนยกขึ้น นึกขำในใจ...น้ำเสียงที่ใช้กับเธอมันช่างต่างกัน

ลิปลิปเลยนะเจ้า

“พอดีวันนี้คงต้องทำงานตึกหน่อย เลยแวะลงมาหาอะไรทาน
ครับ”

“ยังขยันเหมือนเดิมนะคะคุณชเนนทร์” แคลซี่พูดพลางยิ้มกว้าง

“ครับ เชิญคุณแคลซี่ตามสบายนะคะ”

น้ำเสียงที่ยังฟังยิ่งคั่นหู ทำให้กำขมนเหลือบสายตาดูขึ้นไปมองหน้า
ชายหนุ่มที่ยืนอยู่ด้านข้างแคลซี่ ก่อนจะรีบกลับลงไปก้มหน้าอย่างรวดเร็ว
ด้วยความหวาดเสียว

“ถ้าคุณชเนนทร์ไม่รังเกียจ เชิญนั่งด้วยกันก็ได้คะ” แคลซี่เอ่ย
ปากเชิญชายหนุ่มเจ้าของโรงแรมนั่งโต๊ะเดียวกัน ท่ามกลางเสียงโอด-
ครวญในใจของกำขมนที่กำลังนั่งขบไล่ชายหนุ่มรายนี้ออกไปให้ไกลๆ
ตนเอง

ชเนนทร์นิ่ง ไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ

กำขมนแอบใช้หางตารับไล่ชายหนุ่มให้ไปซะ จะได้ไม่มาทำลาย
ช่วงเวลาดีที่สุดในการรับประทานอาหารมือเย็นของตนเองให้ต้อง
หมองหม่นลง

“อ้อย ลืมแนะนำให้รู้จักกันค่ะ” แคลซี่ยิ้ม “น้องกำขมนคะ นี่
คุณชเนนทร์ค่ะ”

กำขมนพยักหน้าเบาๆ เหมือนรับรู้ จากนั้นก็นั่งนิ่งเหมือนไม่ได้
ยินดียินร้ายในการแนะนำตัวเท่าไรนักจนแคลซี่ต้องขิงตาลั่ง กำขมน
จึงจำใจยกมือไหว้ชเนนทร์และฉีกยิ้มให้นิดหนึ่งพอเป็นพิธี

ชเนนทร์มองหน้าหญิงสาวที่ถูกแนะนำตัวด้วยแววตาค่อนข้าง
แปลกใจ กำขมนเริ่มลุ่นตัวไ้เพราะกลัวว่าอีกฝ่ายจะจำตนเองได้

“มีอะไรหรือเปล่าคะคุณชเนนทร์” แคลซี่เอ่ยถามเมื่อเห็นท่าทาง
ของชเนนทร์

“ไม่มีอะไรครับ แคลซี่รู้สึกเหมือนจำคนผิด” ชเนนทร์ตอบเสียงเรียบ

กำขมนผ่นลมหายใจออกมาเบาๆ อย่างโล่งอก...แต่ก็นึกกระแจะ-
กระแจะต่อในใจ สงสัยคงเริ่มคิดได้เลยกลับไปความหาลาทะเลจาก
กัณมหาสมุทรมากิน ถึงยังพอมีความรู้สึกคุ่นๆ อยู่บ้าง

“คุณแคลซ์ต้องขอโทษด้วยนะครับ วันนี้ผมคงไม่สะดวกเท่าไรนัก”
ชเนนทร์เอ่ยปากปฏิเสธ

“ไม่เป็นไรค่ะ ไว้วันหลังก็ได้” แคลซ์ยิ้มอย่างเข้าใจชายหนุ่ม

ชเนนทร์พยักหน้านิดหนึ่งแล้วเอ่ยขอตัว จากนั้นจึงเดินไปนั่งที่โต๊ะ
ที่จัดไว้ก่อนข้างเป็นการส่วนตัวแถวบริเวณมุมห้อง สายตาของกำขมน
มองตามไปส่งเขาจนถึงโต๊ะนั้น พร้อมกับถอนหายใจอย่างดีใจที่เธอกับ
เขาไม่ต้องมานั่งโต๊ะเดียวกันให้เสียบรรยากาศใดๆ ไป

เมื่อบริการนำอาหารมาเสิร์ฟ กำขมนก็ละความสนใจจากชายหนุ่ม
และมุ่งความสนใจมาอยู่ที่อาหารที่วางตรงหน้า หมิงสาวอุมยิ้ม มือ
ทั้งสองข้างเตรียมถือช้อนล้อม พร้อมเริ่มลงมือจะตักเข้าปาก

“คุณชเนนทร์เธอชอบความเป็นส่วนตัวมาก ไม่ค่อยชอบวุ่นวาย
กับใครเท่าไรนักหรือ?” แคลซ์พูดขึ้น

กำขมนชะงัก ตอบเพียงสั้นๆ “ค่ะ”

“ถือเป็นผู้ชายที่โพรไฟล์สมบูรณ์แบบคนหนึ่ง หล่อ รวย นิสัยดี
ชาติตระกูลดี ทุกอย่างไว้ที่ตี” แคลซ์พูดต่อ

กำขมนแบ่ปากค่อนข้างอดใจ...หล่อตรงไหน หน้าตายังกับแห้วหา
กระป๋องไม่เจอ นูตๆ มึนๆ อีกต่างหาก ทำมาสร้างโพรไฟล์ประดับจาก
ว่าดีเลิศ ลองค้นลึกลงไปเถอะ อาจเจอข้อมูลจริงที่พิลึกเกินกว่าจะรับ
ไหวก็ได้ ไร้...เห็นมานานก่อนแล้ว พวกโพรไฟล์กระแสไฟแรงสูงแบบนี้
สุดท้ายก็โดนซื้อต๋นออกกลางอากาศทุกที

“แต่เสียตาย...ยังไงคุณชเนนทร์ก็ไม่มีทางจะใช้พระเอกที่เดินมาเจอ
รักแรกพบกับหมวด” เสียงแคลซ์พูดกั้วหัวเราะ

“เงี โปรตถามฉันสักนิดว่าฉันอยากได้พระเอกรักแรกพบแบบนี้

หรือเปล่า” กัษมนทำเสียงรับไม่ได้กับการที่ตนเองจะต้องมาเจอพระเอกแบบนี้

“ทำไมยะ คุณชเนนทร์เขาออกจะเพียบพร้อมแสนเพอร์เฟกต์ขนาดนั้น รู้ไหม ผู้หญิงก่อนเมืองอยากจะเป็นคุณนายเจ้าของโรงแรมกันขนาดไหน” แคลซี่เอ่ยเข้าข้างฝ่ายชายเต็มที่

กัษมนไหวไหล่ “แหม...เจ้ บางครั้งผู้หญิงก็เสียจริตหลงหน้ามิดไปบ้าง แต่เชื่อเถอะ พอตาสว่างสติเริ่มกลับมาครบเมื่อไร ก็จะมีสติไปเองแหละว่าไอ้ที่หล่อสะบัดซ้ายสะบัดขวา หรือรวยจนมีเงินนั้น มันก็แค่อบขี้หน้าเสริมให้ดูพองขึ้นเท่านั้น รอลักรวันให้ความผ่องจางหายเถอะ เราก็จะรู้ว่าจิตใจต่างหากคือสิ่งที่ยั่งยืนและสำคัญที่สุด”

“นี่ไม่ถึงว่าหมวดจะคิดได้ลึกซึ้งขนาดนี้” แคลซี่เอ่ยชม ทว่าสวนทางกับน้ำเสียงที่พูดออกมา

“มันก็ต้องมีบ้างแหละเจ้ เห็นอย่างนี้ฉันก็ธรรมะธัมโม เข้าวัดทุกปีวันปิ่นะ” กัษมนพูดเสียงโอ้

แคลซี่ส่ายหัว “เกินไปไหม ปีเว้นปี”

“โอ้เจ้ บางปีฉันก็มัวแต่วิ่งจับคนร้าย มันก็ต้องมีลืมนิดบ้าง” กัษมนยิ้มแก้ตัว

“เหออ นึกว่าหมวดมัวแต่ยุ่งกับการย้ายโรงพัก” แคลซี่เอ่ยดักคอ

“เจ้บีม์เลยนะเนี่ย” กัษมนหัวเราะหึๆ ชอบใจ

“โอเค หมวดกินชะเถอะ ทุกอย่างที่สั่งมามีอันนี้เพื่อหมวดโดยเฉพาะ” แคลซี่เอ่ยตัดบท เพราะไม่อยากปวดหูไปมากกว่านี้อีกแล้ว

“ถ้าอย่างนั้นฉันไม่เกรงใจละนะ” กัษมนฉีกยิ้มให้แคลซี่อย่างชอบคุณในน้ำใจ จากนั้นก็ไม่สนใจอะไรอีกต่อไปนอกจากอาหารที่วางอยู่ตรงหน้า หญิงสาวนั่งชิมรสชาติเลิศรสของอาหารจากโรงแรมสุดหรู จนกระทั่งเมื่อเห็นบริกรเดินยกอาหารไปส่งเจ้าของโรงแรม กัษมนอยากรู้ว่าเมนูเด็ดนั้นคืออะไร จึงแอบเหลือบมองจานอาหาร

แวบหนึ่ง ก่อนเจ้าตัวจะเหยียดยิ้มมุมปาก...ว่าแล้วเขียว กลับไปกินปลา เสริมความสมดุลทางสมองใหญ่เลยนะพ่อคุณ

ชเนนทร์นั่งหันหน้าไปทางโต๊ะของคนของตนเองเพิ่งตอบปฏิเสธ การชักชวนให้ร่วมโต๊ะด้วยกัน ชายหนุ่มอดคิดไม่ได้ว่าผู้หญิงที่มากับ แคลซี่ เหมือนคลับคล้ายคลับคลาว่าตนเองอาจจะเคยเจอหน้าหรือรู้จัก แต่เขาไม่แน่ใจว่าเคยเจอที่ไหนหรือรู้จักกันจริงหรือไม่ หรือเป็นเขาเอง ที่เข้าใจผิดไป ชเนนทร์มองไปยังหญิงสาวที่ตนเองคุ้นหน้าอีกครั้ง ภาพผู้หญิงคนนั้นกำลังตีไม้ด่ากับอาหารมากมายตรงหน้าโดยไม่สนใจใคร ทำให้ชเนนทร์ตัดสินใจได้ทันทีว่าคงเป็นเขาเองที่เข้าใจผิดไป

รติศเดินเข้ามาหาชเนนทร์ที่โต๊ะอาหาร ในจังหวะนั้นกำขมลุก ยืนขึ้นและเดินออกไป

“นายรู้จักผู้หญิงคนนั้นหรือ” ชเนนทร์เอ่ยถาม เมื่อเห็นสายตา ของลูกน้องคนสนิทมองตามหลังผู้หญิงที่มากับแคลซี่

รติศอมยิ้ม “ไม่ครับ”

“ฉันนึกว่านายรู้จักเธอ เห็นมองเหมือนรู้จัก” ชเนนทร์ถามต่อ

“อ้อ” รติศยิ้มเขินๆ “ผมคิดว่าเธอน่าจะเป็นนางแบบ เลยมองไว้ก่อนครับ”

ชเนนทร์เลิกคิ้ว มองหน้ารติศและไม่ได้ซักถามอะไรอีก

“คุณชเนนทร์ครับ เรื่องที่คุณชเนนทร์ให้ผมไปลองเช็กดูว่าตอนนี้ คุณชนิทากำลังจะทำอะไร ผมได้ข้อมูลมาแล้วนะครับ” รติศรีบเปลี่ยน เรื่องทันที เมื่อเห็นสีหน้าเรียบเฉยของเจ้านาย

“ว่ายังไงบ้าง”

“คุณชนิทา กำลังเตรียมตัวเข้าสู่วงการนางแบบครับ” รติศรายงาน เจ้านายตามข้อมูลที่ตนเองได้เข้ามา

“นายแน่ใจหรือ” ชเนนทร์ถามย้ำ

“ครับ คนของเราบอกว่าตอนนี้คุณชนิทาไปไหนมาไหนกับ

คุณแก้วกัลยาที่เป็นเอเจนซีชื่อดัง และคุณแก้วกัลยาก็ประกาศกับทุกคนว่าจะผลักดันคุณชนินาถให้กลายเป็นนางแบบอินเตอร์เบอร์หนึ่งขงเมืองไทยให้ได้ครับ” รติศรายงานต่อ

ชเนนทร์ขมวดคิ้ว ทำทางไม่ชอบใจกับข่าวนี้เท่าไรนัก

“แต่ผมคิดว่า...” รติศหยุดพูด มองหน้าเจ้านายอย่างซึ้งใจว่าควรจะพูดดีไหม

“คิดว่า ทำไม่ถึงจะมาผลักดันเอาตอนที่จะมีงานโชว์อัญมณีใช่ไหม” ชเนนทร์เอ่ยอย่างรู้ทัน

“ครับ” รติศพยักหน้า

“บางทีหนนี้ชนินาถอาจได้รับบทเรียนด้วยตนเอง” ชเนนทร์เอ่ยเสียงนิ่ง แม้จะเป็นห่วงน้องสาวมากแค่ไหนก็ตาม แต่บางครั้งก็คงต้องปล่อยให้ชนินาถได้เรียนรู้ชีวิตด้วยตนเองบ้าง

“จะดีหรือครับ คุณแก้วกัลยาคนนั้นเป็นคนยังไงเราก็ไม่รู้” รติศบอกเจ้านาย

ชเนนทร์นิ่งไปสักพักเหมือนคนกำลังใช้ความคิด และเมื่อเห็นกำขมเดินกลับมาหนึ่งที่โต๊ะ ชเนนทร์ก็รู้ในทันทีว่าควรจะจัดการเรื่องน้องสาวของเขาได้อย่างไร

